

2

കൊവൻ കിള്ളുട്ടി

അക്കിതയം

മോ: കുമാരുണ്ണിരാജ്

വിജ്ഞാനപ്രസ്താവനാസംബന്ധിത നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ

മോ: രാജൻ ദൗത്യകാർ

മോ: കെ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ

മോ: എ. എൻ. നിരവധി

മോ: രാഖവൻ പരുന്താട്

മോ: കെ. വി. മോഹനൻ

കാവനക്കാളമുടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ് മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 1 നവംബർ 1998 - ജനുവരി 1999 ലക്ഷം 2

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്, എം. എൻ. വിജയൻ

എം. അച്യുതൻ, എൻ. മോഹനൻ

പത്രാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, ഡോ. എം. ആർ. രാമവവാരിയർ

കെ. പി. ശക്രൻ, കെ. പി. മോഹനൻ, എം. എം. സചീരൻ,
വി. പി. വാസുദേവൻ, മണികുർ രാജൻബാബു, അസിംതാനിമുട്ട്,
എ.സി. ശ്രീഹരി, ചായം ധർമരാജൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ട്
(ഒജി. 440/92)

പുതിയറ, കോഴിക്കോട് - 673 004

ഉള്ളടടക്കം

കവിതകൾ

അക്കിത്തം ● സി.എ. വാരിൽ എൻ ● കലാമണ്ഡലം കേശവൻ ●
മെലത്ത് ചന്ദ്രഗോപൻ ● രാജീവ് പുലിയുർ ● മധു അലപ്പടവ് ●
വി.പി. ഉള്ളി ● ചായം ധർമ്മരാജൻ ●

ചർച്ച - ബൈജ്ഞാനിക സഹിത്യം

ധോ: രാജൻ ഗുരുകുഴൽ ● ധോ: കെ.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ ●
ധോ: എ. എൻ. നമ്പുതിരി ● ധോ: രാഹുവൻ പരുനാട് ●

ലേവന്നു, ആസ്രാദനം

ധോ : കുമുദിരാജാ ● കെ.പി. വിജയൻ ●
വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി ● ധോ : കെ. പി. മോഹനൻ ●
കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ ●

സാംസ്കാരിക രംഗം

എ.സി. ശ്രീഹരി ● ധോ: അനിൽ വള്ളതേരാൻ ●
എം.എം. സചീനൻ ●

മുഖ്യമന്ത്രി

എ. സി. ഗോവിന്ദൻ ബി.എ. ●

കവർ ഡിക്ഷൻ : പ്രസാദ്

വരിതർക്കുടി

‘കവനക്കമും’യുടെ റഹിതർക്കുടി വിടരുന്നു. സുഹൃത്തുകളുടെ ഹ്യാഡ്യോഷ്മല്ലതയിൽ.

പ്രമാഖക്കെതിനിനു ലഭിച്ച പ്രതികരണം നിരസ്യാഹപ്പെട്ടുത്തുനന്നതായി രൂപീപ്പിച്ചു. ആരോഗ്യകരങ്ങളായ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ തരാനും ചില സുഹൃത്തുകൾ തയ്യാറായി. അതെയും നന്ന്.

ചിലപ്പംക്കികൾ, ഞങ്ങൾ വിഭാവനംചെയ്തിരുന്നതരത്തിൽ മെച്ചപ്പെട്ടതായില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. അത് കുടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതാനുള്ള ശ്രമത്തിന് വക നല്കുന്നു. മെച്ചം എന്ന സകലപ്പത്തിന്റെ പരമാവധി യിൽനിന്ന് യാത്ര തുടങ്ങുന്നത് സുവബ്യൂളം കാര്യമല്ലാണോ. ഓരോ കാൽബവപ്പും ഉയരങ്ങളിലേയ്ക്കാവണം എന്ന് മോഹിക്കാൻ പോലും വക തില്ലാത്ത യാത്രയിൽ എന്നുകൂടുതുകം ?

ഒരു ഉദാഹരണം : “സാംസ്കാരിക രംഗം” എന്ന പംക്തിയുടെ ലക്ഷ്യം, ഏതെങ്കിലും സാംസ്കാരിക സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് - ഏതെങ്കിലും മീറ്റി അഭിനവകുറിച്ച്- ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടു തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന തല്ലി. അതിന് നാടുനീളെ ദിനപ്പത്രങ്ങളുണ്ട്. അവരത് ചെയ്യുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നത് വേറെ കാര്യം. നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ സാംസ്കാരിക സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിൽ എന്നെന്നതു ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുക; അതുരും സംഭവങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികരുത്തും എന്ത് എന്ന് ഉറക്കൈ ചിന്തിക്കുക; പൊതുവെ നമ്മുടെനാട്ടിലെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ശരിയായ ദിശാബോധം നിർണ്ണയിച്ചു നല്കാൻ ശ്രമിക്കുക - ഇങ്ങനെ ചിലതൊക്കെയാണ്, കവനക്കമുംഡിയിൽ അങ്ങനെന്നെല്ലാരു പംക്തിയെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇപ്പോഴും, ചില സാംസ്കാരികയോഗങ്ങളുടെ പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾ ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരെ, ഇത്തരമൊരു കാഴ്ചപ്പോടിൽ എങ്ങനെ പുനഃ സംവിധാനം ചെയ്തെടുക്കാം എന്നാലോചിക്കുക യാണ് ഞങ്ങൾ.

‘വായനമുറി’ ഈ ലക്കത്തിലാരംഭിക്കുന്ന പുതിയ പംക്തിയാണ്. ശ്രദ്ധയാദായിത്തോന്നിയ പുതിയ ശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നാതിദീർഘങ്ങളായ നിരുപണക്കുറിപ്പുകളാണ് ‘വായനമുറി’യിൽ. അവത്തിപ്പിക്കുന്ന ശ്രമത്തിന്റെ ആത്മഗാരവം വേർത്തിരിച്ചെടുത്തുപറയുക; അതിന്റെ ആന്തരിക മുല്യത്തിലേയ്ക്ക് സഹ്യദയശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുക ഇത്രയുമെ വിവക്ഷിതമുള്ളത്; സമഗ്രപഠനം ആവില്ല എന്നർമ്മം. പുതിയ പുന്നതകങ്ങൾ അയച്ചുകിട്ടുന്ന മുറയ്ക്ക്, അബ്ദാ ആരോ കൃതികളുടെ നിരീക്ഷണകുറിപ്പുകൾ ‘വായനമുറി’യിൽ ചേർക്കാനാണ് ഉദ്ദേശ്യം.

നേരത്തെ ആസുത്രണം ചെയ്തിട്ടും, പ്രമാഖക്കെതിനിൽ ചേർക്കാൻ കഴിയാതെ പോയ ‘യുവപ്രതിഭാവതരണ’വും ഈ ലക്കത്തിലുണ്ട്.

‘കവനക്കമുംഡി’ എത്തല്ലാം തരത്തിൽ കുടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതാം എന്ന്, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുന്നോൾ തോന്നുന്നത് കുറിച്ചയച്ചുത്തുന്നത് സഹായകമാവും.

-പ്രത്രാധിപർ.

കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പേട്ട രാമകൃഷ്ണൻ

കവനകളമുണ്ട് കിട്ടി.

കവറിന് ആർട്ട് പേപ്പർ വേണ്ട. നല്ല വർണ്ണപ്പുകിട്ടുള്ളച്ചിത്രം സാധാരണ കവർക്കടലാസിലടിച്ചാൽ മതി. അതു പഴയ സാഹിത്യനായകരു രൂട്ട് ചിത്രമായാലും മതി. ഓന്നാംലക്കത്തിൽ എൻ. വി. ദൈ കുറിച്ച് ഒരു വാക്കുപോലും കാണാതിരുന്നത് വിചിത്രമായിരേതാനി.

ഇരുപത്തിമൂന്ന് എഴുത്തുകാരിൽ നാലബുദ്ധേൻ മാത്രമേ പ്രശസ്തരുള്ളു. അതുപോരാ. ആളുവില കല്ലുവില എന്നല്ലോ. പുതിയ എഴുത്തുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൽ മാത്രമല്ലോ ലക്ഷ്യം.

കെ. പി. വിജയൻ, കൊച്ചി

പ്രമാഥലക്കം കിട്ടി

ആമുഖക്കുറിപ്പിൽനിന്ന് കൗമുദിയുടെ ഏകദേശരൂപം കിട്ടുന്നു. മറ്റ് വിയുടെ പിന്നാസ്യൂണ്ടേഷ്യൂലേകൾ ആരോക്കയോ ബലമായി പിടിച്ചുത്തുള്ളുന്ന ഒരു മഹാപതിയുടെ കാല്പാടുകളിലുന്നുന്നത് അഭിനന്ദനീയം തന്നെ.

ആനുകാലികങ്ങളുടെ മലവെള്ളപ്പാച്ചലിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നതിന് സഹപ്രധാനയിലോകത്തിൽനിന്ന് കുട്ടായ്മ ആവശ്യമാണ്. കവനകളമുണ്ടിക്കും അതുണ്ടാവുമെന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് സംശയമില്ല.

ബാലകൃഷ്ണൻ ഒളവട്ടുർ

“കവനകളമുണ്ട്” ആദ്യലക്കം കിട്ടി

ആദ്യമായി ചേർത്ത ഒളപ്പമല്ലായുടെ കവിത മനോഹരമായി. ലാജിത്യത്തിൽനിന്ന് ഉള്ളിൽ എത്ര വലിയ ഫ്രാങ്കളാണ് ഉറങ്ങുന്നത്.

പ്രോഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ

സാംസ്കാരിക സംഭവങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്ന പംക്തി നല്ലതായി തോന്തി. അവിടെയും സംഭവ വിവരങ്ങളിനാലും, ആത്മാവിലേയും എത്തിനോക്കാൻ കഴിയണം.

പി. രാധകൃഷ്ണൻ നായർ, ചാവക്കാട്.

“കവനകളമുണ്ട്”യുടെ ആദ്യലക്കം കിട്ടി.

ഉള്ളടക്കം അസ്ഥിലായിട്ടുണ്ട്. ചില ലേവനങ്ങൾ വായിച്ചു. ബാക്കി ഭാഗവും ഉടൻ വായിച്ചു തീർക്കും. വായിച്ചു ലേവനങ്ങളും മറ്റും കൗതുകമുണ്ടായുന്നവ തന്നെ.

ടെസ്റ്റിന്റെ മുവപത്രം എന്നാണ് ലക്ഷ്യമിട്ടിക്കുന്നത് എന്നതിനെ പൂർണ്ണ വായിച്ചുപോൾ സന്തോഷം തോന്തി. ആ ലക്ഷ്യം ഈ കാലാലട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒരാവശ്യമാണ്.

സ്നേഹപൂർവ്വം
വി. പനോളി, കോഴിക്കോട്.

→ 96

സാഹിത്യാസ്ഥാപനം

ഡാക്ടർ കെ. കുമാരൻ രാജാ

സത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജിജ്ഞാസ വൈദിക കവികളുടെ ഭാവനയിൽ ഒളിമങ്ങാതെ ജൂലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉദിച്ച സുര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രംഗിൽ എത്തോരു ദിക്കിലേയ്ക്കാണ് വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വർച്ചോവികയായി. കറുത്ത പഴു എങ്ങനെയാണ് വെള്ളത്തെ പാല്പു ചുരു തുന്നത് എന്നവർക്കറിയണം. പ്രപഞ്ച രഹസ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഉള്ളിയിട്ടു ചെന്ന് സത്യത്തിന്റെ സുക്ഷ്മ തത്ത്വങ്ങൾ കണ്ണിണ്ണേതു ആ മഹർഷിപ്പും വന്നാർക്കു തുപ്പതിയാകു. ഈ രഹസ്യാനേഷണ വ്യത്യയോടെ അത്യം ഗാധതലങ്ങളിലേയ്ക്ക് കണ്ണമിഴിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കുതിച്ചു പാച്ചലിൽ നാനാ തരം സ്ഥല വസ്തുകൾ നാനാതരം സുക്ഷ്മരക്തികളുടെ ഓളം തല്ലി ലായി അവർക്കനുബോധപ്പെട്ടുപോകുന്നു. അടിത്തട്ടിൽനിന്നു നാലുഭാഗത്തും നോക്കുന്നോൾ ഓളം ഓളം ഒരേ സമുദ്രത്തിന്റെ മുപ്പേബേണ്ടളാണെന്ന് അവർക്കുരപ്പുവരുന്നു. തങ്ങൾക്കനുബോധപ്പെട്ട ഈ പരമ രഹസ്യം തങ്ങളുടെ കുടുക്കാരോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞെതു തീരു എന്നവർക്കു തോന്നുകയായി. നാനാതരം ഏകത്തരത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നോൾ മനുഷ്യൻ പുർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേര്മ്മാവനായി. സാക്ഷാത് കൃതയർമ്മാക്കളായ ഇഷ്ടിമാർ ശിഷ്യരാർക്ക് ആ പരാർധമസത്യം കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് വൈദികസൂക്തങ്ങൾ.

ആധുനികകവികൾക്കുപോലും മാർഗ്ഗദർശകവും അസുയാവഹവുമായ കവിതകൾ അസംഖ്യം ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിൽ കാണുവാൻ കഴിയും. ഉഷ്ണസ്ത്രിയും നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ച് ഒരു നർത്തകിയെപ്പോലെ മാറിടം കാണിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ന കാഴ്ച അവർക്കു കണ്ണു രസിക്കാം. ‘ആകാശത്തിന്റെ ചിരിയാണ് മിനൽ’. വർഷാരംഭത്തിൽ തവളകളുടെ ശ്രദ്ധാ കേൾക്കുന്നോൾ ഓതി കണ്ണു ഉണ്ണികൾക്ക് ഓത്തു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതുപോലെ, ഓരാൾ ചൊല്ലുന്നു, മറുള്ളവർ എറ്റു ചൊല്ലുന്നു എന്നാണ് കവിക്കു തോന്നുന്നത്. തുറന്നടിച്ചു പറയുവാനും ഇഷ്ടിമാർക്കരിയാം; ‘ചുതുകളിക്കരുത്; കുഷി ചെയ്യുവിൻ’ (അബൈക്കൾമാറിവ്യ: കുഷിമിത്ര കുഷസി.) ചുതുകളിക്കെ തിരായുള്ള ഒരു വിലാപകാവ്യമാണ് അക്ഷസുക്തം.

ശ്രദ്ധവെറുകുന്നു, പത്തി ചെറുകുന്നു
പിച്ച ചോദിച്ചാൽക്കൊടുക്കില്ലോരുത്തനും
വിറ്റിക്കേണ്ടും കിഴറ്റു കുതിരയ്ക്കു
കൊറുഞ്ഞുകിട്ടും, കിഴവനുമേവമാം.

കാവ്യ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയെപ്പറ്റിയും സാഹിത്യാസ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റിയും സുവുക്തവും സുവുഡായവുമായ ചില സിലാനങ്ങൾ അനുതന്നെന്നയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ശാസ്ത്രമെന്ന നിലയ്ക്കു വളർന്നുവന്ന അലക്കാരാസ്ത്ര

ത്തിന്റെ വേരുകൾ വേദത്തിൽ കാണ്ണാൻ കഴിയും. വേദത്തിൽ ഉള്ളിപ്പറി ഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഇന്നും കവികളും സഹ്യദയരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു കലാ തത്ത്വമാണ് കവിസഹ്യദയ സംവാദം. സരസ്വത്യാ സ്ത്രിയാം കവിസഹ്യദയാവും വിജയതേ' എന്ന അഭിനവഗ്രഹപ്തത്തിൽ മുദ്രാവാക്യ ത്തിന്റെ പൊരുൾ തന്നെയാണ് ഔദ്യോഗിത്തിലെ 'സഖായ: സവ്യാനിജാ നതേ' എന്ന വരിതിലുള്ളത്. കവിതയുടെ ഉറവിടം ശക്തവും വ്യക്തവും മായ സൗഖ്യരൂപാനുഭൂതിയാണ്. ജീവിതാനുഭൂതി പലപ്പോഴും കവിതയ്ക്കു റവിടമാകാറുണ്ട്; പക്ഷേ അത് ഒരു ഒരുംസ്കൃത പദാർത്ഥം മാത്രമാണ്. ജീവിതാനുഭൂതി ഭാവനാനുഭൂതിയായി പരിണാമിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് കല തുടങ്ങുന്നത്. പ്രതിഭകാണ്ഡു മാത്രം ചിലർക്ക് ഭാവനാനുഭൂതിയുണ്ടായെങ്കാം; മറുകലകളിൽ നിന്നു ഡിട്ടുന്ന അനുഭൂതിയും ഭാവനാനുഭൂതിക്കു ബിജിജാവാപം ചെയ്തേക്കാം. പ്രതിഭാശാലികളായ ക്രാന്തദർശികൾക്കുമാത്രമേ കവികളാകുവാൻ സാധിക്കും. ഇത്താലും ക്രാന്തദർശികൾക്കുമാത്രമേ മന്ത്രദശം വാക്യവാനാക്കുവാനോക്കും.

അനുഭൂതിയാണ് കവിതയുടെ ഉറവിടം. പുല്ലുതിനു തിരിച്ചെത്തിയ, ധാരാളം പാലുള്ള പശു ചുരത്തുന്നതുപോലെ, ജീവിതാനുഭൂതികൾ കൊണ്ടു സമുദ്ദമായ ഭാവന ചുരത്തുന്ന അമൃതധാരയാണ് ധമാർമ്മ കവിത. ഈതു പ്രയത്നമാത്രലഭ്യമല്ല, വാഗ്ദാവിയുടെ പ്രസാദം കൂടിയുണ്ടായാലേ അതു സാധ്യമാകും. ജനസിഖമോ സരസ്വതീപ്രസാദലഭ്യമോ ആയ പ്രതിഭ മാത്രം പോരാ. അഭ്യാസജന്യമായ കഴിവും കാവുനിർമ്മാണത്തിന് അത്യുന്നാപേക്ഷിതമാണ്. മലർപ്പൂടി അരിപ്പുകൊണ്ടെഴുപ്പു ശുശ്രമാക്കുന്നതുപോലെ സാമാന്യജനങ്ങൾ നിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾതന്നെ ശുശ്രീകരിച്ചു വേണം കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ: പദങ്ങൾ വേണ്ടവിധത്തിൽ കോർത്തിണക്കുവാൻ പറ്റിയ വ്യത്തിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും നല്ല നിഷ്കർഷം ആവശ്യമാണ്. സന്താനകാവ്യ നിർമ്മാണകലയുടെ പ്രായോഗികവശത്തെപ്പറ്റി വൈദിക കവികൾ പറയുന്നത് നിത്യനുതനമായിരിക്കുന്നു. നുല്ലുകൊണ്ടു വസ്ത്രം നെയ്തെടുക്കുന്നതുപോലെയാണ് അവർ സുക്രതങ്ങൾ രചിക്കുന്നത്. ആയുധങ്ങൾ തേച്ചു മിർച്ചകുട്ടി കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന വിധത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതുപോലെയാണ് കാവ്യ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയും. ആശാരി രമ്മുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വേണം സുക്രതം രചിക്കുന്നത്.

കവിതയുടെ ധമാർമ്മസൗഖ്യമറിഞ്ഞാസബിക്കുവാൻ സമാനധർമ്മ കളായ സഹ്യദയർക്കുമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു വിശ്വാസം. കാലദേശാഭികളുടെ നിയന്ത്രണം കുടാത്തതാണ് കവിയും സഹ്യദയനും തമിലുള്ള ബന്ധം. 'കാലോഹ്യയം നിരവധിർ വിപ്പുലംചപ്പുമുാി' എന്നാശ്രസിച്ചിരുന്നവരും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. സന്താന ഹ്യദയം കവിഹ്യദയത്താട്ടു യോജിപ്പിച്ചുനിർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞാലാണ് ഭാവനാനുഭൂതി ധമാതമം ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ ശക്തനാകുന്നത്.

കവി കെ. കെ. രാജാവ് പറയുന്നു:

സമാനസംസ്കാരമിയൻ രണ്ടു
വീണായ്ക്കു സാമീപ്യമെഴുന്നപകഷം
നേരികല്ലോം ചലനംപകർന്നു
മറ്റതിലും നാദമുഖിക്കുമല്ലോ.
പതിച്ചിട്ടും കൈമുടി പുല്പടർപ്പിലും
തുടിപ്പതാഴിക്കുമൊന്നുമാത്രമാം.

ജീവിതാനുഭൂതിയും ഭാവനാനുഭൂതിയും ഉണ്ണായിട്ടുള്ളവർക്കുള്ളാം കവികളാകുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ. സന്തം ഭാവനാനുഭൂതി സഹ്യദയർക്ക് ഭാഷയുടെ ചായം കൊണ്ടു വരച്ചുകാണിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ കരാർക്കു കവിയാകാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വാദ്ധമികി കവിയെന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായത് രാമായണം രചിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണ്.

കഷിപ്രസാധ്യമല്ല ഈ പ്രയത്നം. സൗഖ്യരൂപാനുഭൂതിയുടെ കഷണിക മാഡാരു മിനാൽപ്പിണാറിനെ ഭാഷയുടെ വലയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരുക്കി നിർത്തു വാനും യഥാർത്ഥമായി ചിത്രീകരിച്ച് സഹ്യദയർക്കു പകർന്നു കൊടുക്കു വാനുമുള്ള ശ്രമത്തിന് പല തടസ്സങ്ങളും ഉണ്ണാകാറുണ്ട്. അനുഭൂതിയുടെ വെള്ളിച്ചും കെട്ടടങ്ങിയതിനു ശേഷം മാത്രമാണ് പലപ്പോഴും അതിനു രൂപം കൊടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങുന്നത്. ആദ്യത്തെ ദൈനസർഗ്ഗികാ നുഭൂതിയെ ഭാവനയുടെ മൺഡർപ്പിണാത്തിലേയ്ക്കു വിണ്ണും വിണ്ണും വലിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശ്രമം വിജയിക്കുന്നത് പ്രതിഭയുടെ ആഴവും ശക്തിയുമനുസരിച്ചായിരിക്കും. ദൈനസർഗ്ഗികപ്രതിഭയുടെ രൂപം ആലോ ചിച്ചു നോക്കുംതോറും അവ്യക്തമായിത്തീരുന്നു. സപ്പനം പോലെയാണത്. കലാമർമ്മപ്പത്തെയും ഭാഷാസ്വാധീനത്തിനേർത്തും സഹായ തേതാടെ പുർണ്ണമാക്കേണ്ടിവരും അത്.

ഭാഷയുടെ കഴിവുകൾ അനിഞ്ഞു വേണ്ട വിധത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുവാ നാണ് ആദ്യം പരിശീലിക്കേണ്ടത്. ഭാഷയ്ക്കുപോലും അപ്രാപ്യമായ അനുഭൂതിമിഥ്യലങ്ങളിലേയ്ക്കു ഭാഷകൊണ്ടുതന്നെ ടോർച്ചടിച്ചു കാണിക്കുവാനാണ് കവിയുടെ സുധാരിമായ ശ്രമം, സാഹിത്യത്തിലെ ശാശ്വത മുല്യത്തെപ്പറ്റി പല പഠനങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യസഹജമായ ദൈനസർഗ്ഗികമായ ഭാവ വികാരങ്ങൾ എല്ലാ നാട്ടിലും എല്ലാകാലത്തും പരിചിതമാണെല്ലോ. രതി, ശോകം, ദേക്കാധി തുടങ്ങിയ മനുഷ്യവികാരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള കാവ്യങ്ങൾക്ക് എന്നും എവി ടെയ്യം ന്തു നമ്മാണ് ലഭിക്കാതിരിക്കാണ്ടില്ല. നസ്മാണ് ശാശ്വതമുല്യം എന്നാണ് ഭാരതീയരുടെ ഉറച്ചനില.

കാവ്യാസ്വാദത്തിന് കവിപ്രയസമാനമായ ഹൃദയം ആസ്വാദക നുമുണ്ണാകണം എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ വ്യക്തപത്തിയും (Competence) നിർമ്മാണ പാടവവും (Performing Skill) കവിക്ക് ആവശ്യമാണ്. ആസ്വാദകന് വ്യക്തപത്തി ആവശ്യമാണ്; നിർമ്മാണ പാടവം അത്യാവശ്യമല്ല. ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും കവിതയെ

സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുന്നു തരത്തിലുണ്ട് വ്യൂൽപ്പത്തി (Competence) ഭാഷാപരം (Linguistic), സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ളത് (socio cultural), കാവ്യാനുബന്ധിയായത് (aesthetic) എന്നിങ്ങനെ. മഹാകവിപ്രയോഗം കൊണ്ടു പദ്ധതികൾക്കും മറ്റും കിട്ടിയിട്ടുള്ള അർമ്മ വൈപുല്യം മുതലായതെല്ലാം കാവ്യാനുബന്ധിയായ വ്യൂൽപ്പത്തിയിൽപ്പെട്ടും. കവിക്കും ആസ്വാദകനും ഈ മുന്നുതരം വ്യൂൽപ്പത്തിയും ഒരേ തോതിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട താണ്. കവിതാനിർമ്മാണ കൗശലം (Performing Skill) കവിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സഹൃദയനും സാമൈനില്ല.

കവി ഉദ്ദേശിച്ച് അർമ്മം മാത്രമേ ആസ്വാദകൻ അറിയേണ്ടു എന്നു ഭാരതീയർ ശറിച്ചിട്ടില്ല. സ്വന്തം കഴിവനുസരിച്ച് കവിത വ്യാവധാനിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വ്യാവധാനാവിനുണ്ട്. ‘കവിതാരസമാധ്യരൂപം വ്യാവധാനാവേത്തിനോ കവി’: എന്നാരു ചൊല്ലുതന്നെ പ്രസിദ്ധമാണ്. കവി കവിതയെ ശുഖിയും കാലത്ത് അന്വത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ വായനക്കാരനു മനസ്സിലാക്കുന്നതു മാത്രമല്ല; മറ്റാരു ചുറ്റുപാടിൽ മറ്റാരാൾക്ക് അതുകേട്ടാൽ തോന്നുന്നതും കാവധാരമമായിക്കണക്കാക്കാം. സഹൃദയ പദ്ധതിന് ആനന്ദവർഥകാചാര്യർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള മറ്റാരു നിർവ്വചനം ‘രസ അത്തെത്തവ സഹൃദയത്വം’ എന്നാണ് ഒരേ കവിതയ്ക്കു തന്നെ പല പല അർമ്മതലങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. ആസ്വാദകൻ കഴിവനുസരിച്ച് അതു ചുരുക്കിയെന്നും കാവധാരമായി കൂടിയും. സിംഖോളിക് കവിതകൾ, ജീയുടെ ‘എന്തേണ്ടിവേളി’ കെ. കെ. രാജാവിന്റെ ‘ഭണ്യാരം മോഷ്ടിച്ചു’ തുടങ്ങിയ പല കവിതകളും ഉദാഹരണം. മുവധാർമ്മം തീരെ തള്ളികളയാതെതന്നെ മറ്റാർമ്മം സുചിപ്പിക്കുന്നവ ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്.

സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യേകജീവന്തിനു ഭാവ വികാരങ്ങൾ തന്നെ മുന്നുതരത്തിലുണ്ട്. കവി കമാപാത്രത്തിൽ കൂത്തിവെയ്ക്കുന്നത് (Invoking emotion), സഹൃദയനു മനസ്സിൽ കിട്ടുന്നത് (evoking emotion), കാവധാരനുപരിപലമമായി പ്രേക്ഷകനുണ്ടാകുന്നതും ക്രിയാപ്രചോദകമായതും (Provoking emotion). എല്ലാ രസങ്ങളും കവിതയിൽ ആളൂദകരമായി നിക്കാം. പക്ഷേ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങനെന്നാക്കണമെന്നില്ല. ഗൈഡലൈനുകളം നാടകത്തിൽ നാളനെ അനേകിച്ചുപോകുന്ന നാടകസംഘം ദമയന്തിയുടെ ദയനീയമായ കമ അഭിനയിച്ചുകാണുന്നോൾ കാണുന്നവരുടെ കുട്ടത്തിൽ ഒരുപർണ്ണൻ ബാലി! ഫേശ്! എന്നു പറഞ്ഞു സന്നോഷിക്കുന്നോൾ ബാഹ്യ കനായി അവിടെ പാർക്കുന്ന നാളൻ സ്വന്തം ജീവിതത്തോടുബന്ധപ്പെട്ട തായാണ്ടു കാണുന്നത്. ആ രംഗം കാണുന്നോൾ അദ്ദേഹം വിലപിക്കരാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഭാഷയുടെയും കലകളുടെയും ഒരു പ്രയോജനം മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ ഇളക്കിവിട്ട് പ്രവൃത്ത്യുന്നുവമാക്കുകയായിരിക്കാം. എന്നാൽ കലാപ്രസ്താവനിലെ നിലയ്ക്കുള്ള സാക്ഷാൽ പ്രയോജനം സഹൃദയപ്രവർത്തയാസ്ത്വാദകാരിയാണ് തന്നെ.

എൻ. വി. -

രാജ് വിജയാന വിസ്മയം

കെ. പി. വിജയൻ

കുടിപിൽ നിന്ന് രാജ് കൈക്കുടന ജലം കോറിയെടുക്കാം. ഉള്ളം കൈയിലെ രേവകൾ വായിക്കാൻതക്കവിധം തെളിമയുള്ള നീർ, കടലിൽ നിന്നാണെന്നുത്തെന്ന്, അത് കാണുന്നവർക്ക് തോന്നുകയേ ഇല്ല. ഈ കൈക്കുടനയും കടലും ചേർന്നതാണ് എൻ. വി.യുടെ സാഹിത്യലോകം.

എൻ. വി. ലേവന്റെള്ളിച്ചുതുന്നതിനു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന, വിഷയ അള്ളുന്നേയും വാക്യങ്ങളുന്നേയും വാക്കുകളുന്നേയും ചെറുപ്പം എന്ന പല പ്ലാഫും വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ വൈവിധ്യത്തിന്റെ അപാരതയും വിജയാനത്തിന്റെ ആഴവും അതേ വികാരമുണ്ടത്തുനു. നിങ്ങൾക്കും അതനുഭവിക്കണമെങ്കിൽ വരു, വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നു കണ്ണാടിക്കാം. ‘സമ സ്വകൾ, സമാധാനങ്ങൾ’ എന്ന സമാഹാരം ‘നക്ഷത്രയുദ്ധവും പരിസ്ഥിതി യുദ്ധവും’ എന്നതിൽ നിന്നു തുടങ്ങുന്നു. ‘ആറ്റം ബോംബ് നമ്മുടെ തലയ്ക്കു മുകളിലും’ ‘അണ്ണൻശിരവും ഏജൻസി ഓൺലൈം’ എന്നിവ യില്ലെന്ന നിങ്ങൾ, ‘കടലാസി’ലും ‘വായനയുടെ സുവ’ ത്തിലും ‘ശ്രീപുക്ക’ ത്തിലും ‘ടെലഫോൺ മരുബ’ യിലും ‘അരണം’ യിലും ‘ആനബേക്കി’ലും എത്തുനു. (അതേ, ആനകളെ ആവശ്യകാർക്കു കടക കൊടുക്കാനുള്ള ബാക്ക്!) ‘മനുഷ്യപുനി’കളിൽ (പന്നികളായ മനുഷ്യരിലല്ല) സമാഹിക്കുന്നു. എല്ലാം കുടി ഇത്തരത്തിലുള്ള എൻപ അതിരണ്ടു ലേവന്റെ ഔദ്യോഗിക്കു പേജുകൾ - പോരെ പുറം ?

ഈത്തരം ലേവന്റെ സമാഹരിച്ച് ഡി.സി. ബുക്ക്‌സ് “വെല്ലുവിളി കൾ പ്രതികരണങ്ങൾ” ‘സമസ്യകൾ സമാധാനങ്ങൾ’ എന്നിങ്ങനെന്ന വേറേയും പുസ്തകങ്ങളിനുകൂടിയിട്ടുണ്ട്; മൊത്തം എട്ടുവാലും അവയ്ക്കും അർഹിക്കുന്ന അംഗീകാരം ലഭിക്കാതിരുന്നതിൽ എന്നിക്കു വിഷമം തോന്നുന്നു.

രാജ് പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് എൻ്റെ ചെന്നാരിതിയെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഈ ലേവന്റെ എററെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാനാവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്ന പത്രപ്രവർത്തകർക്കുമാത്രമല്ല, ആർക്കും അവ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി ഉപകരിക്കും. രാജ് വലിയ സാഹിത്യകാരന്റെ ചെറിയ കൃതികൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് അവ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെപോയതാവാം.

പിന്നെ പുസ്തകങ്ങളിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നത് സാഹിത്യ തല്പ്പരരായ നിരൂപകരാണാല്ലോ. അവർ ഇതിന്റെയൊക്കെ ഗുണ ഗണങ്ങളിയാൻ പ്രാപ്തരുമല്ല. എല്ലാം ആനുകാലികങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, അലസഭാവത്തിൽ എഴുതിയ ലേവനങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടില്ലോ വീതം കൊല്ലങ്ങളായി എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളാണ് എന്നും തൊൻ കഴിവിന്റെയും അറിവിന്റെയും സമതലത്തിലാണ്. അവിടെ നിന്നു മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ കുന്നിൻ നെറുകയിൽ, തേണ്ട മുൻവിഹിപ്പിലും കാട്ടി എന്നേയ്ക്കുമായി ചിത്രചുക്കാണ്ടുനിൽക്കുന്ന എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരെ കാണാം.

അതിൽ അത്ഭുതത്തിനാവകാശമില്ല. എൻ. വി. ആ നെറുകയിൽ വാഴാനായി താഴ്വരയിൽ ജനിച്ച ആളാണ്. അധ്യാനവും അഭ്യാസവും കൊണ്ടു മലകയറ്റം നടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്തിനെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനുത്തരംമുട്ടും. ആദ്യമായി എവരെന്ത് കൊടുമുടികയറിയ എധ്യമണ്ഡ ഹില്ലാറിയോട്, ഒരു പത്രലേവകൻ, ‘താങ്കളെന്തി നിത്ര വിഷമിച്ച്, എവരെന്തിന്റെ ഉച്ചിവരെ കയറി’ എന്നു ചോദിച്ചു. ‘എവ റെസ്റ്റ് അവിടെ അങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്’ എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം. എൻ. വി. പലപല ഉയരങ്ങളിലും ചെന്നെത്തിയത് ആ ലക്ഷ്യസ്ഥാനങ്ങൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടാകാ. അല്ലാതെ വലിയ ഉംഗങ്ങൾ കീഴുക്കി, പ്രസിദ്ധനും പ്രമാണിയും പണക്കാരനുമാനുമാകാൻ അദ്ദേഹം ആലോച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടാകില്ല. ആ തലയ്ക്കുള്ളിൽ മറ്റൊന്തല്ലാം ചിതകൾ തിക്കിത്തിരക്കി കടന്നുകൂടുന്നു? എൻ. വി. സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെ കാര്യ തതിൽ എത്താവുന്നിടത്തോളാ എത്താതിരുന്നതിന്റെ കാരണവും അതാകാം. ഓരോരോ ലക്ഷ്യം വച്ചുള്ള യാത്രകൾ അനുസ്യൂതമായി തുടരുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു താല്പര്യം.

എൻ. വി. ജീവിത യാത്രയിൽ പിന്നിട നാഴികകൾ നിരവധിയാണ്. തിരഞ്ഞെടുത്ത പാതകൾ പലതാണ്. ഏതാണ്ഡാടുവിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, താൻ സംത്യപ്തന്നാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയും ഉണ്ടായി.

ഒരു ദിവ്യകുട്ടംബത്തിലാണ് കൃഷ്ണൻ പിറന്നത്; വരുതിയുമായി മല്ലിട്ടുകൊണ്ടാണ് വളർന്നത്. പക്ഷേ അതിന്റെ, പേരിൽ തണ്ണേ ചുറ്റുപാടുകളെ പകയോടെ കാണുകയോ ഓർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭാരിദ്വയുമായി എന്നും ചങ്ങാത്തത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സുവസ്നക്രൂണങ്ങൾ അവിചാരിതമായി കടന്നുവന്ന അതിമികകൾ മാത്രം. കൃഷ്ണപ്രേശ്നങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന്നുറം അതിമികജ്ഞാദ്ദേഹത്തിന് മമത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

1916 മെയ് 13ന് തൃപ്പൂർ ജില്ലയിലെ തെരുവിന്റെയിൽ ജനിച്ച കൃഷ്ണൻ അവിടെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം

തൃപ്പുണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിൽ ചെർന്നു പറിച്ചു. അക്കാദമിയിൽ പല യുവാക്കളും അവിടെ ചെന്നുചേരുന്നത് സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം കൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നില്ല. പരിപ്പും, താമസവും, ക്ഷേമവും സാജന്യമായി തരപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു കൂടിയായിരുന്നു. വ്യാകരണം ഭൂഷണം, സാഹിത്യശിരോമണി എന്നിവയിൽ നിന്നു തുടങ്ങി പരിക്ഷാ ബിരുദങ്ങൾ ആ ബാലൻ വാരി എടുക്കുകയായിരുന്നു. അവയെക്കു മുൻപിൽ എന്നിപ്പറയേണ്ട കാര്യമില്ല. എല്ലാ ബിരുദങ്ങളും മേലേക്കുമെല്ലാം അടിവച്ചാലും, ഉണ്ടാകുന്ന ഉയരത്തിലും ഏററെയായിരുന്നു പിൽക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനപരീം.

ഭാഷാപഠനത്തിൽ എൻ. വിക്രൂ വലിയ താല്പര്യമായിരുന്നു. അസാധാരണമായ ബുദ്ധിവെവഭവംകാരണം പഠനം അയയ്ക്കുന്ന ലഭിതവുമായിരുന്നു. പാലിഭാഷയിൽനിന്നു തുടങ്ങി ഒഴ്ഘുൻ ഭാഷവരെ എത്തിയപ്പോൾ പതിനാറ് ഭാഷകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകുടുന്നയിൽ ഒരുണ്ടിയെന്നാണ് കേടിട്ടുള്ളത്.

പറിച്ച്, പറിച്ച് മുരടിച്ച് ആളുകളുണ്ട്. എൻ.വി. യുദ്ധ സുഹൃത്തുക്കൾ ഇല്ലും സഹപാർികളിലും അത്രക്കാരും കാണാം. മരിച്ച് എൻ. വിയുടെ മനസ്സ് ചായചേടിപോലെയാണ്. രണ്ടിലയും ഒരു മൊട്ടും നിന്തേന്ന അതിൽ കിളർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അനന്നുചെയ്യേണ്ടകാര്യങ്ങൾക്കപ്പേരം വലിയ പദ്ധതികളും ആഗ്രഹങ്ങളും ആലോചനകളും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ജീവിതം സാമന്നുന്ന സുവക്രമായിരുന്നു. ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഓൺ പോലെ എന്നും ചുറ്റുമുള്ളവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുക അതായിരുന്നു രീതി.

ഈ നിന്നുംഗതയ്ക്കു കൂട്ടായി ചില നിഷ്ഠകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ തെറ്റും ശരിയും തീരുമാനിക്കുന്നതിന് എൻ. വി. കീ എളുപ്പം കഴിയുമായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് എന്നെങ്കിലും തീരുമാനിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം സാഹസികമായ എടുത്തുചാട്ടത്തിന് ആത്മവിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസങ്ങളും ഉണ്ടിന്ന് വഴി എൻ. എൻ. ഉറപ്പില്ലാതിരുന്നിട്ടും കാലടിയിലെ അധ്യാപകങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് കിട്ടി ഇന്ത്യാസമരരംഗത്തെയ്ക്ക് എടുത്തു ചാടിയത് അങ്ങനെയാണ്. തുടർന്ന് ഒളിവിൽ സ്വത്തന്നോരതം ഇരകുന്ന തിന്നു തീരുമാനിക്കാനും ആരുടെ പ്രേരണയും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരു ചരിത്രമുഹൂർത്തത്തിൽ പകാളിയാകാനുള്ള വെമ്പലായിരുന്നു ഉള്ളിൽ.

സമരം കഴിത്തപ്പോൾ വീണ്ടും പഴയ എൻ. വി. ധായി വായന, എഴുത്ത്, ആധ്യാപനം തുടങ്ങിയവയുടെ ലോകത്തെയ്ക്ക് തിരിച്ചേത്തി. മറ്റു പലർക്കും സംഭവിച്ചതുപോലെ സമരസാഹസികതകൾ ആ വിജ്ഞാനാനോഷകൾ ജീവിതഗതിയെ മാറ്റിയതൊന്നുമില്ല. പിന്നീടും കവനക്കൗമ്യം

രാഷ്ട്രീയത്തിൽ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു എക്കിലും സജീവ രാഷ്ട്രീയ ത്തിൽ ഇങ്ങനെതെന്ന് തന്റെ ചില സഹചാരികളെ ഉപദേശിച്ചതായി അറി വുണ്ട്.

ഈങ്ങനെ ഇരുത്തം വന്നിട്ടും രണ്ടു തവണ കുടുംബവാരം കണക്കിലെടുക്കാതെ സാഹസികമായ രീതിയിൽ അദ്ദേഹം ‘മാത്യുമി’യിൽ നിന്നു രാജിവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അവയിൽ ഒന്ന് ബാല്യകാല സുഹൃത്തായ പി. ജി. പുരുഷോത്തമൻപിള്ള ഇപ്രകാരം അനുസ്മർത്തിക്കുന്നു.

‘ഒരിക്കൽ ഞാൻ ‘മാത്യുമി’ യിൽ എൻ. വി. യുടെ ഓഫീസ് മുൻ റിൽ ചെന്നു. സ്വത്വവും പുണ്ണിൽ എന്നെ സാഗതം ചെയ്തു. എനിക്കു കാപ്പി തന്നുകൊണ്ട് കുശലപ്രശ്നവും മുന്നിലുള്ള കുസാരങ്ങളുടെ പരിശോധനയും ഒരുമിച്ച് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കു ഓഫീസിലെ പ്രൈം എന്നോ ഒരു കത്ത് എൻ. വി. കു കൊടുക്കുന്നതുകണ്ടു. വായിച്ച് നോക്കിയശേഷം രണ്ടു മിനുട്ടിനുള്ളിൽ ഒരു തുണ്ട് കടലാസെടുത്ത്, എന്നോ കുറിച്ച് അയാൾ വശം കൊടുത്തയക്കുകയുണ്ടായി. അധികം താമസിച്ചില്ല എൻ. വി. ഒരു ആരോ ഫോൺിൽ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ എൻ. വി. എന്നോട് ‘താൻ ഇവിടെ ഇരിക്കു അഞ്ചുമിനുട്ടിനുള്ളിൽ മടങ്ങിവരാം’ എന്നു പറഞ്ഞു. മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ കാര്യം എന്നെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ പറയുകയാണ്; പിശേഷിച്ചാനുമില്ല. എൻ്റെ ഇവിടെത്തെ ശമ്പളസ്ക്കെതിൽ വളർച്ച മുട്ടി നിൽക്കുകയാണ്. അതൊന്നു പുതുക്കിത്തരണമെന്ന അപേക്ഷ മാനേ ജീമൻസ് നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കത്താണ് മുമ്പ് കിട്ടിയത്. ഞാൻ ഉടൻ ഉദ്യോഗം രാജി വച്ചുകൊണ്ടുള്ള കത്ത് പ്രൈം വശം കൊടുത്തയച്ചു. അപ്പോൾ കേശവമേനോൻ സ്നേഹപൂർവ്വം എന്നെ വിളിച്ച് ഉപദേശിച്ചു. ‘ഈ രാജി പിൻവലിക്കണം. എനിക്കു കുറിച്ച് സമയം തരു. ഞാൻ ഈ കാര്യം മാനേജ്മെന്റിനെ കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കാൻ ഒന്നു കുടി ശ്രമിക്കാം’ എന്ന്. ആ ഉപദേശം സീകരിച്ച് ഞാൻ തങ്കാലത്തെയ്ക്ക് രാജി പിൻവലിച്ചു. അതാണുണ്ടായത്. ഇവിടം വിട്ടാൽ മറ്റാരു സ്ഥലത്ത് ചെന്നു പറ്റാനുള്ള വണിക്കുലി എൻ്റെ പകലുണ്ട്.’

വാസ്തവത്തിൽ പ്രശ്നം അത്രയും പണമേ പോകരീലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നതായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് കോഴിക്കോട് വെള്ള് പില്ലിലെ ഹസ്സിങ്ക് കോളണിയിൽ എൻ. വി. ഒരു വീട്ടു വച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മാസഗഡ്യു അടയ്ക്കാനും കുടുംബചുലവിനും അനു മാത്യുമിയിൽ നിന്നു കിട്ടിയിരുന്ന ശമ്പളം തികയുമായിരുന്നില്ല. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കുള്ള പശ്ചാത്തലവും പുരുഷോത്തമൻപിള്ള വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഒരിക്കൽ ഞാൻ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ എൻ. വി. യുടെ കുട്ടികൾ വെറും സാധാരണ തരത്തിലുള്ള വിലകുറഞ്ഞ ഉട്ടപ്പുകളണിഞ്ഞു നട-

കുന്നത് കണ്ണു. ഞാൻ ചോദിച്ചു ‘എടോ താൻ ഇങ്ങനെ പിശുക്കു കാണി .കുന്നതെന്തിനാ ? നാലക്കമുള്ള തുക പ്രതിമാസം വെതനവും വാർഷിക ബോണസ്സും കിട്ടുന്നോൾ കൂട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതെല്ലാം കാണി കണ്ണോ?’ ഉടൻ എൻ. വി. എന്നോട് ‘എടോ ഇവിടെ പ്രശ്നം സ്വപ്നം ലൈഡേശൻസ്, റേഷൻലൈഡേശൻസ് തുടങ്ങിയ അവരിൽ ഒരാൾമാത്രമാണ് എന്ന് സ്വന്നം കുട്ടിയായുള്ളത്. മറ്റൊള്ളവർ എന്ന് അമ്മിണിയുടേയും അടുത്ത ബന്ധത്തിൽ ഉള്ളവർ. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ എന്ന് മക്കൾക്കു കുറച്ചുകൂടി മെച്ചപ്പെട്ട ഉടൻപ്പുകൾ നൽകാൻ കഴിയാണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് മറ്റു കുട്ടികൾക്ക് ഉള്ളതിൽ എക്കിലും സകടം തോന്നിക്കുകയില്ലോ?’

തന്നെ ചെറുപ്പുകാലത്ത് അനുഭവിച്ച ഭാരിദ്ദേവും പഠിച്ചുകയറാനുണ്ടായിരുന്ന കൊതിയും പില്ക്കാലത്ത് അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു കുട്ടികളെ സഹായിക്കുന്നതിന് എൻ. വി. കു പ്രേരണ നല്കിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അങ്ങനെ വരുത്തിവച്ച ഇല്ലായ്മയും ജോലി രാജിവയ്ക്കുന്നതിന് തടസ്സമായില്ലെന്നത് ചരിത്രത്തിന്റെ മറുവശം.

എൻ. വി. യുടെ മനസ്സ് വലിയ പലതും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആഴക്കടലായിരുന്നു എക്കിലും അതിന്റെ മുകൾപ്പെട്ടിൽ സദാ തിരയടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ആ തിരയടി ചുറ്റുമുള്ള ഭാഗിക്കുന്ന മൺസിനെ നന്ദിച്ചും വന്നു. ആർ എത്രകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സംശയം ചോദിച്ച് ചെന്നാലും പത്തുതിരിച്ചടിക്കുന്ന വേഗത്തിൽ എൻ. വി. യിൽ നിന്നു മറുപടി കിട്ടും. നിമിഷനേരത്തെ ആലോചനപോലും വേണ്ട. ആ മറുപടിയിൽ നമുക്കരിയാത്ത, അശ്വീകരിക്കാനാം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും പുതുമ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഒരു തവണ എൻ. വി. എറിണാകുളത്തെ ഒരു യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുശേഷം കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ നായരും ഞാനും അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്ന മുറിയിൽ ചെന്നു കണ്ണു. കുറച്ച് നേരം സംസാരിച്ച് ഇരിക്കുകയുണ്ടായി. അനുനാക്കെ ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ എവിടെ തുടങ്ങിയാലും ഏറെ വെക്കാതെ തനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട ഏകലോക സിഖാന്തത്തിൽ ചെന്നെത്തും. തലയ്ക്കുള്ളിൽ ചിന്തകളേക്കാൾ ഏറെ സ്വപ്നങ്ങളുമായി നടന്നിരുന്ന ഒരു വിചിത്രമനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ബാലകൃഷ്ണൻ നായരുടെ സ്വപ്നം ഇതശ്ച വിത്താൻ തുടങ്ങിയതെ ഉള്ള. എൻ. വി. ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “എകലോക പ്രമാണങ്ങളാക്കെ കാലഹരണപ്പെട്ടുപോയി ബാലകൃഷ്ണൻ നായരെ, മുക്കാലത്ത് ദേശീയതപോലും പഴയന്മാണി. മനുഷ്യരുടെ പുർണ്ണ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപദേശീയതയെ പുനരുദ്ധരിക്കണമെന്നാണി കാലത്തെ പ്രമാണം. അതിന്റെ പേരിലാണ് പല നാടുകളിലും ചെറുപ്പകാർ തോക്കെടുക്കുന്നത്.” ബാലകൃഷ്ണൻ നായർക്കു മറുപടി ഇല്ലായിരുന്നു.

സംഭാഷണം എങ്ങനെയോ കരഞ്ഞിത്തിരിച്ച് വ്യഖ്യപ്പതികൾ അകന്നു പോകുന്നതിൽ എത്തി. ‘അതിൽ അസാധാരണമായി ഒന്നും ഇല്ല, ബാലകൃഷ്ണൻ നായരേ’, എൻ. വി. പറഞ്ഞു. ‘ആണിനും പെണ്ണിനും പരസ്പരം ഫേം തോനുന്നത് സന്തത്യാല്പ്പാദനം നടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രകൃതി ഉണ്ടാക്കിയ ഏർപ്പാടാണ്. മധ്യവയസ്സ് കഴിയുമ്പോഴേക്ക് പ്രകൃതി ഉദ്ദേശിച്ച ലക്ഷ്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞു പിന്നീട് പ്രകൃതിക്ക് ആ അടുപ്പത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ആളുകൾ ശീലവും സൗകര്യവും അനുസരിച്ച് ഭാര്യാഭ്രത ബന്ധം തുടരുന്നു എന്നേ ഉള്ളു. അപ്പോഴത്തെ മാനസികമായ അകൽച്ചർ സ്വാഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് തമിഴർക്കിടയിൽ അറുപതുകഴിഞ്ഞ ദിവതികൾ ബന്ധമുറപ്പിക്കുന്നതിന് റിംഗുമേരു വിവാഹച്ചടങ്ങു നടത്തുന്നത്.’

രണ്ടു സംശയങ്ങൾക്കും കിട്ടിയ ഉത്തരം അതിനുമുമ്പ് ആ രീതിയിൽ എൻ്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പതിഞ്ഞതിരുന്നില്ല. തമിഴരുടെ രണ്ടാം വിവാഹം എന്നിക്കു പുതിയ അറിവുമായിരുന്നു.

മരുഭരിക്കൽ എൻ്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ ആദ്യകവിതകളിൽ ഒന്നു തർക്കവിഷയമായി. പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യമായ കവിത. പക്ഷേ ഒട്ടറെ തിരുത്തൽ വേണമെന്ന് എനിക്കു തോന്തി. എഴുതിയ ആൾക്ക് അതൊടു സമ്മതവുമില്ല. ആ നിലയ്ക്കു മുഖ്യപ്രത്യാധിപരുടെ തിരുമാനത്തിനു വിടാം എന്നു രണ്ടുപേരും സമ്മതിച്ചു. ഞാൻ ആ കവിതയുമായി എൻ. വി. യുടെ മുറിയിൽ ചെന്നു. ഓടിച്ച് വായികലെല്ലും തിരുത്തലും നിമിഷം കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിലും വളരെ കുറച്ചേ അദ്ദേഹം തിരുത്തിയുള്ളൂ. എധിറ്റിഞ്ഞിന്റെ ഒരു മർമ്മം അതിൽ നിന്ന് എന്നിക്കു പരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

തങ്ങൾ, ദിനപത്രങ്ങളിൽ ജോലി തുടങ്ങിയവർ പ്രാദേശിക ലോകമാരുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ തിരുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. വസ്തുതകൾ മാറിപ്പോകാതെ എന്തും എങ്ങനെയും വെട്ടുകയും തിരുത്തുകയും ചുരുക്കുകയും ചെയ്യും, പലപ്പോഴും മാറി എഴുതും എല്ലാം സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം. എന്നാൽ എഴുത്തുകാരുടെ പേരിൽ അച്ചടിച്ച് വരുന്ന സാഹിത്യസ്വഷട്ടിയിൽ നമ്മുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം കണ്ണമാനം തിരുത്തുന്നത് ശരിയല്ല. എൻ. വി. യുടെ ശ്രദ്ധ ആ കവിയുടെ തനിമ നിലനിർത്തുന്നതിലായിരുന്നു. മഹാകവി വള്ളത്തോളിനുശേഷം കവിത തിരുത്തുന്നതിൽ ഇത്രമേൽ വെവഡ്യവും താല്പര്യവും പ്രകടിപ്പിച്ച് മരും രാശി ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ആ കവിത തിരുത്തിയ ദ്രുതഗതിയിൽ തന്നെ കവിത എഴുതാനും എൻ. വിക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. അതിനു മുഖ്യാനും വേണ്ട. മറ്റു കവികൾ അവകാശപ്പെടുന്ന സ്വഷട്ടിയുടെ വേദനാഭിവ്യമായ അസാന്നമ്യം

അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. എൻ. വി. ക് കവി തയച്ചുത്ത് അനാധാസമായിരുന്നു എന്നറിയാം. ഈ .പറഞ്ഞതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്കു ചെച്ചതന്മില്ലായിരുന്നു എന്ന് അർത്ഥമില്ല. പുത്തിരിക്കാളുത്തല്ലും വെടിവെക്കല്ലും ണ്ണാടിയിടക്കാണ്ഡുചെയ്യാമല്ലോ. അതേവിധം വായനക്കാരുടെ മനസ്സുകളെ ആളൂദാദരിതമാക്കുകയും തീവ്രവേദനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വരികൾ അദ്ദേഹത്തിനെന്തു താമായിരുന്നു എന്ന ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ.

ഈവിടെ വിഷയം കവിതയല്ലായ്ക്കയാൽ നമുക്ക് എൻ. വി.യുടെ ഗദ്യ രചനാരീതിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങാം. എത്ത് വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതാനിരുന്നാലും അനന്ത പ്രക്രിയാളങ്ങളോളവും വിദ്യരഭൂതകാലത്തോളവും (ഇതിൽ താളിയോലകൾ മുതൽ അമേരിക്കയുടെ നക്ഷത്രയുദ്ധാസ്ത്രം വരെ പെട്ടും) കണ്ണൊടിച്ച് അദ്ദേഹം, മറ്റൊളവർക്കു നില്ലാരമനു തോന്നുന്നതുപോലും വാരിക്കൂട്ടും. പരപ്പാർന്ന വായനയും മണാന്ത ഓർമ്മ കതിയും ഉള്ളതിനാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ വിദ്യ എൻ. വി.ക് എളുപ്പം സാധിക്കും. അതേയ്ക്ക് അറിവുകൾ കൂട്ടിക്കൾക്കുപോലും മനസ്സിലാവുകയും മുഖിപ്പ് തോന്നാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയിൽ ആട്ടിക്കുറുക്കി അവതരിപ്പിക്കും. ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ എഴുത്തുകാരർന്നു വിയർപ്പോ ഹൃദയത്തു ടിപ്പോ ഒന്നുമില്ല അയാൾ നില്ലുംഗനായി ചെയ്ത ഒരു കൃത്യമാണെന്നേ തോന്നു. അതേസമയം ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളും എൻ. വി. ക് താൻ പറയുന്ന വിഷയത്തോടുള്ള മമതയിൽ നിന്ന് വായനക്കാരന്ന് ഒരുത്തരം ഹൃദയബന്ധം അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ചിലേടങ്ങളിൽ വ്യാവ്യാനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായെന്നുവരാം അവ വാചകങ്ങളിൽ പതിനേരു കിടക്കും. നെയ്പ്പായസത്തിലെ കല്ലുകടിയായി അനുഭവപ്പെടുകയില്ല.

ഒരു ഉൽക്കെ വഴിതെറിവനു നാളെ ഈ ഭൂമിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിവരിച്ച് ശേഷം എൻ. വി. യുടെ മനസ്സിൽപ്പെട്ട പ്രതികരണം: ‘അതിനെന്നാണ്? അത് ഈനാലു സംഭവിക്കാതിരുന്നതിൽ നാം ആളൂദാടിക്കുകയല്ലോ വേണ്ടത്?’ എന്നായിരിക്കാം. ഇതുരും അറിവുകൾ ലഭിതവൽക്കരിച്ച് അവയുടെ പ്രാധാന്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയുന്നിക്കൊണ്ട് അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവോ താല്പര്യമോ മറ്റാരു മലയാളസാഹിത്യകാരനിലും കണക്കിട്ടില്ല. ഉത്തരാധ്യനികതയിലേയ്ക്കു നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ അവരിൽ നിന്ന് ഈനി പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടു ഫലവും ഇല്ല. കാണണമെക്കിൽ പവിശമാലകളുണ്ടാക്കുന്ന പൊൻപണിക്കാരനെ തേടണം.

അഴചകടലിൽ അലകൾ അപൂർവ്വമാണല്ലോ. എൻ. വി. യുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അവസ്ഥയും അതുതനെന്ന. അതിൽ വല്ല കാറ്റും കോളും

വരുന്നത് കവിതാരൂപത്തിലാണ്. അപ്പോഴേക്കും, ‘നിങ്ങളെലിക്കേണ്ടു മാനു ഷരോ’ എന്ന ചോദിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ, ‘ആരന്യകാരത്തെ സുശ്രദ്ധിച്ചുവൻ, ദയാവാരിയി, യദ്ദേഹം വാഴ്ത്തപ്പേട്ടോൻ’ എന്നു പാടും. എൻവിയുടെ കവിതകളിൽ പലപ്പോഴും ഇത്തരം കഠാരമുന്നകൾ കാണാം. ലേവന്നങ്ങളിൽ എന്തിനേയെങ്കിലും കുറിച്ചുള്ള എതിർപ്പ് ആ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായി. ഒരുപക്ഷേ, ലേവന്നങ്ങളിലാകുമ്പോൾ, അത് അസുന്നരമാകുമെന്നു കരുതിയായിരിക്കാം. അവിടെ സംയമമനാണ് രീതി. പ്രശ്നങ്ങളെ കുറിച്ച്, വസ്തുതകൾ വിശദമായി നിരത്തിപ്പുശേഷം, ’ഇനി നിങ്ങളായി, നിങ്ങളുടെ പാടായി, എന്നമട്ടിൽ മാറിനിൽക്കുന്ന ഭാവം. ഇടയ്ക്കു ചില പ്രസംഗങ്ങളിലും കുറിപ്പുകളിലും വിവാദങ്ങളുണ്ടാക്കിയത് കവിതയുടെ കുന്നത്തു എന്നും മറ്റുമുള്ള വാദം വിവാദങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നതിനുള്ള കുസ്യതയല്ലോ എന്ന് തോന്നാം. ആ മുധി ലിറിക്കേ, സുര്യൻ നാളെമുതൽ പടിഞ്ഞാറ് ഉഭിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു പറയാനും, അതു കാര്യകാരണസഹിതം സമർപ്പിക്കാനും എൻ.വി.കുക്കശിയും.

ഇങ്ങനെയാക്കേ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നാൽ നാം അവസാനം ഒരു സത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, ഒരാള്ളു; പല രാണ്. ഈ പലരിൽ ചിലരുടെ ചിന്തകളും ചേഷ്ടകളും തമിൽ വൈരുദ്ധ്യം കണ്ടെന്നും വരും. അല്ലാതെ, ജീവിത സാധ്യാഹനത്തിൽ സൗമ്യ ശീലനായി കാണാറുള്ള, എല്ലാ എതിർപ്പുകളേയും പുണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു തുത്തുമാറ്റാറുള്ള എൻ.വി. ആയിരുന്നു, 1942ൽ കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന് ഒരു ബീട്ടിഷ്സർക്കാർ വിരുദ്ധ പത്രിക ഇറക്കിയ സാഹസികയുവാവ് എന്ന് എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയും?

അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് നാം തേടി നടക്കുന്ന മനുഷ്യനെ, അനന്യസു ശേമായ ലേവന്നങ്ങൾ എഴുതുന്ന എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരെ സമീപിക്കാം അദ്ദേഹം തരുന്ന ചായ കഴിച്ച് ഉമേഷവാമാരാക്കാം.

‘ചായച്ചട്ടിയുടെ ജയഭൂമി ഇന്ത്യയാണെത്ര,’ അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ‘എകിലും ആയിരക്കണക്കിനും സസ്യങ്ങളുടെ ഒഴംഗ്യഗുണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിരിന്നതു വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആയുർവേദചാര്യനാർ ചായയെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ മറന്നു പാലിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇരുന്നുറുപ്പ് കൊല്ലംമുഖ്യ, ജാപ്പാനിസ് ചക്രവർത്തനിയുടെ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതനായിരുന്ന ഒരു രസതന്ത്രശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധൻ, എതാണ്ട് ആയുർവേദചാര്യനാരുടെ ഭാഷയിൽ ചായയുടെ ഗുണങ്ങളെ ഇങ്ങനെ പ്രകാരിത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

“ചായ രക്തത്തെ ശുദ്ധികരിക്കുന്നു ദുഃസപ്പനങ്ങളെ ദൂരിക്കരിക്കുന്നു തലച്ചോറിൽ നിന്നു ദോഷകരങ്ങളായ വാതകങ്ങൾെല്ലാം നീകിക്കലെയുന്നു. കണ്ണിലെ മാലിന്യങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നു. യകൃതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ഷ്ടീഹയുടെ പ്രവർത്തനമാം മെച്ചമാക്കുന്നു. ഉറക്കത്തെ തടസ്സിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന് ഉത്തേഷം നല്കുന്നു. ഹൃദയത്തെ ആള്ളാറിപ്പിക്കുന്നു. ഈന്തു അഞ്ച് ചായകുടി സാർവ്വത്രികമായി പ്രചരിപ്പിച്ചത് ബൈട്ടിഷ്കാർ ആയിരുന്നു.”

വീണജും ‘ക്രിസ്തുവിനുശേഷം അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മധ്യേഷ്യ റിൽക്കിനു ചീനയിലേത് ക്ഷേപായ ബോധിയർമ്മൻ എന്ന ബുദ്ധ ഭിക്ഷു വാൺവത്ര ചെപനക്കാരെ ചായ കുടിക്കാൻ പറിപ്പിച്ചത്..... ഡ്യൂനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നോൾ ബോധിയർമ്മൻ ഉറക്കം വരുമായിരുന്നു. തന്റെ സമ്മതം കുടാതെ താഴ്ന്നുവന്ന് കുപ്പണമണിക്കെല്ല മുട്ടന കണ്ഠപോളക്കെല്ല ഒരു ദിവസം ബോധിയർമ്മൻ അറുത്തു പുറത്തറിഞ്ഞു. ഈ കണ്ഠപോളകൾ ചെന്നു വീണാസ്ഥലത്ത് അസാധാരണമായ ഒരു ചെടി മുളച്ച് തളിരിത്തു നിൽക്കുന്നത് പിറ്റേന് രാവിലെ അദ്ദേഹം കണ്ണു. അതിന്റെ ഇലകൾനു ഒളിയെടുത്തു വായിലിട്ടു ചവച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ബോധിയർമ്മൻ ദിവ്യ മായ ഒരു ഉത്തേഷം അനുഭവപ്പെട്ടു. വിശിഷ്ടമായ ഈ ചെടിയുടെ ഇല ഡിക്ക് വെള്ളം തിളപ്പിച്ച് കുടിച്ചാൽ ധ്യാനത്തിനു പ്രതിബന്ധമായ ഉറക്കം എത്രനേരും വേണമെങ്കിലും തടുത്തുനിരത്താമെന്നു ബോധിയർമ്മൻ കണ്ണു. ബോധിയർമ്മൻ ശിഷ്യരാർ ശാക്യമുനിയുടെ ധർമ്മപ്രചനങ്ങളാടൊപ്പം ചായകുടിയും ചെപനയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു.’

തേയിലച്ചട്ടിയുടെ (ശാസ്ത്രനാമം കാമെല്ലിയ സിറാസ്സിസ്) കടുംപച്ചനിറമുള്ള ഇലകളിൽ കഹെഫൻ, ടാനിൻ എന്നീ രാസവസ്തുകൾ അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. ചായയുടെ രൂചി, മണം, ഓഷധഗുണം എന്നിവയ്ക്കും കാരണം ഈ രാസവസ്തുകളോൺ.....’ എന്നിങ്ങനെ വിവരണം നീളുന്നു. ഇക്കാലത്ത് ഒരു കംപ്യൂട്ടർ ഡിസ്ക്കിൽ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതെ വിവരങ്ങൾക്കാണ് എൻ. വി. തന്റെ ചായക്കപ്പ് നിരീചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ രൂചിക്കും ഉത്തേഷത്തിനും പൂരം എന്നിക്കറിയാവുന്ന ഒറക്കാരും ബൈട്ടിഷ്യൂകാരാണിവിടെ ചായ പ്രചരിപ്പിച്ചത് എന്നതേ. പിനെ റബ്രീ, കാപ്പി എന്നിവയോടൊപ്പം ചായയും വെള്ളക്കാർ വിദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടു വന്നതാണെന്ന അബദ്ധയാരണയും.

ഇവിടെ നാം കാണുന്നത് വിജ്ഞാനിയും പത്രപ്രവർത്തകനുമായ എൻ. വി. യുടെ ഒരു കുട്ടായ്മയാൺ. ചായച്ചട്ടിയുടെ വേരുകൾ തേടി വിഭൂതഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്ക് സാമ്പത്തികമായി ഗവേഷണതല്പരൻ ആയ വിജ്ഞാനി. അങ്ങനെ കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ തെള്ളും വിട്ടുപോകാതെ കൊച്ചു

കൊച്ചു വാചകങ്ങളിൽ ഒന്നാനരപ്പേജിൽ കുറിച്ചിട്ടുന്ത് വിദഗ്ദ്ധപത്ര പ്രവർത്തകൻ. എലം പർവതനിരകളെ മിനിയേച്ചുർപ്പെയിൽനിൽക്കുന്നത് ആക്കിയതുപോലെ ഒരു കൗതുകവസ്തു.

മേൽ കുറിച്ച വർകളിലൂടെ എൻ. വി.യുടെ തെറ്റായ ഒരു രൂപമാണ് എന്ന നിങ്ങളുടെ മുന്പാകെ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്നാരു സംശയമുണ്ട്. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ എൻ. വി. യുടെ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ മിനിയച്ച റൂകളിലൂഡ്. അദ്ദേഹത്തിലോ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ കൃതിയുടെ പേര് ‘നീം കവിതകൾ’ എന്നാണ്. എക്കാലത്തും സഹ്യദയർക്ക് ഇന്നും തോന്തന ചില കവിതകൾ ആ കുട്ടൻതിലുണ്ട്. അവ മലയാള കാവ്യലോകത്തിൽ ഒരു പുതിയ ചാല്പ് ബെട്ടുകയായിരുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ലഭ്യതകോമളപദാ വലികളുണ്ടുന്ന പ്രേമകവിതകൾ കേരളീയ യുവമനസ്സുകൾ ഇളം കള്ള പോലെ മോതിക്കുടിച്ച് ലഹരി ആസാദിച്ചിരുന്നകാലം കൊച്ചു കൊച്ചു ചങ്ങമ്പുഴമാർ നാടുനിജെല്ല പൊട്ടിമുള്ളച്ച ചുറ്റുപാടുകൾ. അപ്പോഴതാ എൻ. വി. യുടെ വക കടക്കാപ്പി പോലെ മറ്റാരു പാനീയം വരുന്നു. തലച്ചോറിന്ന് ഉദ്യോഗം നല്കാൻ ഉതകും. നിത്യപാനീയമാക്കാനും കൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആവിപറിക്കുന്ന കപ്പ് മുന്നോട്ടു നിട്ടുന്നു.

ഈ ഒരു പ്രകടനത്തിനുശേഷം എൻ. വി. ക് കവിതാരചനയോട് മമത കുറഞ്ഞു വന്നതായി തോന്തനും ജീവിതത്തിലും ചുറ്റുപാടുകളിലും തന്റെ ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്ന മറ്റ് എന്നെല്ലാം കിടക്കുന്നു എന്ന ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരുദ്യോഗികവും അനുദ്യോഗികവും പ്രധാനവും അപ്രാധ്യാത്മകവുമായ നൃഗുക്കുടം കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ തിരിച്ച് വിടുകയാണ് ചെയ്തത്. കുട്ടിക്കുഷ്ഠംമാരാർ ചെറിയ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് തന്റെ ബുദ്ധികുർമ്മയുടെ ചാണയിൽ രത്നക്ലൂക്കൾ കടഞ്ഞു തിളക്കം വരുത്തുന്ന ആളായിരുന്നു. എൻ. വി. യാകട്ട, ഈ ലോകമാകെ ഒരു നാടക വേദിയാണ്, ഇതിൽ നാം പല കമാപാത്രങ്ങളായി അഭിനയിക്കാൻ വിധി ക്കപ്പെട്ടവരുമാണ് എന്ന ഭാവത്തിൽ ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയത്തും പുതിയത്തുമായ ഏല്ലാതരം അറിവുകൾക്കും കടനുവരാൻ പാകത്തിൽ വാതായനങ്ങളില്ലാത്ത മനസ്സുമായി കഴിയുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അസംബന്ധമെന്ന് പറയാവുന്ന മിത്തുകൾ പോലും അകത്തുകയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചത്. (ഉദാ: ബോധിയർമ്മ കമ) തന്റെ മനസ്സ് ഒരു റല്ലിക്കാരം കണക്കെ ഇള രീതിയിൽ നിരന്തരം ചലിച്ചില്ല കുൽ ജീവിതം നിലച്ചുപോകുമെന്ന ശക്തിലുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

എൻ. വി. മാതൃഭൂമി ദിനപത്രത്തിലോ മുഖ്യ പത്രാധിപരായി ചുമതല ഏറുത് പ്രായം എഴുപത്തുകഴിഞ്ഞ ശേഷമായിരുന്നു. അതിനുമുമ്പ് ഞങ്ങളുടെ മാതൃഭൂമി യിൽനിന്ന് അസുവകരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ

പിരിഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിക്ക് ജീവിതസാധാഹനത്തിൽ അതുപോലൊരു തിരിച്ചുവരവ് വേണ്ട എന്ന പ്രിയപ്പട്ട ചിലർക്കുപോലൂടും അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ജോലി സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതിന്റെ കാരണം അക്കാലത്തെത്താരിക്കൽ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. ജോലി നിർത്തിയാൽ പിനീട് ജീവിതത്തിനെന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന ഭേദിയാണ് തന്നിക്കേന്ന്. ശക്രൻ കുട്ടിയുടെ സ്ഥിതിതനെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു.

ശക്രൻ കുട്ടി എൻ. വി.യുടെ അനുജനാണ്. തിരുവനന്തപുരത്തു മാതൃഭൂമി ചീഫ് റിപ്പോർട്ടറായിരിക്കേ ജോലിയിൽ നിന്നുപിരിഞ്ഞ എൻ. വി. എസ്സ്. വാരിയർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടാബ്ദജീവിതം തികച്ചും തുപ്പതി കരമായിരുന്നു. പകേജ് ജോലി വിച്ചേഷം അദ്ദേഹം അധികം പുറത്തിറ അഭാതെ, ആരുമായും ബന്ധപ്പെടാതെ തന്റെ ജീവിതം അവസാനിച്ചു എന്ന മട്ടിൽ വിട്ടിൽ തന്നെ കഴിയുകയായിരുന്നു. ഏറെ ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പ് വലിയരോഗമാനുമില്ലാതെ മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു കാലത്ത് കമ്മ്യൂണിറ്റി പാർട്ടിയുടെ സജീവപ്രവർത്തകനായി രൂപ എൻ വി. എസ്സിന്റെ ഫുദയത്തെ ആദർശരാഹിത്യത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ വർഷങ്ങൾക്കുമെമ്പുതനെ മുറിവേൽപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് തോന്തു.

അതിനേക്കാൾ കട്ടത്തതും വ്യക്തിപരവുമായ ദൈനംദിനാനുവേണ്ടി നടുവിലാണ് എൻ. വി. ഒരദ്ദേശിക ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നത്. ഇതൊക്കെ എന്നും എങ്ങും സാധാരണം എന്ന ഭാവത്തിൽ തികഞ്ഞ നില്ലുംഗതയോടെ ഏതുവിഷണാണ്ണളേയും നേരിട്ടുകയാണെന്നോ ചെയ്തത്. കാരണങ്ങളേന്നും ഏതെങ്ങനും തിരയേണ്ട. മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധികസാലയിൽ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ആരുടേയും അനുഭവമാണത്.

സാഹിത്യകാരന്മാരോ, സാഹിത്യകാരന്മാരും ഭാവിക്കുന്നവരോ മികച്ചതാണെന്ന ഉത്തമ വിശ്വാസത്തോടെ അയയ്ക്കുന്ന പല രചനകളും മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിനു നിരസിക്കേണ്ടി വരും. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രശസ്തരായ ചിലരുടെ രചനകളും ബെളിച്ചും കണ്ണില്ലെന്നുവരും. ചില പ്ലാർ മുഖ്യപത്രാധികർ നിരസനം അറിഞ്ഞില്ലെന്നുവരും. എന്നാൽ മിക്ക എഴുത്തുകാരുടേയും നിഗമനം മുഖ്യപത്രാധികർ വ്യക്തിവിദേശം കൊണ്ടു തന്റെ ഉത്തമരചന നിരസിച്ചു എന്നാണ്. സാഹിത്യകാരന്മാർ പൊതുവെ ഭാവനാശാലികളും വികാരജീവികളുമാകയാൽ, വിദേശത്തിന് ഇല്ലാത്ത ഓരോരോ കാരണങ്ങൾ സകല്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇത്തരം എത്തെങ്കിലും ഒരുപ്പുവെത്തിരെ പേരിൽ ആയുഷ്കകാല വിദേശം പുലർത്തുന്ന ചിലവരുമുണ്ട്. 1957 തുന്റെ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടീസിലോ കരികാതിരുന്നതിന്റെ പേരിൽ ഒരുക്കമാമാത്രസാഹിത്യകാരൻ 1997ൽ ഒരഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ എൻ. വി. ദൈ കുറുപ്പെട്ടുത്തിയതായി കണ്ടു. അക്കാലത്ത് കമകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ മുഖ്യപത്രാധികാരി ആയിരുന്നി ലൈനകാര്യം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു വരുമോ? എങ്കിൽത്തന്നെ പിന്നീട് തന്റെ പല കമകളും ആഴ്ചപ്പത്രിപ്പിലോ വാർഷികപ്പത്രിപ്പിലോ അച്ചടിച്ചു വന്ന കാര്യം മറന്നുപോയോ? എഡാബാ എത്രോ? ചില എഴുത്തുകാരിൽ നിന്ന് വെറും വക്തിരിവു പോലും പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുമല്ലില്ല.

ഞാൻ ആഴ്ചപ്പത്രിപ്പിന്റെ ജോലിചെയ്യുന്ന കാലമായപ്പോഴേയും കൂടുതലും ശാഖാവും ദശാഖാലങ്ങളായി അനുവദിച്ചു വരികയായിരുന്നു. അവയോട് ഒരുന്നരം നിസ്സംഗത ശീലിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആക്ഷേപങ്ങളുടെ പേരിൽ അസാധാരണവുന്നതും വിശദീകരണ ആശീർവ്വാദം വിമർശകരെ ആശസ്ത്രിപ്പിക്കാൻ ശൈമിക്കുന്നതും പാഴ്വേല കളാശനന്ന് അനുവെത്തിലുടെ ശഹരിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ എഴുത്തുകാരോട് അനാദരവിന്ന് ഇടയാക്കിയെന്നു ധരിക്കരുത്. ആഴ്ചപ്പത്രിപ്പിന്റെ ജോലിക്കാരുത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഉപദേശം മാത്രമേ എന്തിക്കു നല്കിയിരുന്നുള്ളു. പലരും പലതും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനയക്കും. ചിലർ നേരിട്ടും കൊണ്ടു വന്നു തരും. മിക്കതും നമുക്ക് നിരസിക്കേണ്ടിവരും എന്നാൽ എല്ലാവരോടും നന്നായി പെരുമാറണം എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ സാരം. ഇള മനോഭാവം. കാരണം തനിക്ക് എഴുതുന്ന എല്ലാവർക്കും അദ്ദേഹം സ്വന്നമായി മറുപടി എഴുതും. എത്ര പുതിയ എഴുത്തുകാരനോടും സമാരോട്ടന സ്വരത്തിലാകും വാചകങ്ങൾ.

പുവിനും പുഴുവിനും പാസിനും പരുന്തിനും കുടുംബീവിത്തിന് താവളം നല്കുന്ന പ്രകൃതിയിൽ നിന്നാണെദ്ദേഹം സ്വന്തം ജീവിതത്തെ ശാസ്ത്രം ഉൾക്കൊണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു അറുപത്തൊന്താവതാം വയസ്സിൽ മി. കൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചുള്ളതിയ ലേവന്തതിൽ അതിന്റെ നിശ്ചാരം കാണാം.

‘അപുപ്പാ’ എന്ന് ബല്ല് കണക്കടർ വിളിക്കുന്നോൾ മി. കൃഷ്ണനെ അസാധാരണമായി നന്നാം തോന്നുന്നില്ല. അതേസമയം കൃഷ്ണനെ കുട്ടി എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന, വിളിക്കുന്ന ചിലർ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന് ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ, താൻ പിനിട നാളുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയാണ്. അറുപത്തൊന്തിയിൽ എത്തിയത് നേട്ടം. ലോകത്തിലെ 75-80 ശതമാനം ആളുകളേക്കാൾ കുടുതൽ വർഷം താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു.

അംഗോളയിലാൻ കൃഷ്ണൻ പിറന്നിരുന്നതെങ്കിൽ രണ്ടു ജമാങ്ങളുടെ വർഷം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ നാടിൽ ശരാശരി ജീവിതകാലം മുപ്പ് ത്രിമുന്നുകൊള്ളുമാൻ.

ഇത്രയും കുറിച്ച് കൃഷ്ണൻ നിർത്തുന്നില്ല. പതിവ് രീതിയിൽ ആകാ ശത്രു മേഖങ്ങൾ പോലെ ചിന്തകൾ ചിതറി നീങ്ങുന്നു.

‘അതു മനുഷ്യരുടെ കാര്യം നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം കണ്ണുമുട്ടുന എത്തെകില്ലും ജീവിക്കു തന്നേക്കാൾപ്രായമുണ്ടോ എന്ന് മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ ആലോചിച്ചു നോക്കി. ഉറുസ്യ, ഇംച്ചു, കൊതുക്ക്, കുറ, ഗൗളി, എടുകാലി, തേരട ഇല്ല, അവയ്ക്കൈല്ലാം എത്താനും ദിവസങ്ങളോ മാസങ്ങളോ ആയി നികും ആയുണ്ട്. കൃത്യമായി കണക്കു വയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു കുറയുടെ എക്കില്ലും ജീവചർത്രം നിരീക്ഷിക്കാൻ തനിക്ക് ഇന്നോളം തോന്നാത്ത തിൽ മി. കൃഷ്ണൻ പദ്ധതാപം തോന്തി.’

ആ ചിന്ത പല ജീവികളിലേയ്ക്കും ആകാശത്തിലെ പറവകളി ലേയ്ക്കും നീങ്ങുകയാണ്.

ചുറ്റുമുള്ള ഭൂമിയിലാകെ കണ്ണോടിച്ചുശേഷം വിദുരഭൂതകാലകമാ പാത്രങ്ങളിൽ പോലും മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ മനസ്സ് വ്യാപരിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞ സംസ്യലതാഭികളിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നു. ആയിരം കൊല്ലം പ്രായ മുള്ള മരങ്ങളും അല്പനേരനേതയ്ക്ക് വിടർന്ന് വിലസി മണ്ണടിഞ്ഞു പോകുന്ന പുക്കളും നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

ടട്ടുകം.. ‘അപ്പുപ്പാ’ എന്ന വിളിക്കേട് മി. കൃഷ്ണൻ തലയുതർത്തി നോക്കി ആരും ഇല്ലല്ലോ. പക്ഷേ വിളി താൻ കേട്ടതാണല്ലോ. ജാലകപ്പഴു തിലുടെ പുറത്തെതയ്ക്കു നോക്കുന്നോൾ വിണ്ണും ആ വിളി ‘അപ്പുപ്പാ’ ഇന്ത വണ മനസ്സിലായി. മുറ്റതു നിൽക്കുന്ന ചെതെങ്ങിൻബെതയാണ് വിളി ചൂത്. കഷടിച്ച് മുന്നു വയല്ലെ അതിന് ആയുള്ള. ഇതിനകം മുന്നോ നാലോ കുലകൾ പൊടി വിടർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാണാൻ ഏതൊരു ചെന്നം ! പരമസൗഖ്യത്തെന്ന്. ‘അപ്പുപ്പാ’ ചെതെങ്ങിൻബെത വിണ്ണും വിളിച്ചു. ‘വരുന്നുമോഭേ’ മി. കൃഷ്ണൻ മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു മുറ്റത്തെതയ്ക്കി റഞ്ഞി. നട്ടവിന്ന് ഇരുന്നെന്നുനേലക്കുന്നോൾ അല്പമൊരു കഴപ്പാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടോ? കണ്ണുകൾ. മണ്ണത്തിലിക്കുന്നുണ്ടോ? തല ചുറ്റുന്നുണ്ടോ?

തനിക്കു വയല്ലായോ?’

ഹ്യുദയത്തോട് ചേർത്തു പിടിക്കാവുന്ന വരികൾ.

രാധ വിളിക്കുന്നു

അക്കിത്തം

കണ്ണിരാലെൻ കടമിചിമുനയാൽ
കരുത്തു വീണ്ടും കാളിക്കി
കാളിയൻ്റെ വിഷത്താൽപ്പോലെ;
കണ്ണാ, രാധ വിളിക്കുന്നു

മന്ദരത്തിലെ മടതോറും ഞാൻ
മണ്ണേനിനെന്നതേതടി ;
കണ്ണകങ്ങൾ തരണ്ണെൻ കാലടി
വിണ്ടു ; ചോരയോലിപ്പ്.

കളക്കല്ലോലധനിയിൽ കേൾപ്പ്!
കിളിനാദത്തിൽ കേൾപ്പ്!
നിന്മാടക്കുശൽവിളിഞ്ഞാൻ, പകേഷ
കണ്ണപുളിപ്പ് കണ്ണാ!

മതിയാക്കിടുകിപ്പരീക്ഷണം, മൽ -
പതിയല്ല നീ കണ്ണാ ?
പരമാത്മാവേ, ജീവാത്മാവിനെ
നരകിപ്പിക്കായ്ക്കേവം.

നിളയുടെ സാന്ത്യനം

സി. എ. വാരീയർ

ഇന്നറന്നാം പുണ്മണിൽ
അതിട്ടിലെൻമകനമ-
യങ്കാദരാനിതം തിലോ-
ഒകമർപ്പിച്ചിട്ടുന്നു.
മനസ്സിൽ തീരങ്ങളി-
ലിനാലെഫ്രോക്കതിന്റെ-
യൊഴുക്കിൽ തലചായ്ച്ചോ —
രോമതൻ പച്ചപ്പുകൾ
തലപൊക്കുന്നു വീണ്ടു-
മോരോനായ്; മനങ്ങതിട്ടിൽ
നനവൊപ്പുവാനുർന്നു-
വീഴുന്നുവെയിൽച്ചുരുൾ
പുതമാം വില്യാദ്രിതൻ
പാദരേണ്ടുകൾ ചുട്ടും
പാപനാശിനിയാകും
നിളത്തേനാള്ളങ്ങളിൽ
താപങ്ങളെല്ലാമൊഴു-
ക്കിട്ടുവാനണണണതാരെൻ
ദേഹമാകവേ കൃഷി—
രലധാരി തശുകിയും
ചേതനയുണ്ടത്തിയും
കളനാദങ്താരലനോ—
ടോതിനാൾ വാസല്യത്തിൻ
സാന്ത്രനോക്കികളേവം:

“ജീവിതമെന്നാലോഴു-
ക്കാണതുനിലയ്ക്കുന്നോൾ
കേണിഡേണമോ നമ്മൾ,
സംഗമവിയോഗങ്ങൾ-

കാലത്തിൻ നിയോഗങ്ങൾ;
 . ഇഴുകിപ്പോകുന്നു നാം
 സ്വാല്പത്തിൽ തുള്ളിച്ചാടി-
 കളിച്ചും. കൗമാരത്തിൽ
 കാടുകാട്ടിയുമേരെ,
 താരുണ്യം പുളച്ചീടും-
 വേഗത്തിൽ നിറങ്ങാർത്ഥതു
 ചിരിച്ചും കലാവിയും
 കുലങ്ങൾകുത്തിപ്പാണ്ടും
 പരന്നേരിയും, പിന്ന-
 കാലവെവപരിത്യത്തിൽ
 ശോഷിച്ചും വിളറിയും
 എററയുംമണ്ണിൽച്ചേരും;
 കാതലായതു പകേജ
 ദുരൈയാരനന്നമാം
 പുണ്യസാഗരത്തികയൽ
 ചെന്നുചേർന്നീ വിശ്വത്തിൽ
 വിലയിക്കുമ്പോളളില്ലാം
 ഒന്നായീടുന്നു പിന്നീ-
 എന്തുള്ളു വിഷാദിപ്പാൻ ?"

തന്നുടെ വിശ്വാദിയും
 ഉണ്ണർവ്വും പകർന്നേകി
 യെന്നിലെ ജാധ്യം തൃട --
 ചെടുത്തുനിളാദേവി
 അയ്വരും ശ്രേഷ്ഠക്രിയ
 ചെയ്ത പുണ്യത്തിൻ മണ്ണിൻ*
 കൈതൊട്ടുവരിച്ചാരാൽ
 തിരികെപ്പോരും നേരും
 എല്ലാരുമൊന്നിച്ചുത്തെ
 മടക്കം, എന്നാലെബന്ധ-
 കണ്ണകളിലൊരുമങ്ങൽ
 തുള്ളുവീടുന്നു വീണ്ണും.

*തിരുവില്വാമലയിലെ ഏറ്റവർമ്മം

പിരാചുകൾ

കലാമന്ത്യലം കേരളവർ

ചെന്തുടുവഹനിച്ചിതർ -

ചുളുകൾ നിന്നന്നത്തിൻ

‘വിനു’കൾ തോറും കൊത്തി -

ചുറ്റി നാറ്റിക്കും നേരും

ബാലികേ, നീരെയത്രമേൽ

ശപിച്ചിട്ടുണ്ടാം കുറ്റൻ

കാലമാടർത്തിൻ കാമ -

ഭ്രാന്തിന്റെ പേക്കുത്തിനെ,

പൊള്ളിപ്പിടക്കും നിമേ -

ഷങ്ങളിലപ്പെറുഷ -

തതള്ളിച്ചുമേൽ നീ നീട്ടി -

തതുപ്പിയോ ഗർജ്ജിച്ചുവോ ?

സ്ത്രീസമത്വത്തിൻ ഭേരീ -

നാദങ്ങൾ താക്കും പരി -

ഹാസ്യമാമിക്കാപട്ട -

ക്ഷേളിത്തിൻ മറ ചുടി

നിത്യവും പാഞ്ചാലിമാർ

തൻ തന്റേടത്തിൻ മടി -

കുത്തഴിക്കുകയെല്ലാ

ദുധ്രാസനനാർ നാട്ടിൽ.

അഞ്ചാറു പുവാലമാർ

സ്വാസ്ഥ്യഗ്രല്യൂമായ് തന്റെ

നെന്നിലേയ്ക്കിറങ്ങുംകൂർ-

മിചിയായ് വലം വെയ്ക്കെ

തെല്ലാനു കയർത്താൻ, തൻ

സോദരനോടാ ദൃംഖം

ചൊല്ലിനാ, ഇതിൻ പ്രതി -

കാരത്തിനല്ലോ കഷ്ടം,

കാലകിങ്കരൾ കാമ -

ക്രൂരരൂപികൾ നിന്റെ

കോമളതാരുണ്യത്തിൽ

തീ കുടഞ്ഞുറഞ്ഞാടി

പാരുഷവലത്തിന്റെ

കാരിരുവഴിക്കുട്ടിൽ

നീരവം കരയുന്ന

നാരിതനാബലാത്രം

ഇന്നുമീ നമ്മൾക്കേറു -

മാനന്ദപ്രദായകം

സത്യഭാജനമെന്നും

കാഞ്ചനപ്രച്ഛാദിതം

മുരി നീരുവിൻ നാരീ -

വർഗമേ, സ്വാത്രന്ത്ര്യത്തെ -

ച്ചാരമാക്കുമീപെപ്പശാ -

ചികതാമെതിർക്കുവിൻ.

[തങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലിഷ്തന്തിനു വഴങ്ങില്ലെന്നു കണ്ണ ‘ബിന്ദു’ എന്ന സ്വാലി
കയെ, ബോംബെയിൽവെച്ച് നാലഞ്ചു പുംബനാർ ചേർന്ന്, മഞ്ഞഞ്ഞാഴിച്ച്
തീവെച്ചുകൊന്നു.]

കാന്തം

മേലാത്ത് ചട്ടങ്ങൾ

അറുവി, ഇണിയത്തീയാർദ്ദയാം ധനുമാസ -
രാവിലും ചെന്തിതുപ്പും തിരുവാതിരപോലെ?
കാമിനി, മമ ജനതാമിസ്രമഹാമേഖ -
പാളിയിൽ കന്തൽക്കണ്ണകൾ തുറന്നു നീ നോക്കുന്നോൾ
അറിവിനാർഷ്യത്വാനന്തരതിലെത്തിരകുത്തി -
ലവില ബൈഹാണ്യമെൻ കാൽക്കീഴിൽച്ചിതറുന്നു.
മരഞ്ഞുപോയ്പോരെന്നു മാംകിയോരെൻ പ്രേമത്തെ
മതിർപ്പിച്ചുണർത്തുവാൻ പിന്നെയും വരുന്നുവോ ?
അനന്തപ്രവാചകത്തിനായിരും ഭളം നീർത്തി
അമൃതവരിഷ്ഠത്തിൻ ഗാനമായ് വരുന്നുവോ ?
അല്ലിലെപ്പുന്നികളാ, യഹല്ലിൽ സുരേംഗനായ്
അർണ്ണവത്തിലെബുധവാഗിയായ്, ആശാനാളം
പിന്നെയും ജീവാത്മാവിൻ നാഭിനാളംബന്ധത്തിൽ
തുന്നിയുമഴിച്ചുംകൊണ്ടിരിപ്പു പരം പുമാൻ
ശക്തിതൻ സഹരയുമപുടർപ്പാം കുടക്കീഴിൽ
ചട്ടവാതമായ് ചീറ്റിയടിക്കും ചുഴികുത്തിൽ
ഇപ്പുരുമഴയത്തും നിഭാലവെയിലുത്തും
ഇം മിന്നൽപ്പുള്ളിലു, മെൻ പ്രാണപടത്തിലും
യാമിനി, നീയും ഞാനുമേകസത്തുമായ്, ഈനീ
പാരിലുമെരാരു ചെറുതാരിലും നിറയുന്നോൾ
എന്നിലെ സർഗ്ഗാവേഗകാമന സാരസ്വത -
നന്നയായ്, നിൻ ലീലയായ്, യാനമായ്ത്തുടരുന്നു.

പ്രയോ

രാജീവ് പുലിയുർ

മാനമൊരു സക്കീർണ്ണത
ഭൂമിയോ വിക്ഷൃംബ്യ ഗഹനത
അതിൻ ചെതിവിൽ
മുവം പോത്തി
കരയും ദുഃഖം പോലെ
നിൽപ്പു ഞാൻ
എന്തിനെന്തിനീ ജനം ?
വിറകോൾകയാണെങ്കാ
വാനവും സമുദ്രവും
മുന്നിൽ വീണലിഞ്ഞിട്ടും
സാധ്യവെയിലിൻ നിന്നെങ്ങളിൽ
ബന്ധിതക്കുമാരങ്ങൾ
ഉതിർന്നു പറക്കുന്നു.
എങ്ങുമേ കേൾക്കാകുന്നു
കാത്തുനിൽപ്പിന്റെതാകുമിളം
തപ്തനിശ്ചാസങ്ങൾ
എങ്ങുമേ കാണാകുന്നു.
ദലങ്ങളിൽ വിടരും
ആത്മഹർഷത്തിൻ
പള്ളക്കു കണ്ണീരുകൾ
എന്തിനീയന്തര ?
എന്തിനീ പ്രയാണം?
എന്തിനൊരു വിഷാദത്തിൽ
ലയമായ് സക്കീർത്തനം ?
നിൻ ദിവ്യ കാരുണ്യത്തിൻ
മുക്താഗാധങ്ങളിൽ
ഞാനൊരു വിഷാദമായ്
വീണുവീണലിയുന്നു.

നമ്മുടെ

വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രഭൂമിക

ഡോ. രാജൻ ഗുരുക്കൾ

ഇന്ത്യൻ നിലനില്പിനു വേണ്ടി പ്രകൃതിയുമായി ഇടപഴക്കുമ്പോൾ വിജ്ഞാനം വാർന്നുവീഴുന്നു. ഒരു വശത്ത് അത് പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിജ്ഞാനവും മറ്റൊരുവശത്ത് ഇടപഴക്കത്തിന്റെ ഉടട്ടപാടുകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിജ്ഞാനവുമാണ്. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഭൂപ്രകൃതിയിലും കാലാവസ്ഥ തിലിയും വ്യാപരിച്ച് തെറ്റിയും തിരുത്തിയും നിരീക്ഷിച്ചും പരീക്ഷിച്ചും തലമുറ തലമുറികളായി ഇട്ടു കുട്ടിയ വിജ്ഞാനം സാഹിത്യമായി മാറിയ തെന്നാണ്? ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ വിജ്ഞാനത്തോളം തന്നെ പഴക്കം അതിന്റെ സാഹിത്യത്തിനും കല്പിക്കാം. ശാഖപിരിഞ്ഞ ചിട്ടപ്പേട്ട വരമൊഴി വാങ്ങമയം മാത്രമാണ് സാഹിത്യമെന്തുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ കഷ്ടിച്ച് ഒരായിരത്താൺഡിന്റെ പഴക്കമേ പറയാനുള്ളൂ. അതല്ല വാമൊഴി വാങ്ങമയം കുടി ഉർശപ്പെടുത്തിയാണ് ചിന്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ നമ്മുടെ സംസ്കൃതിയോളം തന്നെ പഴക്കം വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിനും ആരോപിക്കാം. സ്ഥലകാലന്റെപഴക്കമല്ലാത്ത ഈ ബുദ്ധിപര് ചരിത്രം ഒരു സൈദ്ധാന്തിക പദ്ധതിയനുസരിച്ച് വിജ്ഞിക്കാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. കേരളിയ സംസ്കൃതിയെ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളായി വിഭിജിക്കാം. കീ.മു. സുമാർ 1000 മുതൽ കീ.വ 500 വരെയുള്ള ഒരായിരത്തണ്ണുറ കൊല്ലുക്കാലത്തെ ഇരുന്ന് പരിഷ്കൃതിയുടെ ഘട്ടമാണ് ആദ്യ തേതത്. ശേഷമുള്ളത് കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയുടെ ഘട്ടം. ആധുനിക വിജ്ഞാന രൂപങ്ങളുടെ പ്രചാരം തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടവരെ അത് നീണ്ടു കിടക്കുന്നു. ഈ രണ്ട് പരിഷ്കൃതികളെ ചുംഗാണ് നമ്മുടെ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്ര ഭൂമികയെന്ന് പറയാം.

പ്രകൃതിയുമായി മനുഷ്യർ ഇടപഴക്കുമ്പോഴാണ് വിജ്ഞാനം ഉറവു കൊള്ളുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞതല്ലോ. പ്രകൃതി പല പരിസ്ഥിതി വ്യവസ്ഥകളുടെ നേരരൂപമാണ്. പരിസ്ഥിതി വ്യവസ്ഥകളോടാണ് മനുഷ്യമനസ്സ് പ്രതികരിക്കുന്നത്. സ്രന്തം നിലനില്പിനാവശ്യമായ രീതിയിൽ അവയെ പുനഃസംബിധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ മനുഷ്യർ സദാ വ്യാപുതരാണ്. അണ്ടാനേരാല്പാദനമാണ് അവരെ അതിന് പ്രാപ്തരാക്കുന്നത്. അണ്ടാന വിദ്യക്കാണ് പുനഃസംബിധാനം ചെയ്ത പരിസ്ഥിതിയെ ആവാസവും സ്ഥലയെന്ന് പറയും. ഓരോ ആവാസവും വന്നുമയും അതിന്റെതായ വിജ്ഞാന വ്യവസ്ഥയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. വിജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയെ ഉപജീവനസംബന്ധം അതിജീവനസംബന്ധം എന്നീ രണ്ട് ശാഖകളായി തിരിക്കാം. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ വിനിയോഗരീതികളെക്കുറിച്ചും അവയെ ആശയിച്ചുള്ള ജീവസസ്യങ്ങൾ മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള വിജ്ഞാനമാണ് ഉപജീവനശാഖയിൽ ഉർശപ്പെടുന്നത്. അതി

ജീവന് ശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാവട്ട പ്രകൃതിയിലും പരിസ്ഥിതിവ്യവസ്ഥകളിലുമുള്ള പ്രതികുല പ്രതിഭാസങ്ങളെ അതിജീവിക്കാനാവശ്യമായ വിജ്ഞാനമാണ്.

പുരാവസ്തുപഠനത്തിലൂടെ

ഹരുന്നപരിഷ്കൃതിയുടെ കാലാല്പദ്ധത്തിൽ കേരളക്കരയിൽ ജീവിച്ചുമനുഷ്യർ ഉപജീവന അതിജീവന ശാഖകളിൽ സംഭരിച്ച വൈജ്ഞാനികസന്ദർഭത്തിൽന്നെല്ലാവുമെന്നായിരുന്നു? കൃത്യമായി പറയാൻ ആർക്കൂം കഴിയില്ല. പുരാവസ്തുപഠനങ്ങളിൽ നിന്നും ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരു പഠനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉള്ളിച്ചെടുക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ശ്രമശാനാവശിഷ്ടങ്ങളാണ് ഹരുന്നപരിഷ്കൃതിയുടെ മുഖ്യ പുരാവസ്തു ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഹരുന്നപായയങ്ങളും മൺപാത്രങ്ങളും മാലക്കല്ലുകളും മൺികളും ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും പൊൻപണ്ണങ്ങളും നാനാരൂപങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാരകൾക്കുള്ളും മറ്റുമാണ് ശ്രമശാനാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ കുടുത്തിൽ കണ്ണുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. ഹരുന്നപായയങ്ങളിൽ എറെയും നായാട്ടിനും ആട്ടക്കമണ്ണത്തിനും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവയാണ്. കൃഷി ആയുധങ്ങൾ വളരെ കുറിച്ചേ ഉള്ളൂ. ഉള്ളവയിൽ കൈക്കോട്ടും കരിനാക്കും പെടും. പക്ഷേ എല്ലാത്തിൽ കുടുതൽ കുഴി പ്ലാറ്റത്തെന്ന്. പ്രായാന്ത്രേന നായാട്ടും പുനംകൃഷിയുമായി ജീവിച്ചിരുന്നേരുന്നവയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ചിത്രമാണ് ഈ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ തെളിയുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രോത്രസമുഹങ്ങളുടെ വൈജ്ഞാനിക സന്ദർഭ നിന്നും രമാധിരിക്കാമെന്ന് ഒരുവേള നാം അലംഭാവം കൊള്ളാനിടയുണ്ട്. മുഖ്യമാണെന്ന്.

ഹരുന്നപരിഷ്കൃതിയിലെ മനുഷ്യർ ഉപജീവനമേഖലയിൽ സംഭരിച്ച വിജ്ഞാനത്തിലെ വ്യാപ്തി നിന്നുംരഹമല്ലെന്ന് പുരാവസ്തുപഠനങ്ങൾക്കാണണിയാം. ഹരുന്നപരിഷ്കൃതിയിലെ ലോഹവിദ്യത്തെന്ന പരിശോധിച്ചാൽ മതിഅംകാലത്തെ ലോഹസാങ്കേതിക വിജ്ഞാനത്തിലെ നിലവാരമിയാണ്. ഹൈമദ്രോഗിൽ നിന്ന് ഹരുക്കിരെടുത്ത് പാകത്തിന് കരിച്ചേർത്തു നല്ല കട്ടിയിരുന്നുണ്ടാക്കുന്ന വിദ്യ അന്ന് സ്വായത്തമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കാർണ്ണിലിയൻ എന്ന മാലക്കല്ലും പല ആകൃതിയിൽ മുറിച്ച് മിനുക്കി ഉപയോഗിക്കാനും ഫോസ്ഫും സ്പെട്ടികവും കോണ്ടുള്ള മൺികളുംശാക്കാനും വേണ്ടവിജ്ഞാനം അന്ന് സിഖമായിരുന്നു. നായാട്ട്, കാട്ടുവിവേജങ്ങൾ, പുനംകൃഷി, മണ്ണ്, വെള്ളം, വിത്ത്, വള്ളം, കള, കീടം, കാലാവസ്ഥ, പണി ആയുധങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ ഉപജീവനശാഖയിൽ പെടുന്ന അനേകം കാരുങ്ങളിൽ അന്ന് വിജ്ഞാനം വികസിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് സ്പഷ്ടം.

കളിമല്ലിലും ചെങ്കല്ലിലും കരിക്കല്ലിലും ശ്രമശാനസ്ഥാരകങ്ങൾ പണിതെന്ന അന്നത്തെ മനുഷ്യരുടെ നിർമ്മാണകലയും വാസ്തവിക്കുന്നതുമൊക്കെയിരുന്നില്ല. വലിയ വീടുകൾ അവർ നിർമ്മിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും കാലാവസ്ഥയ്ക്കും പരിസ്ഥിതിക്കും ചേർന്ന പാർപ്പിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനാവശ്യമായ വാസ്തവിക്കും അവർ സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു. മാറ്റിക്കിട്ടുകയോടൊപ്പം കാട്ടുമരുന്നുകളുടെ ഉപയോഗം വഴി രോഗങ്ങളെ അതി

ജീവിക്കാൻ അവർ പറിച്ചിരുന്നു. വസ്ത്രത്തിൽമാണം ചട്ടപ്പെണ്ണാംഗം അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പല വിജ്ഞാന രൂപങ്ങളും കൊണ്ട് അതിജീവന ശാഖയിൽ അവർ മുതൽ കുട്ടിയിരുന്നു. തലമുറകളായി പകർന്നു പോന്ന അന്നത്തെ വൈജ്ഞാനിക സമ്പത്ത് വാമൊഴിയുടെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. എല്ലാ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളും പല പ്രവൃത്തികൾക്കും പരമ്പരാഗത പരിജ്ഞാനവും തൊഴിൽ തഴക്കവും അതുനാപേക്ഷിതമായിരുന്നു. ചിട്ടപ്പേട്ട വൈജ്ഞാനിക പാഠങ്ങളുടെ വാമൊഴിവുകൾ ഓരോ തൊഴിലിന്റെയും പിന്നിൽ ഉണ്ടാവാതെ തരമില്ല. കാലപ്രവാഹത്തിൽ അവ തലമുറകൾ തലമുറകളായി പിന്നുടർന്ന് പില്ക്കാല വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചിരിക്കാം. വരമൊഴി വാങ്ങമയ മായി അന്നത്തെ വൈജ്ഞാനിക സമ്പത്ത് നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ കൃത്യമായി എന്നും പറയാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

ദ്രോപ്പടത്വരുത്തുകൾ

ഈരുവ്യ പരിഷക്കൃതിയുടെ അവസാനഘട്ടം കുറച്ചുക്കൊക്കെ വരമൊഴി വാങ്ങമയം അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കീ.മു മുന്നാം നൃറാണ്ഡുമുതൽ അഞ്ചാറ് ശതകക്കാലത്തിനിടയിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കപ്പേട്ട പഴനമിച്ച് പാട്ടുകൾ ഉദാഹരണമായി പറയാം. വാമൊഴി പഴക്കത്തിന്റെ വരമൊഴിപ്പുകൾപ്പുകളായാണ് ഈ പാട്ടുകൾ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത്. പാട്ടുകളുടെ ഉള്ളടക്കം ശാഖതിരിഞ്ഞ് ചിട്ടപ്പേട്ട വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന്റെ സംശയിനം വൃക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. വൈദികവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സ്മരിക്കുന്നതുകൂടി സംശയിനം പ്രകടമാണ്. ചില വേദാംഗങ്ങളുടെയും അർധശാസ്ത്രത്തിന്റെയും നീതിസാരത്തിന്റെയുമൊക്കെ സ്വാധീനവും ഉണ്ട്. കീഴ്ക്കണക്കുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കുട്ടം പഴനമിച്ച് സാഹിത്യം ഇരുവ്യ പരിഷക്കൃതിയുടെ അന്ത്യഘട്ടവുമായി ഒത്തുവരും. അവയാണ് ദക്ഷിണൈയിലെ ഏറ്റവും പഴയ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, ഗണിതം, ദർശനം, നീതിശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ പല വൈജ്ഞാനിക ശാഖകളിൽ പെടുന്ന വൈജ്ഞാനിക ലിഖിത പാഠങ്ങളാണ് അവയിൽ ചിലത്. കേരളക്കരയിലേയെങ്കും അക്കാദമിയും അവയിൽ ചിലതിന്റെ പാഠങ്ങളെ തുകയും അവിടെ വ്യാവ്യാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കും മെന്ന് ഉള്ളവികുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. എന്നുണ്ട്, അവയിൽപ്പെടുന്ന എല്ലാ വൈജ്ഞാനിക രൂപങ്ങളും പ്രസക്തമാകും വിധം അന്ന് കേരളക്കരയിൽ ജനപദ്ധതിവേശം നടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് പറയാനാവില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് അർധശാസ്ത്രവും നീതിശാസ്ത്രവും പ്രതിനിധിയാം ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രമിമാംസാവഗാഹം സംഗതമായ ഭരണകുട്ടരുപീകരണം അക്കാദമിയിൽ ഇവിടെ നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇവിടെയെന്നല്ല വൈക്കാചലത്തിന് തെക്ക് ഒരിടത്തും അതുരം വൈജ്ഞാനിക ശാഖകൾക്കു സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ പ്രസക്തി ഉണ്ടാകാൻ വയ്ക്കും. കാരണം, ഭൗതികസംസ്കൃതി ശ്രോതവർഗ്ഗസാഹചര്യത്തിൽ നിന്ന് ഏറെയൊന്നും മുന്നോക്കം പോയിരുന്നില്ലെന്നതുതന്നെ.

എന്നാൽ ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകൾപോലെ ചില നിവേശസ്ഥാനങ്ങളിൽ വൈദികസാഹിത്യം വൈദ്യം ജ്യാതിഷം ഗണിതം തുടങ്ങിയ ശാഖകൾക്കു ദിവിത പാംജർ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. കീ.മു. അഞ്ചാംഗതക തേതാളമുാം അതിനുപരിയോ പഴക്കമുള്ള ചില മഹാശിലാസ്മാരകങ്ങളുടെ മാതൃകകൾക്കു ജ്യാതിശാസ്ത്രപരമായ പ്രാധാന്യം ആരോപിക്കുന്ന പഠനങ്ങളുണ്ട്. വടക്കു പടിഞ്ഞാറു നിന്നുള്ള കുടിയേറ്റകാരായ പദ്ധിമേശ്യൻ മെഡിററേനിയൻ ജനവിലാഗങ്ങൾ വളരെ പ്രാചീനകാലത്തുനേതെന്ന ജ്യാതിശാസ്ത്രവും ജ്യാതിർ ഗണിതശാസ്ത്രവും ഇങ്ങാട്ടു ത്തിച്ചിരുന്നു. കീ.മു. മുന്നാം ശതകത്തോടെ കേരളക്കരയുശ്രേപ്പുടെ ഭാരതവശ്യമെങ്ങും പ്രചരിച്ച ബോഹി ലിപിയുടെ രൂപീകരണത്തിലെ സെമറ്റിക്ക് സ്വാധീനം ഇന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന കാര്യമാണ്. വടക്കുനിന്ന് വന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട പുരാതനങ്ങളിലും ജൈന ബഹുഭാഗം നൂസിമാരുടെ വാസസ്ഥാനങ്ങളിലും വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യരചന നീരികാനിടയുണ്ട്. പക്ഷേ അത് സംഘടിതവും വ്യാപകവുമായി തത്തീര്ക്കാത് കാർഷിക പരിശ്കൃതിയിലെ വിപുലമായ ജനപദ്ധനിവേശത്തോടു കുടിയാണ്.

സംസ്കൃതിയുടെ പുരാവൃത്തം

ഇവിടെ വിപുലമായ തോതിൽ കാർഷികജനപദങ്ങളായത് എഴാം നൂറാണ്ടിനു മുമ്പാവാൻ തരമില്ല. നെൽകൃഷി ഇരുന്ന് പരിശ്കൃതിയുടെ അന്ത്യശതകങ്ങളിൽത്തന്നെ കേരളക്കരയിലും എത്തിയിരിക്കാനിടയുണ്ടെങ്കിലും അത് പുഞ്ചയാരങ്ങളിലെ ഉയർന്ന കണ്ണങ്ങളിലും കരുവകളിലും ഒരുപാടിനും അനുമായിരുന്നില്ല. എട്ടാം നൂറാണ്ടിലും ഒപ്പതാം നൂറാണ്ടിലുമായി വികസിച്ചു വന്ന നെൽകൃഷിയുടെ കാര്യം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രകൃതിയും പരിസ്ഥിതിയും അനേകാളം മനുഷ്യർ കാർഷികാവശ്യത്തിന് ആശയിച്ചു വയായിരുന്നില്ല. കാട്ടുപുല്ല്‌മുടിയ ചതുപ്പുകളും വെള്ളക്കെട്ടുകളുമായി കുടിനു ഒരു അതിവിസ്തൃത ഭൂപ്രദേശം കൃഷിനിലമാക്കി മെരുക്കിയെടുക്കുക യാക്കുക യായിരുന്നു. ഒരു പരിസ്ഥിതി വ്യവസ്ഥയുടെ സമഗ്രമായ പുനഃസംബന്ധിക്കാനും അത് ചാലുകളും തോടുകളും കീറി വെള്ളം വാർത്തുകളണ്ട് ചതുപ്പുണ്ടാക്കിയും നീർക്കെട്ടു നിയന്ത്രണാധിനമാക്കിയും പുതിയൊരു വിളഭൂമി നീർമിച്ചെടുത്ത ഏതിഹാസിക സംഭവം. സംഘടിത മനുഷ്യപ്രയത്നത്തന്ത്തിന്റെ സുഭീർല്ലവും യാതനാപൂർണ്ണവുമായ വിനിയോഗത്തിൽ നിന്ന് ഉത്തേവിച്ച മഹാത്മുത്തം അതാണ് കേരളത്തിന്റെ നെൽവയലുകൾ. ഇതിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ശക്തികളിൽ വൈജ്ഞാനിക സംഘടനയും പരിസ്ഥിതിയോടുമുള്ള നീണ്ട ഇടപഴക്കം വൈജ്ഞാനിക മേഖലയിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനവും നീർജ്ജായകമായിരുന്നു.

വൈദികവിജ്ഞാനം സുര്യപണ്ഡാംഗം കാലാവസ്ഥാ ജ്ഞാനം ജ്യാതിശാസ്ത്രം ജ്യാതിശാസ്ത്രം ഭൂമിശാസ്ത്രം എന്നിവയാണ് പുതിയ വിളഭൂമിയുടെ നീർമിതിയെ സഹായിച്ച മുഖ്യവൈജ്ഞാനിക ശാഖകൾ. വിളഭൂമിയുടെ വികസനവും കാർഷിക ജനപദങ്ങളുടെ അഭ്യന്തരയിലും

വഴി ഇവിടെ വികസിച്ച മുവ്പു വൈജ്ഞാനിക ശാഖകളും അവതരനെ. പുതിയൊരു ഉല്പ്പാദന മേഖലയുടെ നിർമ്മാണവും സംഖ്യാത്തിനും ഒരുപാതയും വിജ്ഞാനരൂപങ്ങളുടെ മാത്രം പിന്നബലംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന സംഗതികളല്ല. വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ സമർപ്പമായ വിനിയോഗത്തിന് പ്രാപ്തിയുള്ളവർ വേണം. ഉയർന്ന അനുഷ്ഠാനപദ്ധതിയും സാമൂഹ്യാധികാരം കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തം എന്നും അനിവാര്യമാണ്. സ്ഥിരതയുള്ള മുഴുവൻസമയ തൊഴിൽകുട്ടായ്മകൾ കുടിയേ തീരു. അവരെ ഉല്പ്പാദന മേഖലയിൽ ക്രമീകരിച്ചു പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ കഴിയണം. അടിയാളരും പണിയാളരുമായി ഒരു വലിയവിഭാഗം ആളുകൾ വേണ്ടതുണ്ട്. ഇവരെയെല്ലാം കൂട്ടിയിണക്കി ഒരു വ്യവസ്ഥയാക്കാൻ ചില സാമൂഹ്യ സജ്ജീകരണങ്ങൾ വേണാം. അതോടു അനുയോജ്യമായി വികസിച്ചു വന്ന നീംകു പ്രക്രിയകളുടെ സങ്കീർണ്ണകമനമാണ് കാർഷികപരിഷ്ക്കുന്നതിനും ചിത്രം. അത് കേരളക്കരയിൽ നാടും നാട്ടിവും മുപ്പെട്ടുവന്ന തിരിയും, നഗരവും നാഗരികതയും വികസിച്ചതിരിയും, സർവോപരി മലയാളക്കരയുടെ സംസ്കാരരൂപപീകരണം നടന്നതിരിയും പുരാവുത്തമാണ്.

സാമൂഹികപദ്ധതിലോ

രണ്ടോ മുന്നോ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കാണ്ട് അടിത്തര പുർത്തിയായ ഈ കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങൾ ആയുന്നിക പരിഷ്കൃതിയുടെ ഉടയം വരെ തുടർന്നു. അതിനീടുന്ന സാഹിത്യത്തിന് അഭ്യന്തരവുമായ വളർച്ച കൈവരുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ സാമൂഹിക പദ്ധതിലെത്തക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കാതെ വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളുടെ ചിന്തക്കാനാവില്ല. കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയിലെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥ ഉടമകളായ മേലാളരും പരമ്പരാഗതത്താഴിൽ കുട്ടായ്മകളായ കീഴാളരും കുപ്പിപ്പുണിക്കാരായ അടിയാളരും ചേർന്നുണ്ടായ മേഞ്ഞകീഴ്ചവസ്യങ്ങളുടെ സമഗ്രാലടന്തയായിരുന്നു. അടിമുതൽ മുടിയോളം ക്രമത്തിൽ അടിയാളരുടെ അടിയായ്മ, കുടിയാളരുടെ കുടിയായ്മ, കാരാളരുടെ കാരാണ, ഉടമകളുടെ ഉരാഡാണ എന്നിങ്ങനെ അവകാശങ്ങളും അവയ്ക്കു ചേർന്ന കടമകളും കൊണ്ട് സുരൂധമാക്കപ്പെട്ട ഘടനയായിരുന്നു അത്. ജാതിസ്വന്പനായത്തിന്റെ നിഷ്കർഷകൾ കൊണ്ട് വരിഞ്ഞു കെട്ടി കാലാന്തരത്തിൽ വികാസപരിണാമങ്ങൾ വഴി അതിലേർപ്പെട്ട സങ്കീർണ്ണത നിയന്ത്രണാധിനമാക്കപ്പെട്ടു. ബോഹമണർക്കും നാടുവാഴികൾക്കും കൊല്ലിനും കൊലയ്ക്കും അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. പുതുതായി വികസിച്ചുവന്ന ഉല്പ്പാദന മേഖലയിൽ ഏറെക്കുറേ ബോഹമണർക്കായിരുന്നു മേധാവിത്വം. നെല്പ്പാടങ്ങൾ മികവൊരും ദേവസ്വമോ ബോഹമണ്ഡമോ ആയിരുന്നു. രണ്ടും ബോഹമണാധികാരം തന്നെ.

കാർഷികപരിഷ്കൃതിയിലെ ആഗ്രഹമണ്ഡലം കേഷ്ട്രത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് വികസിച്ചതെന്ന് പറയാം. കാരണം കേഷ്ട്രം വിഭവോല്പാദനത്തിന്റെയും പുനരുത്പാദനത്തിന്റെയും മേഖലകളെ മുഴുവനും നിയന്ത്രിച്ചും നിലനിർത്തിയുംപോന്ന ആശയങ്ങളുടെ സ്ഥാപന

ରୂପମାଯିରୁଣ୍ୟ. କେଷତ୍ରମହାନ୍ତାଙ୍ଗରେ ପାଠିପ୍ଲୁକଟିଙ୍ଗଠି କେଷତ୍ରମୁରତିଯୋ
ଦୁଇତ୍ର ଅନୁମନମର୍ପଣୀତିକ ମହାତ୍ରବ୍ୟଂ ପ୍ରଚାରବ୍ୟଂ ନେଟିକେକାନ୍ତର
ଅର୍ଥବାନ୍ ନାଯକାର୍ କେତି ପ୍ରସମାନଂ ହୃଦୟରେ ଅଶ୍ୟମଳୟଲତିରେଣ୍ଟ
ଜନ କୀ ଯ ବର୍ଣ୍ଣରେ ରଣଂ ସା ଯିଚ୍ଛ୍ୟ. କେତି ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରଚାର ରଣ ତତୀର୍
ହୃତିହାସଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ପୃତାଣଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ହୁକାଲାତକ ଉପଯୋଗିକାପ୍ଲେଟ୍କୁ. କେତି
ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରଚାରଣା ମାଲ୍ଯମଣ୍ଡଳନାନିଲାଖିଲ୍ କେଷତ୍ରକଳାରୁପଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ସହା
ଯିଚ୍ଛ୍ୟ. ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତର ମେଯାଵିତ୍ୟ କାଳମାଯତିକାର୍ ସାଂକ୍ଷତାଶ୍ୟକା
ଯିରୁଣ୍ୟ ଅଶ୍ୟମଳୟଲତିର୍ ଆଯିଶତ୍ୟ. ଆତୁପୋଲେ ବୈବତିକ
ବିଜଣାନତିକାର୍ ବୈଲଣାନିକ ସାହିତ୍ୟତିର୍ ଆଯିଶତ୍ୟମୁଣ୍ଡା
ଯିରୁଣ୍ୟ. କେରାତିର୍ ସ୍ଵାଭିର୍ଭାବମାଯ ବୈବତିକ ଅଣାପାରାନ୍ତରୁମୁଣ୍ଡକ.
ଶାଲକଳ୍ପିଲେ ପାଠ୍ୟ ପଲାତି ଯିଲ୍ ବେଦାଂଶ ପଠନ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟରୁଣ୍ୟ.
ବେଦମନ୍ତ୍ରଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ଅନ୍ତିଷ୍ଠାନଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ବୟାପ୍ତ ଶାନ୍ତରୁତ୍ସାହିକଳ୍ପୁ
ଆବ୍ୟନ୍ ବ୍ୟାବ୍ୟାନଙ୍ଗଭ୍ୟଂ ନମ୍ବୁଦ୍ଧ ବୈଵତାନିକ ସାହିତ୍ୟତିକାର୍
ଏବ୍ୟଂ ପ୍ରବେଲମାଯ ଶାଵର୍ଯ୍ୟରୁଣ୍ୟ.

ഗ്രനുണ്ടൈലേയ്ക്ക്

வேദாங்களும் வேதாங்களுமான் கேரளக்கரையிலும் வெப்பதானி கஸாஹித்யத்தினேற் பேஸாதன்மூக்கலிழ் பியான். அவைவரிக் பேஸாதன்மூக்கல் அபூபாமாயிருநூவென்டு. ஸாமுஹிகவும் சுறித்பெறவுமாய காரணங்களால் வைவிகவில்லைக்காரணத்தின் செலுத்தான் ஸாயிசிறு ஸாயிக்காரணத்தின் செலுத்தான் ஸாயிசிறுநூனில். வேதாங்களுமான் மாடும் பரிசோயிசுவால் ஹத் வழக்கமாவும். மாடுத்தன், வெராதன் என்னிவருடை கல்பஸுடுத ஹஷ்யங்களும் வேதாங் ஸாஂஸ்காரிக்காரணத்தின் ஹவிரெ வெப்பதானிக் ஸாஹித்யகிரிமிதிக்கு அடித்தொயிட்டத். யம்மாஸ்த்ரங்களுமான் ஸாயி நவும் ஹவிரெ எடுத்துப்பறைத்துவிட்டது. மனுவும் யாஜ்ஞவஞ்சகுநூம் பெற்றாயன்னும் ஆபச்சதங்பென்னும் ஹவிரெதை ஶோஹளரை ஆஶத்தின் ஸாயிக்கிறுநூ. அவருடை பாங்களும் பாங்காஷ்யங்களும் ஹஷ்பாபாங்களும் நம்முடை வெப்பதானிக்ஸாஹித்யதை ஸஂபஷ்டமாக்குக்கூடிய ணாயி. ஏடுகாம் நூரூள்ளினேற் அவஸாநதேநாடை வேதாநபஂநத்தின் புதியெயாறு வழாவுபான் ஸாரணி தூரநூகொன்க் கைகளேற் அவைவரத தாங்களை வெப்பதானிக்கங்கத்து வலிய பலங்கள் ஸுஷ்டிசு. முடுவன் ஸமயவேதாங்கபஂநத்தின் ஏற்கெப்பட்டிருநை ஒரு விடைகளினேற் ப்ரதிக்கியான் கைகள். வேதாங்கபஂநம் தாங்களிக்கமாயாலும் ஏதேதக்கிலும் பிரதேக விபத்தாநாவைய அயிக்கிசுாயாலும் பரவுராத அதை ரூபணங்களும் பதியிக்கலை அடிதிலாலிக்கூன் பாங்காஷ்டிக்கிலேயக்கு விக்கிசிறுநூனில். ஏழாம் ஶோஹள ஭ூவுக்கமக்களுமான் பிபங்குவேஹாயத்தின் அதைநாஸ்த்ரப்ரமாய ஸாயுத் பிவான் செப்புநைத்தின் ஶஹிசு.

എല്ലാ വിജ്ഞാനരൂപങ്ങൾക്കും മായുമമായി ഭാഷ ആവശ്യമാണ്. കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയുടെ കാലത്ത് കേരളക്കരയിൽ വൈപ്പനാനിക സാഹിത്യഭാഷ സംസ്കൃതമോ തമിഴോ ആയിരുന്നു. ക്രമേണ പ്രാദേശിക പദങ്ങളും മൊഴികളും ചൊല്ലാകളും പ്രയോഗങ്ങളും കൂലർന്ന് സാഹിത്യ

ഓഷയും മാറുകയാണുണ്ടായത്. ഈകാലത്തെ സാഹിത്യം മിക്കവാറും വരമൊഴിയായി പന്നോലത്താളുകളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടു. ലിപി ബ്രാഹ്മി തന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കൃത ഓഷയിലുള്ള പാഠങ്ങൾ രേഖ പ്പെടുത്താൻ ബ്രാഹ്മി ലിപി പോരാ. അങ്ങനെ ശ്രമമലിപികൾ പ്രചാര ത്തിലായി. ബ്രാഹ്മിയിൽ നിന്ന് പരിശാമിച്ചിണ്ടായ വട്ടശുത്രത്തും സംസ്കൃത പദങ്ങളെള്ളുതാൻ പറ്റിയ ശ്രമമലിപിയും ലിവിതപാഠങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും പകർത്തിവെക്കാനും സഹായകമായി. പന്നോല വാർന്നമുറിച്ച് താളുകളാക്കി അവയിൽ എഴുത്താണിക്കൊണ്ടെഴുതി അടിയിലും മുകളിലും പലകവെച്ചു താളുകൾ കോർത്തുകൈട്ടി പാഠങ്ങൾ ശ്രമക്കെട്ടുകളാക്കി സുക്ഷിക്കുന്ന സ്വന്വഭായം വ്യാപകമായിത്തീർന്നു.

വിജ്ഞാനത്തിന്റെ തട്ടുകൾ

ശ്രമനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയത് ഒരു പക്ഷേ ജൈന ബഹാദുസന്ധ്യാസിമാരായിരിക്കണം. വാമമൊഴിവശക്കാത്തിന് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർ ആദ്യമാനും വരമൊഴിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നിരിക്കില്ല. എന്നാൽ ക്രമേണ ശ്രമരചനയിൽ അവരും വ്യാപുതരായിത്തീർന്നുവെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയിലെ ബ്രാഹ്മണർ ലിവിത പാരമ്യരൂതിൽ വെവജ്ഞാനിക സാഹിത്യരചന നടത്തിയവരാണ്. വേദാംഗപാഠങ്ങളും പാരഭാഷ്യങ്ങളും അവർ ശ്രമങ്ങളാക്കി സുക്ഷിച്ചിരുന്നു. വേദമന്ത്രങ്ങൾ ശ്രമങ്ങളിൽ പകർത്തി വെച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും യാഗക്രിയകളുടെ വായ്ത്താരി ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എഴുതിയിൽ പകർത്തി സുക്ഷിച്ചിരുന്നു. വൈദിക പാരമ്പര്യമുള്ള മനകളിൽ ഓരോന്നിനും ക്രിയാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഓഷ്യരൂപങ്ങൾ സ്വന്തമായാണെഴുന്നു. അവ ‘പച്ച’ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. വൈദികേരുത വെവജ്ഞാനിക മേഖലകളിലും ബ്രാഹ്മണർ ശ്രമരചന നടത്തിയിരുന്നു. അവ പതിവ്യത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ മിക്കവാറും ഒന്നാം മുറക്കാരനായ ബ്രാഹ്മണർ വൈദികേരുത വെവജ്ഞാനികപാഠങ്ങളിൽ എൻപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ യാഗക്രിയകളുമായി ബന്ധമുള്ള ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ ചില രേഖകളിലും താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. പുതുമനസ്സാമയാജിയുടെ പേര് ഒരുദാഹരണമാണ്. പതിവ്യത്തികൾക്കു വിലക്കില്ലാത്ത രണ്ടാം മുറക്കാരാണ് പലപ്പോഴും ജ്യോതിഷം ഗണിതം വൈദ്യും ശില്പശാസ്ത്രം വാസ്തവിച്ച തുടങ്ങിയ വെവജ്ഞാനിക രൂപങ്ങളിൽ അവഗാഹം നേടിയത്. വൈദികമല്ലക്കിലും ആഗ്രഹിക്കുന്നവിധികൾ പരിച്ച ബ്രാഹ്മണർക്ക് പാതിത്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയുടെ സിരാക്കേദമായ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ത്രണസാരപഠനം ഒരുവേള ഉയർന്ന അനുഷ്ഠാനപദ്ധതിക്കു കാരണമായിരുന്നുവെന്നതിന് ത്രണിമാരുടെ അനുഷ്ഠാനപദ്ധതി തെളിവാണ്.

ക്യാഫിറൈ

കാർഷിക പരിഷ്കൃതിയിൽ വികസിച്ച വെവജ്ഞാനിക സാഹിത്യം മുവ്യമായും സംസ്കൃത മുലഗ്രമങ്ങളുടെ വിവർത്തനങ്ങളും വ്യാപ്യാനങ്ങളുമാണ്. പ്രാകൃത മുല കൃതികളുടെ പഠനങ്ങളുമുണ്ട്. സിഖമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഓഷ്യരൂപത്തിലുള്ള പാരം പുനഃസ്വഷ്ടിയാണ് നടന്ന

തെന്ന് ചുരുക്കം. എന്നാൽ കേരളക്കരയിലെ ഭിന്മായ പ്രകൃതിയും പറിസ്ഥിതിയും അവയോട് ഇടപഴകിക്കാണബുള്ള നിലനില്പും ഉപജീവനാതിജീവന മെഡലുകൾ വൃത്യസ്തമായ ആവശ്യങ്ങളും വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തെ വിവർത്തനം ആഗ്രഹപ്പെട്ടു നേത്യക്കുകൂടിച്ചാക്കു വികസിപ്പിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. ഉപജീവനമേഖലയിൽ ആശലായന്ന ഗൃഹ്യസുത്രവും പരാശര സ്മൃതിയും പോലും പാഠാദശം വഴികാട്ടി ആയിരുന്നിരുന്നാം. എന്നാൽ കേരളീയ കാർഷികപരിസ്ഥിതിയിൽ അനുഭവജ്ഞാനമായി വാർന്നുവിണ്റെ കാലത്താൽ പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട പാഠാദശം കൃഷിഗിരി. അതുപോലെ അതിജീവന മേഖലയിലും ഉത്തരേന്ത്യൻ അനുഭവ അഞ്ചാനം മാത്രം മതിയാവുന്ന ജീവിത പരിസരമല്ലോ ദക്ഷിണാന്ത്യയിൽ. ദക്ഷിണാന്ത്യൻ ജീവന പരിസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു തന്നെ വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ് കേരളത്തിന്റെ അധിവാസ പരിസ്ഥിതി. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മൺസ്, ജലം, കാലവസ്ഥ, വിള, കള, വള്ളം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളിലെല്ലാം പുതിയ അഞ്ചാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ വൈദ്യുതം ജോലിപ്പം ഗണിതം മുതലായ അതിജീവനവിജ്ഞാനരൂപങ്ങൾ മികവാറും പാഠ വിവർത്തനങ്ങളുടേയും വ്യാവ്യാംങ്ങളുടേയും തലത്തിന്പുറമേയും കടന്നിരുന്നില്ല. കീഴ്ക്കണക്കുവിഭാഗത്തിലെപ്പട്ടണ ചീറുപ്പെമുലം, ഏലാറി തുടങ്ങിയ വൈദ്യപാഠങ്ങൾ വൈജ്ഞാനിക തലത്തിൽ തമിഴക്കത്തിന്റെ മൂലിക സംഭാവനയാണെന്ന് പറഞ്ഞു കൂടാ. ഒജന് ബാധ സന്ധാരിമാർ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്ന് സവാദിച്ച അടിസ്ഥാന വൈദ്യശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാദേശികാവലീസിക്കാവിഷ്കാരമായെ അത്തരം കൃതികളെ കരുതാനാവു.

മൊഴിമാറ്റങ്ങൾ

ജോലിപ്പം ഗണിതം എന്നീ വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത് കുടുതൽ സ്വപ്നംമാണ്. ശക്രനാരായണൻ (ബന്ധതാം ശതകം) ബ്രഹ്മസംഹിതയും ഭാസ്കരയിയവും ആര്യംഭിയവും മറ്റും ഹൃദിസ്ഥാക്കിയാണെല്ലാ കേരളത്തിൽ ജോലിർജ്ജിതം പോഷിപ്പിച്ചത്. ശക്രനാരായണന്നിയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകൾ ഒന്നുമില്ലെന്നല്ല. മുഖ്യമായും അത് ഭാഷ്യമാണെന്ന വാസ്തവിച്ഛൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുക മാത്രമാണ്. വേദാന്തത്തിൽ ശക്രരന്റെ സംഭാവനകളുടെ സംഭാവവും ഈ രീതിയിലാണെന്നെന്ന് നാം നേരത്തെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രമീമാനസയിൽ ചാണക്കുന്ന സരൂപിച്ച മൂലികസിഭാനീകരണങ്ങൾ ഭാഷാ ക്രാടലിയമായി കേരളത്തിൽ പ്രചാരം നേടി. പ്രത്യേകം നൂറ്റാണ്ടിലോ തൊട്ടുമുന്നോ അങ്ങനെയാരു ഭാഷാകൃതി ഇവിടെ ഉണ്ടായതിൽ നിന്ന് ചില കാര്യങ്ങൾ അനുമാനിക്കാം. വൈജ്ഞാനിക മേഖലയിൽ അർമ്മശാസ്ത്രപഠനം പ്രസക്തമാക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമാണ് എന്. കേവല വൈജ്ഞാനിക വിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിച്ച പലരും അന്ന് കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതാണ് വേറൊന്ന്. വെറും കൗതുകത്തിനു

വേണ്ടി ചില കേവലവൈജ്ഞാനിക ശാഖകളിൽ വിശേഷാവഗാഹം സന്നദ്ധമാക്കാണ്ട് മുഴുവൻസമയ ഡിപ്പണി പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടവർക്കാണ് മഴലികസംഭാവനകൾ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലും കൂടാരുത്തിൽ ഉഭാഹരിക്കാവുന്ന ഒരു ശാഖയാണ്. പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ച നീലക്കണ്ഠംന്തേ തൃത്രസംഗ്രഹം ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിൽ കേരളത്തിന് നൽകാൻകഴിഞ്ഞ മികവുറ്റ സംഭാവനയുടെ ഒരു മാതൃകയാണ്. തുടർന്നുള്ള രണ്ട് മുന്ന് നൃറ്റാണ്ഡുകൾക്കിടയിൽ അതുപോലുള്ള മുതൽക്കൂട്ടുകൾ വേറെയും ഉണ്ടായതിന് ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ജേപ്പംബേവൻസ് യുക്തിഭാഷ, പുതുമന സോമയാജിയുടെ കരണപദ്ധതി, ശക്രവർമ്മൻസ് സംഭരംഗമാല എന്നിവ ഉഭാഹരണങ്ങളാണ്. ആരുട്ടേയത്തിലും ഭാസ്കര രീയത്തിലും സന്ധാരിച്ച ആവഗാഹത്തിൽ അധിഷ്ഠംതമാണ് ഈ പരിശീലനത്തിലും കൂട്ടിക്കൊണ്ട്. പക്ഷേ അവർ പുതിയ സിഖാനീകരണങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും അവ കാൽക്കുലസിന്റെ സഹായമില്ലാതെതന്നെ ചില സക്കിർണ്ണ ക്ഷേത്രഗണിത സമസ്യകൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടിരുന്നുവെന്നും പണിയിൽ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രിഗറിസീരിസ് (Gregory Series), ലീബ്നിറ്റ്‌സ് സീരിസ് (Liebnitz Series), ടെയിലർ സീരിസ് (Taylor Series) എന്നാക്കെ രണ്ടും മുന്നും നൃറ്റാണ്ഡുകൾക്കുണ്ടും ലോകഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ വിവ്യാതങ്ങളായിത്തീർന്ന സിഖാനീങ്ങളുടെ പൊരുൾ കേരളത്തിലെ മേൽപ്പറിഞ്ഞ ഗണിത ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

വൈദ്യം, ജ്യാതിശം

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ ആയുർവേദമാണ് കേരളത്തിൽ വലിയ പ്രചാരം നേടിയത്. സിഖവൈദ്യവും തുല്യപ്രാധാന്യം കൈവരിച്ചിരുന്നു വെന്ന് ലഭ്യമായ ശ്രമപ്പുകൾപ്പുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്ഥാനവിദ്യ, വികൃതി വിജ്ഞാനം, സിഖാപ്രയാജംൾ, സർവരോഗ നിഭാനം, വൈദ്യസാരം, വൈദ്യ മഹാസാരഹസ്യം, വൈദ്യചിന്മാരി, വൈദ്യമൺജരി തുടങ്ങി പദ്യ ശദ്യ രൂപങ്ങളിൽ നുറുക്കണക്കിന് വൈദ്യശാസ്ത്ര ശ്രമങ്ങൾ നമ്മുടെ ശ്രമപ്പുരകളിൽ കാണാം. അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിന്റെ അനേകം ഭാഷാരൂപങ്ങളുണ്ട്. ഓരോരോ പകർച്ചവ്യാധികൾ ചികിത്സാ ക്രോഡ് രീതി പറയുന്ന ശ്രമങ്ങളും വിഷചികിത്സാ ശ്രമങ്ങളും ഒപ്പം ധനികർമ്മാണാം വിഡികൾ വിവരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളും ധാരാളമാണ്. ഇവയിൽ കൂടും പ്രയോഗ വിഡികളാണ്. ഓരോ വൈദിക കുടുംബവും വൈദിക ശ്രീകാരിശ്വരാജാണിവി. മനോരോഗ ചികിത്സ, ശിശുചികിത്സ, മുഗച്ചികിത്സ, വൃക്ഷശായുർവേദം, ഹസ്ത്യായുർവേദം എന്നിങ്ങനെ വൈദ്യവിജ്ഞാനം പല വിശേഷാവഗാഹ മേഖലകളായി വിനൃസിച്ചിരുന്നുവെന്നും അവയ്ക്കെല്ലാം ധാരാളം ഭാഷാപാഠങ്ങളും പരമ്പരാഗത കുടുംബങ്ങളാണ് കിയ പ്രയോഗപാഠങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും നമ്മുടെ ശ്രമ സമാഹാരങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

ജോതിഷ ശ്രമങ്ങൾ നിരവധിയാണ്, കരണപദ്ധതി, കാലദീപകൾ, ഗണിത സംഗ്രഹം, ഗണിതസ്ഥാരം, ജോതിശാസ്ത്രസംഗ്രഹം തുടങ്ങിയ അനേകം ശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഷയും വ്യാവ്യാനവും പ്രയോഗപാരമവും എത്ര യൈകിലുമുണ്ട്. അതുപോലെ തച്ചുശാസ്ത്രശ്രമങ്ങളും ധാരാളം കാണാം. തച്ചു ശാസ്ത്രത്തിൽ കേരളത്തിന്റെതായ പരിസ്ഥിതിക്കാവശ്യമായ അതി ജീവന വിജ്ഞാനത്തിന്റെ തലം പ്രകടമാണ്. തന്റെസമുച്ചയവും മനു ഷ്യാലയ ചന്ദ്രികയുംപോലെ പല ശ്രമങ്ങളുമുണ്ട്. മന്ത്രം, തന്ത്രം, യോഗം തുടങ്ങിയ ശാഖകളും അതിജീവന വൈജ്ഞാനിക മേഖലയിൽ വിക സിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഭൂതിഭാഗവും മുലപാംവ്യാവ്യാനങ്ങളും പ്രയോഗ വിവ രണ്ടുമാണ്.

പുതിയ ദിശാബോധം

പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ അതിസന്ദേശമാണ് നമ്മുടെ പരമ്പരാഗത വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം. വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യ ശ്രമങ്ങളെ കേവല വൈജ്ഞാനിക ശ്രമങ്ങൾ, വ്യാവ്യാന ശ്രമങ്ങൾ, പ്രയോഗ വിവരണ ശ്രമങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ മുന്നായി തിരിച്ചാൽ അവയിൽ ആദ്യ വിഭാഗത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ സംഭാവന ചെറുതല്ല. ഗണിത ശാസ്ത്ര തത്തിലും ശില്പശാസ്ത്രത്തിലും കാണുന്ന കേരളീയ ശ്രമങ്ങൾ തെളി വായി പറയാം. ശ്രമങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്താതെ നാട്ടറിവിന്റെ അതിവി ശാലമായ ഒരുരുണ്ട്. സിഖാനവും പ്രയോഗവും ഒരു സമവായമായി വർത്തിക്കുന്ന നാട്ടവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭീമഭാഗവും കുറ്റിയറുപോയിരി ക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗം വരമൊഴി വാദ്ദമയത്തിൽ സ്വാംശീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴി ഞങ്കിനാൽ തന്നെപ്പത്തിലല്ലെങ്കിലും അത് ഇന്ന് ലഭ്യമാണ്. ചില ശോത്ര വർഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പൊട്ടുംപൊടിയുമായി അവഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനെക്കു നിച്ചു നാം പതിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ.

ആദിവാസികളുടെ അതിജീവനവൈജ്ഞാനിക വാദമൊഴി ഇന്ന് അത്യുന്നം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സ്ഥായിത്തായ വികസനചീത്യങ്ങൾ പശ്ചാത്യലത്തിൽ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇരട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഖ്യമായും ചികി ത്താരീതിയാണ് ഇന്ന് ശവേഷണവിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഉപ ജീവന മേഖലയിലെ നാട്ടറിവും പ്രധാനമാണ്. പരിസ്ഥിതിക്കനുയോജ്യ മായ കൂഷിയും കീടനിയന്ത്രണവും വള്ളം ചേർക്കലും വെള്ളം നന്നയ്ക്കലും വിളകൾ നിശ്ചയിക്കലുമെല്ലാം ഇന്ന് അഭ്യർത്ഥനവുമായ പ്രാമുഖ്യം കൈവ തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ വരമൊഴിയായും വാമൊഴിയായും നമുക്കുണ്ടാ യിരുന്ന പരമ്പരാഗത വിജ്ഞാനം പുതിയ ഉൾക്കൊഴ്ചപ്രയോഗ ചിലയിരു തേരണേ മുഹൂർത്തമാണിതെന്ന് പറയാം. ആധുനിക വികസനസമസ്യക ഭൂംഖല നിന്ന് മോചനം നേടാൻ പുതിയ സരണികൾ ചിലപ്പോഴി അവിടെ തുറന്നുകിട്ടിയെന്നുവരാം.

ദർശനങ്ങൾ

വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യമേഖലയിൽ

ഡോ. കെ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ

ദർശനവ്യം ഫിലോസഫിയും തന്മില്ലള്ള ജ്ഞാന മീമാംസാപരമായ വ്യത്യാസം അവയുടെ ഭാഷാ ഘടനയിലും കാണാവുന്നതാണ്. അനുഭവത്തിന്റെ നേർ സാക്ഷ്യമാണ് ദർശനം. അനുഭവത്തിനീതമായ അഭ്യൂഹമാണ് ഫിലോസഫി. അനുഭവത്തിന്റെ സ്ഥല സുക്ഷ്മ ഭാവാവിഷ്കാരമാണ് ദർശനം. അതുകൊണ്ട് കാണാൻ കഴിയാത്തവയെന്നും ദർശനത്തിന്റെ ഭാഗവുമല്ല. എന്നാൽ കണ്ണതിൽ നിന്ന് കാണാത്തിനെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഫിലോസഫിയിൽ അനുഭവം ഒരു പരാമർശവിഷയമെയല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പ്ലേറ്റോയുടെ ആദർശലോകം ആരുടേയും അനുഭവ സീമയിൽ വരാത്തതും.

അനുഭവത്തിന്റെ സ്ഥല സുക്ഷ്മ കാരണ ഭേദങ്ങൾക്കെന്നുസ്വരൂപമായി അനുഭവത്തെ അളന്നുതിട്ടപ്പെടുത്താനുപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണ അംഗീക്കും വ്യത്യാസം വരും. ഈ വ്യത്യാസത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് പ്രത്യക്ഷം അനുമാനം, ഉപമാനം ശബ്ദം എന്നീ പ്രമാണങ്ങൾ ദുപം കൊണ്ടതും. പാശ്വാത്യജ്ഞാനമീമാംസ പ്രകാരമുള്ള Perception, Inference, analogy, Verbal Testimony എന്നിവകളുമായി ഇവയെ താരതമ്യം ചെയ്യുകയും ഇവയ്ക്ക് സാദ്യശൃം കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പൊതു സഭാവം ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളുടീച്ചു പറിച്ച പാശ്വാത്യരിൽ കാണാറുണ്ട്. ഇന്ത്യസന്നികർഷ്ണത്തിൽ നിന്ന് ഉല്പന്നമാകുന്ന ജ്ഞാനമാണ് പ്രത്യക്ഷം. ഇന്ത്യാദിജ്ഞാനങ്ങളും ഇന്ത്യാർമ്മജ്ഞങ്ങളും ഒരു പോലെ സക്രിയങ്ങളായതുകൊണ്ട് സന്നികർഷം സംവീക്കുന്നത്. എന്നാൽ പാശ്വാത്യ പെർസെപ്ഷൻ ഇന്ത്യാദിജ്ഞാനങ്ങൾ സക്രിയങ്ങളും ഇന്ത്യാർമ്മജ്ഞങ്ങൾ നിഷ്കരിച്ചിരുന്നാണ് എന്നാണ് സങ്കല്പം. അതുകൊണ്ട് സക്രിയനായ കാണി ഏകപക്ഷീയമായി നടത്തുന്ന ജ്ഞാന വ്യാപാരമാണ് പാശ്വാത്യർക്ക് പെർസെപ്ഷൻ.

കണ്ണത്തും കാണേണ്ടതും

സാഭാരികമായും പെർസെപ്ഷൻ പ്രത്യക്ഷവുമായി താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് രണ്ടും സമാനങ്ങളാണെന്നു കരുതുന്നത് അബൈത്തിലേ കലാഗ്രിക്കു. കണ്ണത്തിനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് കാണേണ്ടതുമുഴുവൻ കാണുന്നതാണ് അനുമാനം. കാണേണ്ടത് എന്ന് എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടത് കാണിയുടെ കാഴ്ച ലക്ഷ്യവും അതിന്റെ പതിസരവുമാണ്. അയോധ്യ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചതിനുശേഷം മഹാഭാരതത്തിലെ ഭ്രാംണചാരു നടത്തുന്ന പരീക്ഷ ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം. ഒരു മെമതാനവ്യം

അതിലെ വന്നരവും മരത്തിന്റെ തുണ്ടാനെകിളിക്കുട്ടം കിളിയും കിളിയുടെ കണ്ണും മാത്രമല്ല ഈ പരീക്ഷയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനെത്തിയ മഹാര മികളും സാധാരണക്കാരുമെല്ലാം ഒത്തു ചേരുന്നതാണ് ആ കാഴ്ച പരി സരം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ കാഴ്ചയെ മുൻനിർത്തി കാണേണ്ടത് കാണു നന്നാണ് അനുമാനം. അവിടെ കാണേണ്ടത് എന്ന് എന്ന് നിഖലയിക്കു നന്നാണ് കാണിയുടെ കാഴ്ചാലക്ഷ്യമാണ്. ഈ കാഴ്ചാപരിസരങ്ങൾ നിർഖാരം ചെയ്തുകൊണ്ട് ‘തിളങ്ങുന്ന പദ്ധതിക്കുമണികളായ കണ്ണുകളെ’ കാണു നുബഞ്ഞേ നിരീക്ഷണമാണ് അനുമാനം. യമാർത്ഥത്തിൽ അനുമാനം അതി സുകഷ്മവും സമഗ്രവുമായ പ്രത്യുക്ഷം തന്നെയാണ്.

എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരൂപ ഇൻഫറൻസ് ആകട്ട കണ്ണതിനെ ആസ്പ ദമാക്കി കാണാത്തതിനെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു തരം അഭ്യാസമാണ്. മാങ്ങ വീഴുന്നതും തേങ്ങ വീഴുന്നതും ചക്ക വീഴുന്നതും കണ്ണതിനുശേഷം എല്ലാ പദാർഥങ്ങളും ഗുരുത്വാകർഷണനിയമത്തിനു വിഡേയമാണെന്നു പറയു നന്നാം പരിചിതവുത്തത്തിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ മരണത്തെ കണ്ണതിനു ശേഷം എല്ലാ മനുഷ്യരും മരിക്കും എന്നു പറയുന്നതും ഉദാഹരണം. ഇവിടെ ‘എല്ലാം’ എന്ന വിശേഷണം അറിഞ്ഞതും അറിയാത്തതും ഭൂത ഭാവി വർത്തമാനകാലങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതുമായ എല്ലാറ്റിനേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവ എത്രയെന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്താനാർക്കും കഴിയുകയു മില്ല. അതുകൊണ്ട് കണ്ണതിൽ നിന്ന് കാണാത്തതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരി ക്കുന്ന സാമ്പദായമാണ് ഇൻഫറൻസ് .

ഈതുപോലുള്ള വ്യത്യാസം ഉപമാനത്തിലും അനാലജിയിലും കാണാ വുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല ശബ്ദപ്രമാണാത്തിനും വർബൽ ടെന്റീമണിക്കും തമ്മിൽ സമാനമായി യാതൊന്നുമില്ലെന്നും അല്പം വിശകലനം നടത്തിയാൽ കണ്ണത്താവുന്നതാണ്. നെന്നുായിക്കൂർ ശബ്ദത്തെ ആപ്തവച നമെന്നും വേദാന്തികൾ അതിനെ അപാരതുശ്വയം എന്നും വിശേഷിപ്പി ക്കുന്നു. വിശസ്തരന്റെ അനുഭവ സാക്ഷ്യമാണ് ആപ്തവചപനം. നിർമ്മതര മാണം വിശസ്തരന്റെ ലക്ഷണം. നിർമ്മതരന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങളെ വിശ സിക്കാവുന്നതാണെന്നും പ്രത്യുക്ഷ അനുമാനാദിപ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ട് സാധാരണക്കാരന് അണാനും സാഖ്യമല്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ പ്രമാ ണവാക്കുങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാവുന്നതാണെന്നും നൃയം സമർപ്പിക്കുന്നു.

പൗരുഷേയാപൗരുഷേയങ്ങൾ

അപാരതുശ്വയം എന്ന പദത്തിന് ഈശ്വരസ്വഷ്ടം എന്ന അർമ്മമാണ് സാധാരണ കല്പ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇഷ്ടാനിഷ്ടജന്യങ്ങളായ അത്യു കതിയും ന്യൂനോക്തിയും ഉൾപ്പെടുന്ന വചനമാണ് പൗരുഷേയം. ഇവയുടെ അഭാവം കാണുന്ന വചനമാണ് അപാരതുശ്വയം. ശാന്തിശാസ്ത്രസമവാ ക്കുങ്ങളെപ്പോലെ കൃത്യതയും സുകഷ്മതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അനുഭവ സാക്ഷ്യമാണത്. അതിൽ കൂടുതലും കുറവും ഉണ്ടാകില്ല. അത്യുകതിയും ന്യൂനോക്തിയും കലരാത്ത അനുഭവ സാക്ഷ്യമാണ് ശബ്ദം. അതുകൊണ്ടാണ് ശബ്ദം ഔഷി പ്രോക്തമാണെന്നു പറയുന്നതും.

എന്നാൽ പാശ്ചാത്യസകല്പത്തിലുള്ള വർബ്ബൽ ടെസ്റ്റിമൺയിൽ അനുഭവം ഒരു ഘടകമേയ്ക്കു. പറയുന്നവൻ്റെ വ്യഞ്ജിനിപ്പടക്കമായ വാക്കാണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ യുക്തിവിചാരത്തിനു വഴിയാത്തതും മറ്റാർക്കും അനുഭവിച്ചു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തതുമായ ആ വാക്കുകളുടെ അർമലബ്യി അതിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ ആഗ്രഹിച്ചാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും. കണ്ണതും കാണാത്തതും കാഴ്ചയുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നതു കൊണ്ട് ആ വാക്കുകളിൽ അനുഭവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളും അനുഭവവുമായി പുലബന്ധമില്ലാത്ത ഭാഷ്യങ്ങളും കൂടിക്കലർന്നിരിക്കും. വായനക്കാരെൽ വിശ്വാസദാർശ്യം അനുസരിച്ച് ആ വാക്കുകളുടെ അർമലഭടക മാറുകയും ചെയ്യും.

ഇതെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ ആമുഖമായി സുചിപ്പിച്ചത് ദർശനത്തിന്റെയും ഫിലോസഫിയുടെയും ഭാഷ ഘടനയിലും വ്യാപാരത്തിലും അവ അവ ലംബിക്കുന്ന അതാനമീമാംസയ്ക്ക് അനുസൃതമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. കണ്ണതും കാണാത്തതും ഇടകലർന്നു വരുന്ന പെൻസൈപ്പശൻ, ഇൻഫറൻസ് എന്നീ പ്രമാണങ്ങളെ ആഗ്രഹിച്ച് സരൂപിക്കുന്ന അതാനത്തിന്റെ ആവിഷ്കാര സാഹചര്യത്തിൽ പദ്ധതിയും അർത്ഥങ്ങളും വേർത്തിത്തെന്തു നിലക്കുന്നതും സ്വാഭാവികം. അതുകൊണ്ട് അർമമില്ലാത്ത പദങ്ങളും പദസ്വരുപം കണ്ണത്താൻ കഴിയാത്ത അർമ ണങ്ങളും ഫിലോസഫിയുടെ ഭാഷാ വ്യാപാരത്തിൽ കലർന്നിരിക്കും. പാശ്ചാത്യ ‘ഭാഷാ’ സകല്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ വൈകല്യവും ഇതു തന്നെയാണ്. സാർമക നിർമ്മക പദ സമുച്ചയമായി മാറുന്ന ഭാഷാ ശില്പം അർമലഭടകയിലും വ്യാപാരത്തിലും അസ്ഥിരതയും അവുവ സ്ഥായുമാക്കും സുഷ്ടിക്കുക. ഈ അവസ്ഥാ വിശേഷണത്തിനെതിരെയുള്ള ശക്തമായ പ്രതികരണമാണ് ‘ഭാഷ ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യബുദ്ധി നടത്തുന്ന ആഭിചാരമാണ് ഫിലോസഫി’ എന്ന വിത്തം നേരുന്നതിൽ കാണുന്നതും.

ഫിലോസഫിയുടെ ഭാഷ സ്വാഭാവികമായും അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് അനുമായിത്തീരുകയും ആഭിചാരവുത്തിപോലെ നിഗുണമായി അധികപ തിക്കുകയും ചെയ്യും. പാശ്ചാത്യഫിലോസഫിയിലെ കുലപതികൾ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പ്ലിടുന പ്ലേറ്റോ, അരിസ്ടോട്ടിൽ, ഡക്ടർ തെ, ഡേവിസ്‌ഹ്യൂ, കാർഡിഗൽ എന്നിവരുടെ കൃതികളിലെല്ലാം ഈ ഭാഷം കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഫിലോസഫിക്ക് ജീവിതവുമായി പുലബന്ധം പോലുമില്ലാത്ത ആധാർവരം എന്ന വിശേഷണം കൈവ നാതും. ഇത്തരം ആധാർവരങ്ങൾ ഭാഷയെ അമുർത്തയുക്തിയുടെ കേവല വ്യാപാരങ്ങളായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അതിനെ അനുമാക്കുകയും ചെയ്യും.

ദർശനവും ഫിലോസഫിയും തമ്മിൽ ഭാഷാലഭടകയിലും വ്യാപാരത്തിലുമുള്ള ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാതെ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രം മീമാംസ രൂപപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാസംശയകളിലും ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെ വിശക കവനക്കുമ്പോൾ

ലനം ചെയ്യാൻ ശമിച്ചാൽ അനർത്ഥം സംഭവിക്കും. ഈംഗ്രീഷ് ഭാഷയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഇന്ത്യക്കാരുമെല്ലാതീയ ഭാരതീയ ദർശന ചരിത്രങ്ങൾക്കും വിമർശനങ്ങൾക്കും ഈ ഭൂർഗതി സംഭവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈംഗ്രീഷ് മാതൃക കൗൺ അനുകരിച്ച് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ ചെന്നടക്കത്തിയവരും ഈ ആർപ്പാപ ഭോഷ്ടത്തിൽനിന്ന് മുക്കരണ്ണ. മലയാളത്തിന്റെ കാര്യവ്യം വ്യത്യസ്ത മല്ല.

ശക്രവാണി

മലയാളികളുടെ സംഭാവനകളെ മാറ്റി നിർത്തി ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളുടെ സാകല്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാനെ കഴിയില്ല. വേദത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന യുക്തിയാലുടനെയെ വെളിവാക്കുകയും ആ യുക്തിയാലുടനെയെ ആസ്പദമാക്കി വേദാന്തത്തിന്റെ ഹിമാലയഗരിൽ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്ത ശ്രീ ശക്രാചാര്യരാണ് പ്രമാം സ്മരണായൻ. എന്നാൽ ശക്രദർശനം അനുഭാവാഷയിലാണ് അനാവൃതമായത്. ദർശനങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ട ഭാഷയുടെ ആശയസ്തനിഗ്രഹതയ്യും യുക്തി ഭ്രതയും അർമ്മക്ഷീപ്തതയും വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ കുടി ശക്രകൃതികൾ നിദർശനങ്ങളാണെന്ന കാര്യം മരക്കരുത്. പദനിർവ്വചനത്തിലുടെ അർമ്മക്ഷീപ്തത വരുത്തുകയും ആ പദ അജ്ഞുടെ ആന്തരിബാഹ്യാലുടനുകളുടേയും വ്യാപാരങ്ങളുടേയും അഭിനന്ത പ്രകാശപ്പിക്കുകയും പദങ്ങളുടേയും അർമ്മങ്ങളുടേയും യുക്തി വ്യാപാര രണ്ടെല്ലാം വെളിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം ഭാഷാവ്യാപാരത്തിന്റെ മിത്രവ്യാധം ദർശനങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാര സാഹചര്യത്തിന് അനിവാര്യമാണെന്നും ശക്രവാണി നമ്മുൾ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ ശക്രപാരവര്യം പിൻതുടർന്ന മലയാളികളായ മനീഷികൾ, മേല്പുത്തുരുളി ഉദാഹരണം, സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ നല്കിയ സംഭാവനകൾ വിലയുറ്റതാണ്. എന്നാൽ മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് ഈ സഹഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചത് എഴുത്തച്ചുന്നേൻ കൃതികളിലുംനാണ്. വേദാന്തസാരസർവ്വസം ആവിഷ്കരിക്കാൻ മലയാണുയ്ക്ക് കരുതുന്നെങ്കിലും എന്നു ബോധ്യമാകുന്നതും അപ്പോഴാണ്. വിഷയാസക്തിയിൽ അഭിരംഗിക്കുന്ന ഭോഷ്കജീവിതത്തിന്റെ ആലസ്യങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം കൊണ്ട് യശോധ്രാനിസംഭവിച്ചിരുന്ന മലയാളത്തെ ഇന്ത്യാതിതമായ അനുഭൂതിയുടെ പുർണ്ണത ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഉപയുക്തമാക്കുന്നതിലും അമുതവാണിയാക്കിമാറ്റിയ എഴുത്തച്ചുന്ന മലയാളഭാഷയെയും മലയാളിയുടെ ജീവിത സംസ്കൃതിയെയും സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു. മലയാള ഭാഷയുടേയും മലയാളിയുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെയും പെപ്പുകം അവകാശപ്പെടാവുന്ന എഴുത്തച്ചുന്ന തന്നെയാണ് മലയാളത്തിലെ തികവുറ്റ ഭാർശനിക ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്ന കാര്യവ്യം ശ്രദ്ധാലുമാണ്.

ഷഡ്യദർശനങ്ങളെയും സ്വാംഗീകരിച്ച എഴുത്തച്ചുന്നേൻ കാവുപ്പത്തിൽ അനൈത്യത്വേദാന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അനുന്നതയും അജയ്യതയും ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ അസൃഷ്ടഹമായ വിജയം കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തു. ദർശനങ്ങളിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങളെ നിർവചിച്ചുറപ്പിക്കുകയും അവ

യുടെ യുക്തി ജീടനയെ മലയാളിയുടെ സഹാകാലനിബംദമായ രൂപഭാവ താഴലയങ്ങളിൽ മിത്വാകാഡി വ്യാവ്യാനിച്ചു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു അദ്ദേഹം. അഖ്യാതമരാമാധാരം, ഭാരതം കിളിപ്പാട്, ശൈമം ഭാഗവതം, ഹരിനാമകീർത്തനം എന്നിങ്ങനെ ഏത് കൃതികൾ എടുത്താലും അതിൽ കാണുന്ന ദർശനവെപ്പുല്ലുങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാര സഹാത ഏതൊരു തത്ത്വചിന്താ വിദ്യാർമ്മിയെയും അവന്നുപ്പെട്ടിക്കുകതനെ ചെയ്യും. ആ കൃതി കളിലെല്ലാം കാവ്യഗുണത്തെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന ഭാർശനിക മേര പാരായണശിലർക്ക് അനായാസേന ബോധ്യമാകാവുന്നതുമാണ്.

ദർശനവിശ്വാസി

എഴുത്തച്ചനോളം സംസ്കൃതപദങ്ങളും ദർശനങ്ങളിലെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തുകാരൻ മലയാളത്തിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ചൻ ഉപയോഗിച്ച പ്രോഗൾ ആ പദാവലികളെല്ലാം തനിമലയാള പദങ്ങളായി മാറി. അങ്ങനെ കർമ സിഖാനവും മായവാദവും വിദ്യയും അവിദ്യയും കണ്ണവും അണ്ണവും ഹേതുവും പ്രതിജ്ഞയുമെല്ലാം മലയാളി അവൻ്റെ നിത്യജീവിത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചു ശില്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ‘ജനാനപ്പാന’ ശുള്വവും ലളിതവുമായ മലയാള ഭാഷയുടെ മുഗ്ധല വിശുദ്ധയിൽ ദർശനം എങ്ങനെ ആവിഷ്കർക്കാമെന്ന് ഉദാഹരിക്കുന്നു. വേദാന്ത ദർശനത്തിന്റെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളെ കഴിവതും ഒഴിവാക്കി കൊണ്ട് അവയുടെ അർമ്മഗരിമ ചോർന്നുപോകാതെ ആവിഷ്കർക്കുന്ന ജനാനപ്പാന, ആദ്യപാരാധാരാധനത്തിൽ ലളിതമാണ്ണനു തോന്നാമെങ്കിലും നിരന്തരപാരാധാരാധനത്തിൽ അഭിവ്യക്തമാക്കുന്ന അർമ്മതലം നമ്മു വിന്മയ സ്വന്തംബന്ധരാക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് മലയാളഭാഷയിലെ ഭാഷാപരമായി ലക്ഷണമാത്ര ഭാർശനികഗ്രന്ഥമെന്ന ബഹുമതി ജനാന പ്ലാനതന്നെന്നാണ് അർഹിക്കുന്നതും. എഴുത്തച്ചൻ്റെയും പുന്നാനന്തി നേരും കാവ്യപാരമ്പര്യമാണ് മലയാള കവിതാസാഹിത്യത്തിന് പൊതു വിൽ ഒരു ഭാർശനിക ഭാവം നല്കിയത്. ആശാൻ, ഉള്ളംഖൻ, വള്ളത്തോൻ എന്നിവരുടെങ്ങനെ കവിതയും മാത്രമല്ല കവിതയെ സാമുഹിക പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ഉപാധിയായി കരുതിയ കവികൾ പോലും (പണ്ഡിത് കരുപ്പൻ ജാതി കുമി ഉദാഹരണം) ആ ഭാർശനികക്ലാവം ആവിഷ്കർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ബാലാമണി അമ്മ, പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ, ജി. ശക്രകുറുപ്പ്, ഇടക്കുറിശൊവിനൻ നായർ വെലോപ്പിള്ളി ശ്രീയരമേനോൻ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരുൺ തൃടങ്ങി ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് വരെയുള്ള കവികൾ ഈ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാർശനികക്ലാവാവിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് അവകാശികളുമാണ്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ചൻ്റെയും പുന്നാനന്തി നേരും കൃതികളിൽ തെളിയുന്ന ഭാർശനിക ഭാഷാവിശുദ്ധയിലും വ്യക്തതയും ഇവരിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്ന കാര്യവും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

പുർണ്ണതയിലേയ്ക്ക്

എഴുത്തക്കും പുന്നാനത്തിനും ശേഷം ചട്ടമി സാമികളിലും ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവത്തിലുമാണ് ഭാർഷനിക സാഹിത്യ പാരമ്പര്യ സ്നിഗ്ധത പുർണ്ണതയിലെത്തുന്നത്. ഗുരുദേവവർന്ന പ്രധാന ഭാർഷനിക കൃതികൾ ദർമ്മാലയും ആത്മാപദ്ധതികവും സംസ്കൃതലാഷയിലാണ് എന്നത് നേരാണ്. എന്നാൽ ദൈവദശകവും അദൈവതദീപികയും പോലുള്ള ശുഖമലയാള കൃതികളും ഉണ്ട് എന്നതും മറക്കരുത്. ന്യായം, വൈശേഷികം, സാംഖ്യം, യോഗം, പുർവ്വമീമാംസം, ഉത്തരമീമാംസം എന്നീ ഷയ് ഭർഷനാജ്ഞയും ഉത്തരമീമാംസയിലെ ദൈവത, വിശിഷ്ടം ദൈവത അദൈവത ദോവദേജങ്ങളും അടുക്കോടും ചിട്ടയോടും കുട്ടി അവതരിപ്പിച്ച് അദൈവത വേദാന്തയുക്തിയുടെ ശക്തിയേയും സാമ്പല്യത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുദേവ കൃതികൾ. ശ്രീ ശക്രനുശേഷം ഒരു മലയാളി ലോകത്തിനു നല്കിയ മഹത്തായ സംഭാവനയാണ് ഗുരുദേവവർന്ന സംസ്കൃതകൃതികളായ ഭർഷനാലയും ആത്മാപദ്ധതി ശതകവും. എന്നാൽ ഈ കൃതികളുടെ സാരാംശം അല്പപം പോലും ചോർന്നു പോകാതെ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ പ്രാർമ്മനാഭോധനയ്ക്കു ല്ലഭുടം ചെയ്യുന്ന ഭക്തി ഭാവത്തിലും സാധാരണ മനുഷ്യരെ ഭാഷയിൽ അദൈവതസാരം വെളിവാക്കുന്ന കൃതിയാണ് ‘ദൈവദശകം’. പത്തു ചെറിയ ഫ്ലോക്കങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചവും മനുഷ്യനും ഇഷ്യരുന്നും തമിലുള്ള അവണ്ണിലാവചെതന്നുത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ‘ദൈവദശകം’ മലയാളത്തിലെ ഭാർഷനിക സാഹിത്യത്തിലെ ഇടക്കുറ കൃതിയാണ്. അദൈവത ചിന്താപദ്ധതിയുടെ അഥാനശാസ്ത്രം, സത്താശാസ്ത്രം, പ്രപഞ്ചദർശനം, സദാചാരശാസ്ത്രം, സംശയരൂപങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ലളിത മലയാളപദ്ധങ്ങളിൽ ഉരുക്കി ജാലിച്ചുപ്രകാശിക്കുന്നതും ഈ കൃതിയിൽ നമ്മുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.

അനേകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സ്മഖകാല നിബബലമായ വസ്തുവോയവും അവയ്ക്കാധാരമായി വർത്തിക്കുന്ന ഏകമായ ചെതന്നുവും തമിലുള്ള അഭിനാഭവാനുഭൂതിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യേക കൃതിയാണ് ‘ദൈവതദീപിക’. ദേവവിചാരങ്ങൾക്ക് അതിതമായ കർമസാക്ഷ്യമാണ് സംസ്കാരമെന്നും സംസ്കാരമായ മാർഗമാണ് യർമമെന്നും ആ ധർമമാനും തന്നെയാണ് മോക്ഷമെന്നും ഇപ്പീഡിമുള്ള മോക്ഷസിദ്ധി മാത്രമാണ് ‘ജാതിദേവവും മതദേവപ്പവും’ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗമെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന അദൈവതദീപിക വേദാന്തദർശനത്തിൽന്നും സാരാംശം പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള മലയാള ഭാഷയുടെ കരുതൽക്കുറ പ്രതീകമാണ്. ഇഷ്യാവാസ്യ ഉപനിഷത്ത് മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് മനോഹരമായി തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുരുദേവൻ ഈ തർജ്ജമയിലും ഉപനിഷത്തിക്കുറ ഹിമാലയഗരിമ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള ഉൾക്കൊരുത്ത് മലയാളം ദാഷയ്ക്ക് ഉണ്ടെന്നും അതിക്കുറ വൈവിധ്യം ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള വൈദഗ്ധ്യം ആ ഭാഷയ്ക്ക് വഴിയുമുള്ള മെന്നും തെളിയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ദർശനത്തിന്റെ ഉൾത്താളം

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മറ്റൊരു ശാഖകളെയും പോലെ ഭാർഷനിക ശാഖയിലും പദ്യസാഹിത്യമാണ് സന്ദർഭം. ഗദ്യസാഹിത്യം ഇക്കാര്യത്തിൽ എൻ്റെത്തിൽ ശുംഖകമാണ്. എന്നാൽ മേരയിൽ ഇതു കുറിവെല്ലാം നികത്താൻ കഴിയുന്ന ഗദ്യം കൊണ്ട് മലയാളഭാഷയെ അനുഗ്രഹിച്ച ജപാഡിയാണ് ചട്ടമിസ്വാമികൾ. ‘വേദാധികാരനിരുപണം’വും ‘ജീവകാരുണ്യനിരുപണം’വുമടക്കമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. ദർശനത്തിന്റെ ഭാഷാപരമായ ഏകകം യുക്തിയാണെന്നും യുക്തിനിബിഭമായി സുനിർവ്വചിത്തങ്ങളായ പദങ്ങളെ കോർത്തിണക്കിയാൽ മാത്രമെ ഭാർഷനികമായ ഉൾത്താളം കൊണ്ട് ഗദ്യഭാഷ തുടിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും സ്വാമികൾക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബോധ്യമാണ് ഗദ്യത്തിലുള്ള മലയാള ഭാർഷനിക സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്തമ മാതൃകയാക്കി ‘വേദാധികാരനിരുപണം’തെന്നു മാറ്റിയതും.

‘വേദാധികാര നിരുപണം’ അഞ്ചാനുഭൂതിയുടെ സ്വകാര്യവല്കരണാത്ത നിരാകരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ‘വേദം’ എന്നതിന് സംസ്കൃത ഭാഷയിലെഴുതിയ ഒരു ശ്രമസമുച്ചയം എന്നപ്പേൾ അർഥമം. സത്യാനുഭൂതിയുടെ വചന സാക്ഷ്യം എന്നാണ് ധനി. സത്യത്തിന്റെ വചനസാക്ഷ്യങ്ങളായ വേദത്തിന്റെ സ്വകാര്യവല്കരണം അഞ്ചാനുഭൂതിയുടെ സ്വകാര്യവല്കരണമാണെന്നും അഞ്ചാനത്തിന്റെ സ്വകാര്യവല്കരണം പരശ്രാഹിത്യമാണെന്നും പരശ്രാഹിത്യം ജീവിത നിഷ്ഠയമാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന ഇതു കൃതി ദർശനത്തിന്റെ സാർവ ലഭകിക ഭാവത്തെയും വേദാന്ത ദർശനത്തിന്റെ സമർദ്ദന ഭാവത്തെയും ഉദാഹരിച്ചു സ്ഥാപിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അഞ്ചാനത്തിന്റെ സാർവലഭകികമായ സർവപ്രാപ്താവസ്ഥയിൽ മാത്രമെ ‘ചതിയൻ്റെ ചുതും ഞാൻ തന്നെ’ എന്ന സർവത്തിനേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശ്രീതാവാക്യസാരം സഹായമാക്കു എന്ന് നാനും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളത്തിൽ ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലുമായി എഴുതപ്പെട്ട കൃതികളിൽ അധികവും വേദാന്ത ദർശനത്ത സാധ്യകരിക്കുന്നവയാണ്. പണ്ഡിതനും അവസ്ഥ അതുതനെന്നയാണ്. ഈ ഭാർഷനിക സാഹിത്യത്തിൽ വലിയ സംഭാവന നല്കിയിവരിൽ അധികം പേരും സന്ധ്യാസികളുമാണെന്നതാകും ഇതിനൊരു കാരണം. വേദാന്തദർശനത്തിന്റെ സുക്ഷ്മഭാവത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വാഗ്ദാനങ്ങൾ ശുരൂദേവൻ, സ്വാമി ആഗമാനങ്ങൾ, ബൈഹാനം ശിവയേശാണി എന്നി മുന്നു സന്ധ്യാസിമാരുടെ സംഭാവനകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. അവരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഭാർഷനിക സാഹിത്യത്തിന് സവിശേഷമായ ഓജ്ഞ് പ്രദാനം ചെയ്തു എന്നു പറയാതെ വയ്ക്കുന്നു.

ഗൈതാവ്യാവ്യാനങ്ങൾ

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മലയാളത്തിലെ പുകൾപെറ്റ മുന്നു ഗൈവംഗൈതാവ്യാവ്യാനങ്ങളെ പരാമർശിക്കാതിരിക്കാനാകില്ല. കൈയെമ്പിന്റെ ഗൈവംഗൈതാവ്യാവ്യാനം, പ്രോഫസ്സർ ബാലകൃഷ്ണൻ നായരുടെ ശിവാരവിന്റെയും. ശകരൻ, ശകര സഹസ്രതി, ആനന്ദഗിരി എന്നീ വിവ്യാതരായ ഗൈതാഡേശ്യകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം സമന്വയപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പണ്ണിതോചിതമായ രീതിയിൽ കെ. എം. നടത്തുന്ന ഗൈതാവ്യാവ്യാനം ആയത്തന്നലളിതമായി വായിച്ചുപോകാനാവില്ല എന്നത് സത്യം. എന്നാൽ വായനയെ സമർപ്പിതകർമ്മാക്കി മാറ്റാൻ മടിയില്ലാത്ത വിജ്ഞാന കൂതുകിക്കേണ്ട അത് ആഹ്വാദചിത്തരാക്കും എന്ന കാര്യവും മറക്കരുത്.

ഗൈവംഗൈതയ്ക്കും കാമസുത്രത്തിനും വ്യാവ്യാനമെഴുതിയ പണ്ണിതനാണ് പുന്നന്ദേഹി നമ്പി നീലകണ്ഠംഗർമ്മയുടെ ശിശ്യനായ പണ്ണിറ്റ് കെ. കെ. പണിക്കർ. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ അവഗാഹമില്ലാത്തവരും എന്നാൽ സംസ്കൃത പദങ്ങളുടെ വിവിധങ്ങളായ അർമ്മതലങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യാൻ ഒരുപാടുകുമുള്ളവരുമായ വായനകാർക്ക് ഗൈവംഗൈതയുടെ ആന്തരാഖ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ ഉതകുന്ന ഉത്തമ ഗ്രന്ഥമാണ് പണ്ണിറ്റ് കെ. കെ. പണിക്കരുടെ ‘ഗൈവംഗൈത ഭാവദർപ്പണ വ്യാവ്യാനം’. സുതാരുമായ സ്നിഗ്യലാളിത്യം കൊണ്ട് വായനകാരെ ആകർഷിക്കുന്ന ഗൈതാവ്യാനമാണ് മാത്രം എന്നതുനിന്നും പാശ്ചാത്യം ബാലകൃഷ്ണൻ നായരുടെ ‘ശിവാരവിന്റെയും’. അതെന്നുത്തേനാരും തന്നെയാണ് ഗൈതാദർശനത്തിന്റെ ആന്തരസത്തെയെന്ന് ഈ മുന്നുഭാഷ്യങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നുമുണ്ട്.

‘പണ്ണിവർഗി’ക്കെട്ടം വേദാന്ത ശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് യുക്തിംഗത്തിന്റെ നിശ്ചിന്നപരിശാശ്ന പോലുമില്ലാതെ ഭാഷ്യം നല്കി മലയാളത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച അഭിവൃദ്ധനാണ് പണ്ണിറ്റ് ശ്രോപാലൻനായർ. പാശ്ചാത്യ ജ്ഞാനമീമാംസ നല്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ടും ആ പ്രമാണങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി രൂപീകരിച്ച സംജ്ഞകൾ കൊണ്ടും ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെ വ്യാവ്യാനിച്ചാൽ അനർമ്മം സംഭവിക്കുമെന്ന് ആംഗലഭാഷാപരി ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന ഈ മനീഷി കണ്ണറിഞ്ഞിരുന്നു - ഷോ. എസ്. റാധാകൃഷ്ണൻ, ഹിരയൻ തുടങ്ങിയ ഇന്ത്യൻ പണ്ണിതനാർ പാശ്ചാത്യസം ജ്ഞാനകൾക്കൊണ്ട് ഭാരതീയദർശനങ്ങൾക്ക് ഭാഷ്യം ചമകാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് മഹാപണ്ണിതനായ ശ്രോപാലൻനായർ അതിനു മുതിരാത്രി തുന്നതെന്ന കാര്യവും വിസ്മരിക്കരുത്. ഷോ. എസ്. റാധാകൃഷ്ണൻ ഭാരതീയദർശന ചത്വരവും കെ. ടി. ഭാമോദരൻ ഭാരതീയ തത്ത്വചിന്തയും (രണ്ടും അംഗലേയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമകൾ) ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചാൽ ഈ വ്യത്യാസം ഭോഭ്യമാകാവുന്നതുമാണ്.

പരിഭ്രാഷ്ടകൾ

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ചില പരിഭ്രാഷ്ടകളുണ്ടുടർന്ന് പരാമർശിക്കുന്നത്. ഉച്ചിതമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ദശാപനിഷത്തുകൾക്ക് സ്വാമി മുഖാന നു അല്കിയിട്ടുള്ള മലയാള പരിഭ്രാഷ്ടകളാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ദേവനാഗരലിപിയും സംസ്കൃതഭാഷയും വരമില്ലാത്ത മലയാളികൾക്ക് മാതൃഭാഷയിൽ തന്നെ ഉപനിഷദ് മന്ത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനും ഒരു തലത്തി ലുള്ള അതിന്റെ അർമ്മം മനസ്സിലാക്കാനും കഴിഞ്ഞു എന്നത് നിസ്സാരകാര്യ മല്ല. മുഖാനദിനംസ്വാമികളുടെ ഈ മലയാള വ്യാവ്യാനത്തിന് പരിമിതിക ഇല്ല എന്നല്ല ഇതുകൊണ്ട് അർമ്മമാക്കുന്നത്. അതുപോലെ ഷയദർശന അള്ളട പ്രമാണ ശ്രമണങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ പരിചയപ്പെടുത്താൻ വി. ബാലകൃഷ്ണനും ആർ. ലീലാദേവിയും പരിശമിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരള സർവ്വ കലാശാലാ പ്രസിദ്ധീകരണമായ ബൈഹമസ്ത്രേം ശക്രഭാഷ്യത്തിന്റെ എ.ജി. കൃഷ്ണവാരുർ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പരിഭ്രാഷ്യും എടുത്തുപറയുകതനെ വേണം.

വേദാന്തം ഒഴികെയുള്ള ദർശനങ്ങളുണ്ടെങ്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. ന്യായദർശനത്തെകുറിച്ച് രണ്ട് പ്രമുഖർ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക തന്നെ വേണം. അച്ചുതപിഷാര ടിയും നാരാധൻപ്രസാദുമാൻ ന്യായദർശനത്തെകുറിച്ചുള്ള ശ്രമണങ്ങൾ ചെച്ച് കൈരളിയെ സന്ദരിക്കിയത്. കുറ്റിപ്പും കൃഷ്ണപിള്ള, ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചൻ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരുർ, ഇ.എ.ഒ. ശക്രരൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് എന്നുതുടങ്ങി പ്രാമാണികരായ നിരവധിപേര് ഷയദർശനങ്ങളുണ്ടെങ്കുറിച്ച് പലപ്പോഴായി എഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ ശ്രദ്ധയാളാണ്. വേദാന്ത ദർശനം ഒഴികെയുള്ള ദർശനങ്ങളെ അറിയാൻ ഈ പ്രബന്ധങ്ങളും സി. വി. വാസുദേവടക്കിരിയുടെ ഭാരതീയ ദർശനങ്ങൾ എന്ന ശ്രമവുമല്ലാതെ മലയാളം മാത്രമറിയാവുന്ന മലയാളികൾ മറ്റു മാർഗ്ഗവുമില്ല. അതുപോലെ അരവിംഗദർശനത്തെകുറിച്ചും ഗാന്ധിദർശനത്തെകുറിച്ചും ഡോ. കെ. വേലായുധൻ നായർ എഴുതിയ പഠനങ്ങൾ വിലപ്പെട്ടവ തന്നെ. യുക്തിവാദികൾക്കും ഒരു ദർശനമുണ്ടെന്നും അത് യുക്തിവാദരം മാണന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന ‘യുക്തി ദർശനമെന്ന’ പവന്നൽ ശ്രമവും നോക്കേണ്ടതാണ്.

പരാജയപ്പെട്ട ഒരു കൃതി

ഭാർത്തൻിക്കാശിമഹാനാ നിലയിൽ മലയാളം കൊണ്ടാടിയ കൃതിയാണ് ഡോ: സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ ‘തത്ത്വമസി’. വേദോപനിഷത്തുകളെകുറിച്ച് മലയാളത്തിലെഴുതിയ ഏറ്റവും ജനകീയമായ കൃതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. അന്നേകം പതിപ്പുകൾ വിറുതീർന്ന ഈ പുസ്തകം പുരസ്കാര ലഭ്യിക്കൊണ്ട് മാത്രമല്ല സാമ്പത്തിക നേട്ടം കൊണ്ടും തന്നെ സന്ദരം നാ കിയെന്ന് ശ്രമകർത്താവുതന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ, സാഹിത്യസാംസ്കാരിക, അധ്യാപക റംഗങ്ങളിൽ അതിപ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ ‘തത്ത്വമസി’.

ശസ്ത്രനായ ഒരു സാഹിത്യ വിമർശകൾന്റെ ഭാർഗവനിക ശ്രദ്ധമം എന്ന നിലയിൽ കൃതികൾ പ്രചാരം സിഖിച്ചതിൽ അഭ്യന്തരമില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ വേദങ്ങൾ പനിഷത്തുകളിലെ ഭാർഗവനികപാരമ്പര്യത്തിന് പ്രചാരം ലഭിക്കണമെന്നും സാധാരണവായനക്കാരന് അവരെക്കുറിച്ച് സാമാന്യാവശ്യം യമുണ്ഡാക്കണമെന്നുമുള്ള ലക്ഷ്യത്തോടെ അദ്ദേഹം നടത്തിയ തർന്നം തിരിച്ചയായും പ്രശ്നസന്നിധിമാണ്.

എന്നാൽ ശ്രദ്ധമകാരൻ്റെ ഈ ലക്ഷ്യം നിരവേദുന്നതിൽ കൃതി പരാജയപ്പെട്ടു എന്ന കാര്യവും വിന്മർദ്ദിക്കരുത്. പാശ്ചാത്യസംജ്ഞാവാലികൾക്കൊക്കെണ്ണെങ്കിൽ ഭാരതത്തീയ ഭർഷന്മാജ്ഞാളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ അനന്തമം ഭവിക്കുമെന്ന് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ഈ അനന്തമം അദ്ദേഹത വേദാന്തഭർഷന്മാജ്ഞാൾ ആദ്ദേഹം നല്കിയ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതനാണ് ‘The System of Vedanta’ എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയ പോർജ്ജോസായ്‌സൺ. സോധനാര്ഥം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സംഗ്രഹിത പുനരാവാന്മാജ്ഞാൾ ഈ കൃതിയിൽ പലയിടത്തും കാണാം. വാഗ്ഭാഗമനഗ്രം രൂദേവനിൽ നിന്നു വേദാന്തസാരം ഗ്രഹിക്കാൻ ബാല്യത്തിലേ സൗഖ്യം സിഖിക്കുകയും സംസ്കൃത ഭാഷ ഉൾപ്പെടെ അനേകകും ഭാഷകളിൽ പറിജ്ഞാനം നേടാനുള്ള സിഖിയും സാധനാപാടവും നല്കി ഇഷ്യരൻ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്ത വേദാന്ത വനസ്പതാരിയാണ് സുകുമാർ അഴീക്കോട്. വേദാന്തഭർഷന്മാജ്ഞാൾ ആദ്ദേഹം ഒരു ശ്രദ്ധമം എഴുതു ദോഷി ആർഷജാനമീമാംസയൈയും അത് അഭിവ്യക്തമാക്കുന്ന ഭാഷാ ശാസ്ത്ര നിയമങ്ങളെയുമാകാം ആദ്ദേഹം അവലംബിക്കുക എന്ന് ആരും ധരിച്ചുപോകും. എന്നാൽ “പരിയാൻ പേടിതോന്നുന്ന നിരുപമമായ ആമാത്യകരയ (പോർജ്ജോസായ്‌സിന്റെ മാതൃക - ലേവകൾ) യാണ് ഞാൻ ഈ ശ്രദ്ധമരചനയിൽ അവലംബിച്ചത്” എന്ന് ശ്രദ്ധമകാരൻ്മാരെന്ന വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പേടിയോടെയാണെങ്കിലും ഗാധിയനായ അഴീക്കോട് സത്യം പറഞ്ഞതു നന്നായി. ആ ശ്രദ്ധമത്തിന്റെ പ്രധാന കൂഴപ്പം അതുതന്നെന്നയാണ്. പാശ്ചാത്യ അഞ്ചാനമീമാംസയക്കും അതിലും അവർ സരുപിച്ച പദസം സ്കാരത്തിനും വഴങ്ങാത്ത ഭാരതീയ ഭർഷന്മാജ്ഞാളെ ആ ഭാഷാ സംസ്കാരം കൊണ്ട് ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നോൾ സംഭവിക്കുന്ന അവ്യക്തതയും അനന്തമവുമാണ് ‘തത്ത്വമാസ’യുടെ പ്രധാനവെവകല്യം. മാത്രമല്ല, പദങ്ങളെ നിർവ്വചിച്ചുറപ്പിക്കാതെയും അവയുടെ യുക്തിബന്ധം അഭിവ്യക്തമാക്കാതെയും പാർശ്വ നിരീക്ഷണങ്ങളെ തത്ത്വങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കാനാണ് ആദ്ദേഹം ഈ കൃതിയിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ രണ്ടു ഭാഷം മുലം യുക്തി ഭ്രംതയും സുതാര്യതയും വ്യക്തതയും നഷ്ടമായ ഭാർഗവനിക കൃതിയാണ് തത്ത്വമസി.

മോജിപ്പും വിമോജിപ്പും

ഗിതോപനിഷത്തുകൾക്ക് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതുക, വേദാന്ത ഭർഷന്മാജ്ഞാനത്തും, സൗഖ്യംശാസ്ത്രത്തും, മനഃശാസ്ത്രത്തും, സാങ്കേതിക വിദ്യ, പരിത്രാ, സാമുഹിക ശാസ്ത്രം എന്നീ അഞ്ചാനമേഖലകളുമായി ബന്ധ

പ്രേട്യുത്തി വ്യാവ്യാനിക്കുക, സമകാലിക സമസ്യകൾക്ക് വേദാന്തത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്ലാറ്റിൽ ഉത്തരം കണ്ണെത്തുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശ്രമകരമായ രചനാകർമ്മത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിച്ച സന്ധ്യാസിയാണ് ഗൃതു നിത്യചെച്ചതന്നു യാതി. പാരമ്പര്യ ദർശനങ്ങളും പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തയും ചിട്ടയായി പതിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം ശ്രീനാരാധാ ഗുരുദേവ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട സന്ധ്യാസിയാണ്.

ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെയും പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തയെയും ആസ്ഥപദമാക്കി ഇതേയോഗ ശ്രമങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമായി എഴുതിയിട്ടുള്ള മലയാള ശ്രമകാരനും വേറൊരുണ്ടാ എന്നു സംശയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഭഗവദ്ഗീത സന്ധ്യായം' എന്ന ശ്രമം മലയാളത്തിൽ ഇഴയിടെ എറി പ്രചാരം നേടിയ ഗീതാലാപ്യങ്ങളിൽ നന്നാണ്. അയുനിക, ഭാതികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വേദാന്തത്തിന്റെയും രസാവഹമായ കലർപ്പ് എന്നു വിശ്വാസിപ്പിക്കാവുന്ന കൃതിയാണ് 'ഉത്തർജ്ജതാശ്വാസം'. പക്ഷേ വ്യതിതിക്കങ്ങളായ അനേകംശാമാത്രകകളെ അവലംബിക്കുന്ന ഇവയ്ക്ക് രണ്ടിനും തമിൽ യോജിപ്പിയേറ്റിനേക്കാൾ വിയോജിപ്പിയേറ്റേണ്ട മേഖലകളാണ് അധികം എന്നു കരുതുന്നതാണ് യുക്തിസഹമായ കാര്യം. പക്ഷേ ഈ കാര്യം ശ്രമമരചനയിൽ അദ്ദേഹം വേണ്ടതു കണക്കിലെടുത്തു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. അധികാരം, പണം, പദവി പ്രശസ്തി എന്നീ ലോകരോഗങ്ങൾക്ക് പിന്നാലെ ശ്രീനാരാധാ സന്ധ്യാസന്തര പരക്കും പായുന്ന ഇക്കാലത്ത് അതിൽ ഇടപെടാതെ അഞ്ചാനമേവലയിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന യതിയുടെ യജ്ഞം പ്രശംസനിയം തന്നെ.

ദർശനങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ട് ഭാരതീയ ദർശനങ്ങൾ എന്ന് അർമ്മകൾപ്പന നടത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തയുണ്ടാക്കുന്നതിലും ശ്രമങ്ങളും ഇതു പഠനപരിധിയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ പഠനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. മതതായി മാണ്ഡുരാൻ്റെ 'പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക്' എന്ന കൃതിയെ പലരും പ്രശംസിക്കാറുണ്ട് എന്നത് നേര്. പക്ഷേ അത് മഹാകമായ ഒരു പഠനമല്ല. തത്ത്വശാസ്ത്രം പരിക്കാത്തവരും എന്നാൽ അതിന്റെ ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയണമെന്ന താൽപര്യമുള്ളവരുമായ സാധാരണവായനക്കാർക്ക് വേണ്ടി പ്രശസ്ത ആംഗലേയപണ്ഡിതന്നായ വിഞ്ച്ചലുന്ന് എഴുതിയ ശ്രമമാണ് 'തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ കമ'. ആ ശ്രമത്തിന്റെ സംഗൃഹിതമായ തർജ്ജമയാണ് 'പ്രകാശത്തിലേക്ക്' എന്ന കൃതി. പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തകൾക്ക് രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങളാൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനാണ് കാരിയ്മാർക്കണ്ണാണ്. മാർക്കസിനേയും മാർക്കസിനു തന്നെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ നിരവധിയുണ്ട്. അവയിൽ ഇ.എം.എസ്, എൻ. ഇ. ബാലറാം, കെ. ദാമോദരൻ, കെ. വേണു എന്നിവരുടെ പഠനങ്ങൾ വിലയുറവയാണ്. ഏതായാലും ആ മേഖലയെക്കുറിച്ചും, പാശ്ചാത്യ തത്ത്വചിന്തയും പാരമ്പര്യ ദർശനങ്ങളുമായുള്ള സാർമ്മകമായ താരതമ്യവും സവിശ്വഷ്ണവും അവഗ്രഹപ്പെട്ടുന്ന അഞ്ചാനമേവലകളാണ്. അവ ഏല്ലാം മറ്റാരു പ്രഖ്യാതത്തിന്റെ വിഷയമാണ്.

ശാസ്ത്രസാഹിത്യം

മോക്കർ എ.എൻ. നമ്പുതിരി

നമ്മുടെ ശാസ്ത്രസാഹിത്യരചനയുടെ ഗതിവേഗം മനീഭവിച്ചുവെന്നും ആധുനിക കേരളത്തിൽ മൂലികമായ ഗവേഷണങ്ങളോ മന്ദിരപ്രകളോ നടക്കുന്നില്ലെന്നും ഒരു പ്രമുഖ ചിന്തകൾ * ഇത്തീരെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം വിവർജ്ജനം, പാഠപ്രസ്തകം, പോപ്പുലർ സയൻസ് എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ ഒരുണ്ടിനില്ക്കുന്നു.

ശരിയാണ്, മൂലികമായ ശാസ്ത്രപരമാങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ കേരളത്തിൽ കുറവാണ്. ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർക്ക് മലയാളത്തിൽ എഴുതാൻ പൊതുവെ താല്പര്യമില്ല. താല്പര്യമുള്ളവരുടെ കൈയിൽ മൂലികമായ രചനകൾ എത്തിക്കാനുള്ള സംവിധാനവുമില്ല.

ഒരു ജേർണലിന്റെ കമ്മെറ്റേറിംഗ് കമ്മെറ്റേറിംഗ്

ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമായിരുന്നു ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ വേണ്ടി നിലവിൽ വന്ന ‘ജേർണലിൽ ഓഫ് ഡി കേരള അക്കാദമി ഓഫ് ബയോളജി’. ആണ്ടിൽ രണ്ടു തവണ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ഈ ജേർണലിന്റെ ആദ്യലക്ഷം 1969 ഒക്ടോബർ ത്തിൽ പ്രത്യേകിപ്പെട്ടു. അവസാനത്തേത് 1973 ജൂൺലെയിലും. ഗവേഷണ പ്രസിദ്ധീകരണരംഗത്തെ ചില പ്രശ്നങ്ങളും വെള്ളുവിളിക്കും അറിയാൻ ഈ ജേർണലിന്റെ ചരിത്രം സഹായിക്കും.

ആദ്യത്തെ ലക്ഷം പ്രകാശനംചെയ്ത കേരള സർവകലാശാലാ വൈവശ്വര്യസംഘർഷ എ. ആയുപ്പരെൻ്റെ ഭാഷയിൽ ലക്ഷ്യാക്കത്തായിരുന്നു ജേർണലിൽ. ശ്രദ്ധിക്കിയമങ്ങൾ നിഷ്കൃഷ്ടമായി അനുസരിച്ച് തയ്യാറാക്കിയ ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും കുറിപ്പുകളും റിവ്യൂകളുമായിരുന്നു ഉള്ള ടക്കം. അവയോടൊപ്പം ലേഖനങ്ങളുടെ പത്തുശതമാനം വരെ ദൈർഘ്യം വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് സംഗ്രഹവും കൊടുത്തിരുന്നു. ചിത്രങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളും, ടേബിളുകളുടെ ശീർഷകങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. അവ വായിച്ചാൽ മലയാളം അറിയാത്തവർക്കും പ്രതിപാദ്യത്തക്കുറിച്ച് ഒരേക്കേശയാരണ കിട്ടും.

ധാരാളം രേഖാചിത്രങ്ങളും, ഫോട്ടോഗ്രാഫുകളും ഉൾക്കൊണ്ട മുന്തിയ കുടലാറ്റിൽ അച്ചടിച്ച, അറുപതുപേജുള്ള ആദ്യലക്ഷത്തിന് നല്ല സ്വീകരണമാണ് ലഭിച്ചത്. ഫിലാസ്റ്റിനിയയിലെ ബയോസയൻസ് ഇൻഫോമേഷൻ സർവീസ് ഈ ജേർണലിൽ നിലവാരമുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീ

കരണമായി അംഗീകരിച്ചു. ‘ബയോളജികൽ ഓൺസ്ട്രക്ചർസ്’ എന്ന അവരുടെ ആധികാരിക പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ അക്കാദമി ജേർണലിലെ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സംഗ്രഹം പ്രത്യേകപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ലോക മൊട്ടുകൂളജി ബയോളജി ഗവേഷകർക്ക് ജേർണലിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം അറിയാനുള്ള അവസരമായി. അപൂർവ്വം ചില വിദേശവർക്കാരുമുണ്ടായി.

തുടക്കം നന്ന്. പക്ഷേ, പത്രാധിപത്യാരായ ഡോക്ടർ അടിയോടിക്കും എനിക്കും പിന്നെയും പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിട്ടേണ്ടിവന്നു. വേണ്ടതു സജ്ജീക രണ്ടുജോടുകൂടിയ ഒരു പ്രസ്തിരേൻ്റെ അഭാവവും, ദുർവഹമായ നിർമ്മാണ ചെലവും തുണ്ടും ജേർണലിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിലും വലിയ വല്ലുവി ഭിയായിരുന്നു നിലവാരമുള്ള ലേവന്റങ്ങളുടെ അലഭ്യത. സാധാരണ കിട്ടുന്ന ലേവന്റങ്ങൾ രണ്ടാംതരം ജേർണലുകൾ പോലും ഉപയോഗിക്കാൻ മടക്കുന്നവയായിരുന്നു. അവ തിരിച്ചയച്ചു കൊടുത്തതാൽ ജോലി തീർന്നു. ഒരുവിധം ഒപ്പിക്കാവുന്ന ലേവന്റങ്ങൾ കിട്ടുന്നോഴാണ് എധിറ്റർക്ക് തല വേദന. അവ എധിറ്റ് ചെയ്യണം, ചിലപ്പോൾ രണ്ടാമത് എഴുതണം, വിവർത്തനം ചെയ്യണം, പലപ്പോഴും ചിത്രങ്ങളും പൂറ്റുകളും വീണ്ടും തയ്യാരാക്കുകയും വേണം. സാധാരണ പത്രാധിപർക്ക് അനുമായ അനുഭവം.

ചെറിയലോകം

വരിക്കാർ കൂറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. വരിസംവ്യ പകുതിയാക്കിയെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടായില്ല. അധ്യാപകർക്ക് താല്പര്യമുള്ള ചില പംക്തികളും ആരംഭിച്ചുകിലും പ്രതികരണം ദ്രോജാഹജനകമായിരുന്നില്ല. ജേർണലിൽനിന്നും ലക്ഷ്യത്തിനോട് ആഭിമുഖ്യമുള്ളവർപ്പോലും തങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികൾ കുടുതൽ പ്രചാരമുള്ള ആനുകാലികങ്ങൾക്കാണ് അയച്ചു വന്നത്. നാലാം വർഷത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഴും പത്രാധിപത്യാരുടേയും ഉപദേശകസമിതി അംഗങ്ങളുടേയും സമർപ്പണ കൊണ്ടു മാത്രമേ ലേവന്റങ്ങൾ കിട്ടു എന്ന നിലമാറിയില്ല. ഈ സമിതി വിശേഷം തുടരുന്നതിൽ അർമ്മമില്ലെന്നു നേരംബരിക്കു തോന്തി. സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയും നിയന്ത്രണാതീതമായി. പിന്നെ താമസിച്ചില്ല. 40 വാല്യം നന്നാം രണ്ടും ലക്ഷങ്ങൾ നന്നിച്ചു പ്രസിദ്ധീപ്പിക്കാൻ 1973 ജൂലൈയിൽ ഈ സാമ്പത്തിക നാടകത്തിന്റെ രേതവാക്കും ചൊല്ലി.

വായനക്കാരുടേയും എഴുത്തുകാരുടേയും സമീപത്നം കാൽശത്രാബ്ദം കഴിഞ്ഞിട്ടും മാറിയെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈപ്പോഴും ജേർണലുകൾ തുടങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി പലരും ശരാരവപൂർവ്വം ആലോചിക്കാറുണ്ട്. അവർക്ക് കേരള ബയോളജി അക്കാദമി ജേർണലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു ചിലത് പത്രക്കാനുണ്ടാവും.

ഗവേഷണപ്രധാനമായ കൃതികൾപോകട്ട, സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്ന വസ്തുതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശാസ്ത്രസംഭവകളും മലയാളത്തിൽ കുറവാണ്. അപ്പത്തുകളിൽ പ്രസിദ്ധമായ ടുതിയ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളാണ് ഓർമയിൽ ആദ്യം വരുന്നത്. ഇന്തുചുഡാ ഡാക്ടർ (കെ. കെ. നീലകുമാർ) എഴുതിയ 'കേരളത്തിലെ പക്ഷികളും', ഡോക്ടർ കെ. ജി. അടിയോടിയുടെ 'കേരളത്തിലെ വിഷപ്പാന്വുകളും'. സാമാന്യവായനകാർക്ക് വളരെയെറെ താല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാണല്ലോ ഈവ രണ്ടും. എക്കിലും പുതിയ വിവരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുള്ള മറ്റ് ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ മേഖലയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പൊതുജന താല്പര്യം മാനിച്ചാവണം. 'ദേശീയ സാമ്പത്തികവിഷയങ്ങൾ മുപ്പോൾ വണ്ണിക്കുന്നത്. അടിയോടിയുടെ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ വണ്ണിക്കുന്നത്: പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്.

വാസ്കോഡിഗാമയുടെ കാലത്തിനുമുമ്പുള്ള കേരളം ഗതവും മായ ശാസ്ത്രകൃതികൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരുന്നു. ഗണിതം, വൈദ്യം, നക്ഷത്രശാസ്ത്രം, വാസ്തവില്ലപ്പെടുത്തുന്ന തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നാം നല്ല പുരോഗതി നേടി. ശാസ്ത്രരംഗത്ത് പുതുമന സോമയാജിയും തുടക്കമാറ്റിയും അച്ചുപ്പുതപ്പിഷാരടിയും പോലുള്ള അതികായരും അക്കാദമിക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ കൃതികൾ സംസ്കൃതത്തിലായിരുന്നു; അച്ചടി ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അക്കാദമിക്കൾ അവയുടെ പ്രചാരം പരിമിതമായിരുന്നു താനും.

ഹോർത്തിക്കുസ് മലബാറിക്കുസ്

എക്കിലും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ആഗോളത ലത്തിൽ ശ്രദ്ധനേടിയ ഒരു പഠനം കേരളത്തിൽ പുർണ്ണമായാക്കി. കൊച്ചി കേരളയുടെ ഗവർണ്ണറായിരുന്ന വാൺറീഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പഠനം കേരളത്തിലെ 794 ചെടികളെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രീയ വിവരങ്ങൾ നേരിട്ടിരുന്നു. അന്നത്തെ സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും കൂടി ആലോചിക്കണം. ദിനാമവർഗ്ഗീകരണപദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പുള്ള കാലം. പേരില്ലാതെ എങ്ങനെ ചെടികളെ വേർത്തിപ്പറയും? വാൺറീഡിനു സംശയമൊന്നുമില്ല. മലയാള നാമങ്ങൾ തന്നെ സീക്രിച്ച്. ശാസ്ത്രീയ സുക്ഷ്മതയോടുകൂടിയ ചിത്രങ്ങളും വരപ്പിച്ചു. ഓരോ ചെടിയും ദേശീയ വിവരങ്ങൾ ലാറ്റിനിൽ തയ്യാറാക്കി. 1666 ലെ അച്ചടി തുടങ്ങിയ ഈ കൃതിയുടെ അവസാന വാല്യം 1703ൽ പുറത്തിരിഞ്ഞി. മലയാള ലിപി ഉപയോഗിച്ച് ആദ്യമായി അച്ചടിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ പേരാണ് ഹോർത്തിക്കുസ് മലബാറിക്കുസ്.

ശാസ്ത്രകാരനായിരുന്നില്ല വാൺറീഡ്. മത്സരത്തിനെത്തിയ മറ്റു പാശ്ചാത്യ ശക്തികളെ തോല്പിച്ച്, നാട്കു രാജാക്കന്നാരുടെ പിൻബല ത്തോടെ ഡച്ചുകാരുടെ ആധിപത്യം കേരളത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വാൺറീഡിന്റെ ഭാത്യം. സമരവും ഉപജാപവും നിറഞ്ഞ കലുഷമായ കാല

എള്ളൂർത്തിൽ ഒരു പട്ടാളമേധാവിയായ വാൻറീഡിന് ശാസ്ത്രസപര്യക്ക് സമയം കിട്ടിയതാണ് വിസ്മയകരം. പിന്നീടുള്ള മുന്നു നൃറാണ്ഡുകളിൽ ഹോർത്തിക്കുന്ന് മലബാറിക്കുന്നിനോട് കിടപിടിക്കുന്ന ഒരു കൃതി കേരളത്തിലെ സസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

വാൻറീഡിന്റെ ഗ്രന്ഥപരമ്പര പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയത് ആംഗ്ലുർഡാമിൽ നിന്നാണ്. പിന്നെയും ഒന്നരഞ്ചതകം കഴിത്താണ് ഉപ്പോട്ടുകൂട്ടശ്ശാൻ എഴുതിയ യോഗാമുതം (1861) പുറത്തുവന്നത്. കേരളത്തിൽ അച്ചടിച്ച ആദ്യത്തെ ശാസ്ത്രപുസ്തകമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനു നാലു വർഷംമുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതെന്ന് കരുതപ്പെട്ടുന്ന ഒരു കൃതി പ്രോഫസർ സി.കെ. മുസ്തക് കേണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ആദ്യ താളുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷകമോ പ്രസിദ്ധീകരണകാലമോ അറിവായിട്ടില്ല.

ബുക്ക് കമ്മിറ്റിയും പ്രകൃതിശാസ്ത്രവും

എതായാലും യോഗാമുതത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം മുതലുള്ള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ വികാസത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു കൂടുതൽ വ്യക്തമായി അറിയാം. 1972 ലെ ശ്രീ. എം. എൻ. സുഖേമണ്ണൻ ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ഒരു ഗ്രന്ഥമസ്യചി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതി. 1861 മുതൽ 1972 വരെയുള്ള കാലാല്പദ്ധതിൽ പുറത്തുവന്ന 1344 ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തെ ഇരുപത്തിയൊന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ച്, ഓരോ മേഖലയിലും പുറത്തുവന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളുടെ ഇൻഡക്ഷൻസിനെന്നു പറയാം. ഗ്രന്ഥകാരൻ വർഷങ്ങൾക്കിനും ഗവേഷണവും കരിനാധാരവുമായിരുന്നു ഇതിനു പുറകിൽ.

1861 മുതലാരംഭിക്കുന്ന ആധുനികശാസ്ത്രത്തിലെ ശാസ്ത്രസാഹിത്യ വികാസത്തിന്റെ പല മുഖങ്ങളും ഉപ്പോൾ നമുക്കു തിരിച്ചറിയാം. 1867 ലെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിച്ച ബുക്ക് കമ്മിറ്റി ആസുത്രിതമായ ഒരു പദ്ധതിയിലുടെ വിദ്യാർഥികൾക്കുവേണ്ടി പാംപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതാണ് തുടങ്ങി. പുറത്തുവന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിതവും, ഭൗവിജ്ഞാനീയവും, ധനതത്ത്വശാസ്ത്രവും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പാംപുസ്തകമല്ലക്കിലും വൈക്കം പാച്ചു മുതൽത് എഴുതിയ ‘ബാലഭൂഷണവും’ ഇവിടെ പരിശീലനാർഹമാണ്. ചില ശ്രദ്ധസ്ത തത്ത്വങ്ങൾ അതിലഭിതമായി ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓൺ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കരിച്ച ഗദ്യംപോലെ ശുഖമാണെന്ന് ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായ പ്പെട്ടുന്നു.

ഈ കാലാല്പദ്ധത്തിലെ ഏറ്റവും സാരവത്തായ കൃതിയാണ് ‘പ്രകൃതിശാസ്ത്രം’ വോൺ ഹേയറാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ. 1883 ലെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ പുസ്തകം യമാർമ്മത്തിൽ ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലെ അനുവരെയുള്ള

നേട്ടങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് എഴുതിയ ആധികാരിക ശ്രമമാണ്. കേരള തിരിൽ വന്നതിനുശേഷം മലയാളം പറിച്ച ഈ വിദേശ മിഷൻറി ശാസ്ത്ര പുസ്തകം രചിക്കുകമാത്രമല്ല, ഏത് ആശയവും ഉൾക്കൊള്ളത്തക്കവള്ളം ഭാഷ വികസിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ശശലിയുടെ പരിശാമം

ബുക്ക് കമ്മറ്റിയുടെ രൂപവത്കരണം ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള പാഠ പുസ്തകങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കാൻ സഹായിച്ചു. എകിലും മുതിർന്നവരിൽ ശാസ്ത്രാവബ്ലോഡ് വളർത്തിയത് ആനുകാലികങ്ങളായിരുന്നു. ഓരോ ലക്ഷത്തിലും ഒരു ശാസ്ത്രലേഖനത്തിനെക്കിലും സ്ഥാനം കൊടുത്ത വിദ്യാവിനോദ്ദീ 1883 തോറുവന്നപുരത്തു നിന്ന് ആരംഭിച്ചു. 1897ൽ തുടങ്ങിയ ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ആദ്യലക്ഷത്തിൽത്തന്നെ വൈദ്യത്തെ കുറിച്ചും വിദ്യുപ്പക്കിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ലേഖനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എ. സി. ചാക്കോ; ടി. കെ. ജോസഫ്, പെപലോപോൾ, സി. എസ്. സുബ്രഹ്മ ണ്യൻ പോറ്റി തുടങ്ങിയ പ്രഗതികൾ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെ അധിക ചിച്ചു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതാനും തുടങ്ങി. ശാസ്ത്രവസ്തുകൾ ജോട്ടാപ്പം ഇള ലേഖകൾ സാഹിത്യംഗിയും ഭീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാലും, സാഹിത്യത്തിനായിരുന്നു മുൻതുകം. ശാസ്ത്രമേഖലാടി ചേർത്ത സാഹിത്യാസവാങ്ങളാണ് അന്നത്തെ ലേഖനങ്ങളെന്ന് ഒരു സരസൻ അഭിപ്രായ സ്ഫുട്ടുകയും ചെയ്തു.

പരത്താൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദമായപ്പോഴേയ്ക്കും ശാസ്ത്ര പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രത്യേകം പ്രസ്തുതുചെയ്യുന്നു. കേരളപാണിനി (എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ)യ്ക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേരണയിലാണ് സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള കൃഷ്ണശാസ്ത്രം (മുന്നുഭാഗങ്ങൾ) എഴുതിയത്. എ. ആറിന്റെ താല്പര്യമുലം കൃഷ്ണപിള്ള പണ്ഡാലയുടെ ‘രസതന്ത്രവ്യു’, ടി. കെ. കൃഷ്ണ മേനോൻ ഭൂപ്രകൃതി ശാസ്ത്രം വും വെളിച്ചുകണ്ടു. ഭൗവിജ്ഞാന(Geology)ത്തെക്കുറിച്ചാരു പുസ്തകം രാമവർമ്മതന്നുണ്ടായിരുന്നു ഇക്കാലത്താണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടാടുകുടി ശശലിയിൽ വന്ന മാറ്റവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാച്ചു മുത്തതിന്റെയും വോൺഫ്രേയറിന്റെയും ഭാഷ ലളിതമായി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുശേഷം ശാസ്ത്ര ലേഖനങ്ങളിൽ സാഹിത്യത്തിനുമുണ്ടായിരുന്നു പ്രകടമായ സ്വാധീനം. പക്ഷേ, ഉയർന്ന ക്ഷാമ്പുകളിലെ പാഠ പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ വെള്ളുവിളിയായി മാറി. ഇവയെ വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ എക്കരുപ്പുമില്ലാതിരുന്നതും വായനക്കാരെ കുഴക്കി. ഡി. പി. ഉള്ളിക്ക് ഓക്സിജൻ അഗ്നിജനകമാണ്. കെ. പി. ശക്രൻ നായർക്ക് അൽ പ്രാണവായുവാണ്. മുണ്ടുരുതിക്ക് ഓക്സിജൻ മലയാളത്തിലാകുമ്പോൾ ജീവകം എന്നാവണം.

സംസ്കൃതപദങ്ങൾ തന്നെവേണം സാങ്കേതിക സംജ്ഞകൾക്കുന്ന പിടി വാഗിയുമണ്ഡായിരുന്നു ചിലർക്ക്. ജോസഫ് മുണ്ടേറുറിക്ക് ബശ്ബിനെ സ്ഥാപിക്കുവെച്ചിട്ടും പറഞ്ഞു തുപ്പതിയാവു. കോപ്പൽ സർപ്പേരു തുത്മാഖൻ ഒന്നും എന്നും വോർട്ട്കാമീററിനെക്കുറിച്ചുള്ള മുണ്ടേരുരിയുടെ വിവരങ്ങളിലെ ഒരു ഭാഗം: ‘തുത്മാഖൻജനം കലക്കിയ വെള്ളം നിറച്ചാരു പാതയിൽ രണ്ടു അംഗാരഗലാകകൾ തുക്കിയിട്ട് അവയുടെ അറ്റങ്ങളെ ഉൽക്കുഷ്ടാപക്യുഷ്ടഗലാകാഗ്രങ്ങളോട് നേർത്ത കമ്പിയിൽ തോഴിപ്പിക്കുക. വിദ്യുച്ഛക്കി തുത്മാഖൻജനത്തെ വേർത്തിരിക്കുകയും ആ ചെവ് അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അപക്ഷ്യഷ്ടഗലാകാലടിതമായ അംഗാരണങ്ങിൽ ചെന്നു കയറുകയും ചെയ്യും’.

മുർക്കോത്തു കുമാരനും ഇ.വി.യും

വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രസാഹിത്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആളായിരുന്നു മുർക്കോത്തു കുമാരൻ. ‘കാകൻ’തന്നെ അതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം. സംസ്കൃത വാക്കുകളും ദീർഘവാക്യങ്ങളും കൃതികളിൽ ആവശ്യത്തിലെത്തിലെ കോരിച്ചാരിയരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനാലിപ്പായമുണ്ഡായിരുന്നു. ശാസ്ത്ര സാഹിത്യചുഡ്യുഷ്ട്യാ പൊതുവെ അംഗീകാരം കിട്ടുന്ന പ്രസ്താവനയുമാണിത്.

പക്ഷേ, കുമാരൻ 1927-ലെ തൃശ്ശൂർ സാഹിത്യപരിഷയ്ത്തിലാണ് ഈ വാദം ഉന്നയിച്ചത്. അതിന് ഉപോക്തവലകമായി ധർമരാജായിലെ ശൈലി അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഇ. വി. കുഷ്ണാപിള്ളയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. ഇ. വി. തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഭാഷയും വിഷയവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി വിശദീകരിച്ചു. കുമാരനെ ലക്ഷ്യ മാക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. വല്ല കാകയേയും പുച്ചയേയും പറ്റി പറയു വോൾ - അവയുടെ ജീവിതരീതി വർണ്ണിക്കുവോൾ - നാടോടിഭാഷ മതിയാകും. പക്ഷേ, ഒരു ഹരിപ്പഞ്ചാനനെ വർണ്ണിക്കാൻ പച്ചമലയാള തതിനു കഴിയുകയില്ല.

ശ്രദ്ധിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനും മുണ്ടേരുരിയും ചമച്ച ശാസ്ത്രസാഹിത്യം ഇ. വി. വായിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മുർക്കോത്തുകുമാരനെ പിൻതുണ്ടായ്ക്കുമായിരുന്നു.

ശ്രദ്ധയേറിയ ശാസ്ത്രസാഹിത്യം

1940 - കലോട്ടകുടി ഡോക്കർ ഭാസ്കരൻ നായർ റംഗത്തെത്തി. സ്ഥൂട്ടവും അശായവുമായ അണാനവും സുന്ദരവും സവന്നവുമായ ശൈലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെന്നയ്ക്ക് അനന്ത്യലംബ്യമായ ശോഭ നല്കി. സ്വന്തം കൃതികളിൽ ഏറ്റവും മികച്ചത് ‘പരിണാമം’ ആണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രാധം. മുന്നുറുകോടി വർഷത്തെ ജൈവ പരിണാമത്തിന്റെ കമ തെളിമയോടെ ഭാസ്കരൻനായർ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹി

ତ୍ୟାଙ୍ଗଶିଳୀଙ୍କ ଲାଯିଚ୍‌ର ପ୍ରତିପାଦ୍ୟଂ କଷଣାନେରେତେକା ଵିସ୍ମୟରିଚ୍‌ଛୁ ହୋକୁ
କକୁଡ଼ି ଚେତ୍ୟୁଂ ଚିଲ ବାସନକାରୀ. ହକାଲାତତ୍ତ୍ଵରେଣ୍ଟ ଏଠିଂ ରାଜରାଜ
ବର୍ମମୟୁର ଲେବନଙ୍ଗାଙ୍କୁ ପୁନଃତକଙ୍ଗାଙ୍କୁ ଶୈଖାଵିଷ୍ୟମାଯି. ଭାବିକ
ଶାସ୍ତ୍ରତତ୍ତ୍ଵକାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାତ୍ମକ କୋଟୁତତେକାଇଲୁବୁ ଜୀବଶାସ୍ତ୍ରରେ,
ମଙ୍ଗଶାସ୍ତ୍ରରେ, ଭୟବିଜନାକୀୟ ତୁରଣ୍ଟିଯ ଶାସ୍ତ୍ରଶାବକଙ୍କୁ ଆପେହିଠ
କେକକାର୍ଯ୍ୟ ଚେତ୍ୟତିରୁଣ୍ଟ. ପରିବାଲ୍ୟଙ୍କଙ୍କୁ ଲୋକଚରିତ୍ରବ୍ୟ ରାଜ
ରାଜବର୍ମ ଏହିତୁକର୍ଯ୍ୟଙ୍କାରୀ.

പോസ്റ്റുലർ സയൻസിനേക്കാൾ ഉയർന്ന തലത്തിലായിരുന്നു യോക്കൻ എൽ. എ. രവിവർമ്മയുടെ സാഹിത്യസപര്യ. ലഭ്യനില്കും എധിന്റെ അല്ലെങ്കിലും ദീർഘകാലം വൈദ്യപഠനം നടത്തിയ രവിവർമ്മയ്ക്ക് ആയുർവൈദത്തിലും അഗാധപാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആയുർവൈദവിദ്യാർമ്മികൾക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ മഹാഗ്രന്ഥമാണ് ‘ശരീരം’. പ്രാചീനലാരതീയ ശാസ്ത്രക്രിയയോപകരണങ്ങളെപ്പറ്റി ചികിത്സാ സർവകലാശാലയ്ക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകം തയ്യാറാക്കി. ആയുർവൈദത്തിലെ മുലഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള രവിവർമ്മയുടെ അവഗാഹം ‘Pharmacognosy of Ayurvedic Drugs of Kerala’ എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയ്ക്ക് രൂപം കൊടുക്കാൻ സഹായിച്ചു.

വിജ്ഞാനകോശങ്ങൾ

സാങ്കേതിക പദ്ധതികളുടെ കുറവായിരുന്നു ശാസ്ത്രസാഹിത്യസ്ക്രിപ്റ്റികളുള്ള വലിയൊരു പ്രതിബന്ധമെന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നാലോ. കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശാഭ്യർഷിൽ ശാസ്ത്രസാഹിത്യ രചന നടത്തിയ വോൺ ഫ്രേയ റെപ്പോലേയുള്ളവർ സ്വയം സ്വഷ്ടിച്ച സാങ്കേതികപദ്ധതികളാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. ഒരു സാങ്കേതിക ശബ്ദക്കോശത്തിന്റെ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കിയ തിരുവിതാംകൂർ സർവകലാശാല ലക്ഷ്യബന്ധാധനാട ഈ ചുമതല എററുടുത്തു. ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ സസ്യശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, വിദ്യാഭ്യാസം, ഗണിതശാസ്ത്രം, ഉള്ളജ്ഞതന്ത്രം, ജനുചാസ്ത്രം എന്നീ ശാഖകളിൽ ശബ്ദക്കോശങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. ഡോക്ടർ ഭാസ്കരൻ നായരുടെ ‘പതിഞ്ഞാമ’ ത്തിന്റെ രണ്ടാം പത്രപ്പിൽ സർവകലാശാലയുടെ ശബ്ദക്കോശത്തിലെ പദ്ധതികളാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ശാസ്ത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസത്തിനു വിജ്ഞാനക്കോശങ്ങൾ കാതലായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1937-ൽ ആർ. ഇഷ്യറവിള്ളൽ ഒരു വിജ്ഞാനക്കോശത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്ന ആദ്യവാല്യം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിനെയും കിലും പിന്നീട് ജോലി പുരോഗമിച്ചില്ല. 1955 മുതൽ മാത്യു എം. കുഴി വേലി ‘വിജ്ഞാനം’ എന്ന പേരിലുള്ള എൻസൈക്ലോപിഡിയ പ്രസിദ്ധ പ്രൗഢ്യത്തിന്തുടങ്ങി. എടുവാല്യങ്ങളിലായി 12000 പേജുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരാറയാളിന്റെ ഉത്സാഹത്തിലാണ്

ഉണ്ടായതെന്ന വസ്തുത ഭാഷാസ്ഥനേഹികൾ ആരംപുർവ്വം സ്ഥമരിക്കും. കേരളസർക്കാർ 1961 - ലെ ആരംഭിച്ച സർവവിജിൽഞാനകോശം ഇതുവരെ ഒൻപത് വാല്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതി. അതിനിട 1967 - ലെ ആരംഭിച്ച വിശവിജിൽഞാനകോശം അബ്യുവർഷത്തിനകം പത്തുവാല്യങ്ങളും പുറതുകൊണ്ടുവന്നു. ഡി.സി.ബുക്സിൽ അവലിവിജിൽഞാനകോശം 1988ൽ പുറത്തിറങ്ങി. വിപുലീകരിച്ച പുതിയ പതിപ്പ് 1998 - ലെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

എഴുത്തുകാർക്ക് പരിശീലനം നല്കാനുള്ള സംവിധാനവുമണ്ഡായി. ശാസ്ത്രസാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ ഒരു നവചൈതന്യം പകർന്ന പി.റ്റി.ഭാസ്കർ പ്രസികൾ (പി.റ്റി.ബി) വിശവിജിൽഞാനകോശത്തിൽന്നെല്ലാം എഡിറ്ററായി തിരുവന്നപുരത്ത് എത്തിയത് 1967 - ലാണ്. വിജിൽഞാനകോശത്തിനു വിവിധാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ എഴുതാൻ യാരാളം ആളുകൾക്ക് അദ്ദേഹം പരിശീലനം നല്കി. പിനീട്, ഒപ്പചാരിക സംഭാവമുള്ള പല സെമിനാറുകളും, വർക്കഷോപ്പുകളും അദ്ദേഹം നടത്തി. നാല്പതേരാളം പുസ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവുകൂടിയാണ് പി.റ്റി.ബി.

ഈ രംഗത്ത് ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്തിൽന്നെല്ലാം നിർണ്ണായകമായ സംഭാവനകളുടെ തുടക്കം കുറിച്ചതും ഇക്കാലത്താണ്. വിവിധ തലത്തിലുള്ള വിദ്യാർഥികൾക്കു വേണ്ടി യുറിക്കു, ശാസ്ത്രക്രൈസ്തവം, ശാസ്ത്രഗതി എന്നീ ആനുകാലികങ്ങൾ തുടങ്ങി. സാധാരണകാർക്ക് ശാസ്ത്രജ്ഞായ മുണ്ടാവാൻ വേണ്ടി പ്രചരണയോഗങ്ങളും ജാമകളും സംഘടിപ്പിച്ചു. കേരളത്തിനുപുറത്തും പരിഷത്ത് യുണിറ്റുകൾ സ്ഥാപിച്ചു. 1995 ആയപ്പോൾ ഫേയ്ക്കും ഏറ്റവും കുടുതൽ ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സ്ഥാപനമെന്ന ബഹുമതിയും പരിഷത്തിനു കൈവന്നു.

ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട്

വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിൽന്നെല്ലാം വളർച്ചയിൽ ശ്രദ്ധയമായ പകാണ് ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ. 1968-ൽ ആരംഭിച്ച ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽന്നെല്ലാം സ്ഥാപക ഡയറക്ടരായ എൻ. വി. കുഷ്ണാവാരുർ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യ വികാസത്തിന് യുദ്ധകാലാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു പദ്ധതിയുമായാണ് മുന്നോട്ടു നിണ്ടിയത്. ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കും വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ മുപ്പ് സെമിനാറുകൾ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് നടത്തി. പാഠപുസ്തകങ്ങളും അനുബന്ധ സാഹിത്യവുമായി മുന്നോറാളം പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കാനുള്ള ആർക്കാരെ കണ്ണഞ്ഞുകയും ചെയ്തു. നാലാം കൊല്ലുമായപ്പോഴേയ്ക്കും 125 പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തികഴിഞ്ഞു. ആയിരത്തിലേറെ ശ്രദ്ധ അളവുടെ രചനയും പല ഘട്ടങ്ങളിലായി പുരോഗമിച്ചു. വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിൽന്നെല്ലാം മുദ്രണത്തിന് ഇതേ വിപുലവും ആസൃതിയുമായ ഒരു സംരംഭം ഇതിനു മുമ്പായിട്ടില്ല.

എൻപതുക്കളോടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ നവീനപദ്ധതം ആരംഭിച്ചതായി പറയാം. എഴുത്തുകാർ യാരാളമായി. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ കവനക്കാമ്പി

എന്നും ഗുണവും വർദ്ധിച്ചു. അവയുടെ കെട്ടിലും മട്ടിലും പല പരി ഷ്ടകാരങ്ങളും വന്നു. 1995 വരെയുള്ള അൻപതുവർഷത്തിനിടയിൽ പോപ്പുലർ സയൻസിൽ മാത്രം ആയിരത്തിലേറെ പുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തിനിൽക്കുന്നതിൽ കുടുതൽ പതിപ്പുകളുണ്ടായി. ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ശരാശരി വില്പന 3600 കോപ്പിയായിരുന്നു.

ഈപ്പോഴത്തെ എഴുത്തുകാരപ്പറപ്പറിയുള്ള ഒരു വിലയിരുത്തലിനു സമ അമായിട്ടില്ല. ശാസ്ത്രസാഹിത്യ ചെന്ന ഗാരബമേറിയ ഓല്ലോസമായി കണക്കാക്കുന്നവരാണ് മിക്കവരും. പ്രചാരം ലാക്കാക്കി നടത്തുന്ന പത്രമാസികകൾ പോലും ഒരു ശാസ്ത്രപഠനക്കു ഉൾപ്പെടുത്താൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ആകർഷകമായ ശ്രീരംകുമാരൻ വൈക്കാരികമായ ശൈലിയുമാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖമുട്ടെന്നു തോന്നും ചില ലേവനങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ. എഴുത്തുകാരന് ശാസ്ത്രമായി ജണാനമുള്ള വിഷയമേ സരളികരണത്തിലും ശാസ്ത്രലേവനമായി പൊതുജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയു എന്ന കാര്യവും ചിലർ വിസ്മയിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധയമായ കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; നമ്മുടെ ശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം പൊതുവെ മെച്ചപ്പെടുത്താനും താനും.

എൻ. വി.യുടെ സംഭാവന

ഈ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് എൻ. വി.യുടെ ശാസ്ത്രലേവനങ്ങളുടെ പ്രസക്തി ചർച്ചചെയ്യേണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ രംഗത്തുള്ള സംഭാവന അളക്കുന്നത് കുറച്ചാരു മുൻവിധിയോടെയല്ലോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ‘പ്രാമാഖ്യ ഘട്ടത്തിലൊഴികെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുഖ്യാരയിൽ പ്രവേശിക്കാനു’ ഉം അഥവാ അണ്ണാശക്തി, ഓസ്പോൺ ആവരണം, ജനറീക് എണ്ണിനിയറിങ്ങ്, സൗരവൈദ്യുതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ലേവനങ്ങൾ എഴുതുന്നതെങ്കെന്നും? എൻസെസെക്രോപീഡിയയിൽ നിന്നു വിവർിതനം ചെയ്തതാവും ഈ ലേവനങ്ങളോക്കെ എന്നൊരു ബുദ്ധിജീവി പറയുകയുണ്ടായി. പറഞ്ഞയാളിന് എൻ. വി.യുടെ ആഴ്ഞത്തിലുള്ള വായനരൈപ്പറ്റി അറിയാൻ ഇടവനിരിക്കില്ല. പരിസ്ഥിതി നാശത്തിനെന്തി രെയുള്ള സമരത്തിന് ബഹിക നേതൃത്വം കൊടുത്ത എൻ. വി. കിട്ടാവുനിംത്താളം ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും, ലേവനങ്ങളും, ലഭ്യലേവകളും വായിച്ചു തയ്യാറായിരുന്നു. ആ താല്പര്യം ജീവിതാവസാനം വരെ നിലനിലക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ മരച്ചിനിക്ക് രോഗപ്രതിരോധശക്തി നല്കുന്ന ജീൻ മാറ്റത്തക്കുച്ചേ എൻ. വി. എന്നോടു ചോദിച്ചു. അതിന്റെ സാല്പ്പത പരീക്ഷണാലുട്ടത്തിലാണെന്നേ എന്നിക്കെന്നാമായിരുന്നുള്ളൂ. അതല്ലോ, ആസ്ട്രോഫെലിയൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രതിരോധശക്തിയുള്ള ജീൻ മരച്ചിനിയുടെ കോശത്തിലേയ്ക്ക് മാറിവെച്ചുവെന്നും, അതിൽ നിന്ന് വളർന്ന സസ്യം വാക്സീൻ കുത്തിവെച്ചാൽ കിട്ടുന്ന പ്രതിരോധശക്തി ആർജിച്ചുന്നും എൻ. വി. പറഞ്ഞു. ഈ വിവരം അടങ്കിയ ആസ്ട്രോഫെലിയൻ നൃസ്വഭ്യള്ളറിൻ എന്നിക്ക് തരികയും ചെയ്തു. തന്റെ കർമ്മാശയലവു

മായി ഒരു തരത്തിലും ബന്ധപ്പെടാത്ത ഒരു സാങ്കേതിക നേട്ടത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുകയും, ആ വിവരം ഓർമ്മയിൽ സുകൾച്ചിച്ചു താല്പര്യമുള്ള ഒരാളിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത എൻ. വിയുടെ സിലി അമാനുഷികമെന്ന് എന്നിക്കു തോന്തി.

എൻ. വിയുടെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ട ഇരുന്നുറോളം ശാസ്ത്രലേവനങ്ങളുടെ വിഷയ വൈവിധ്യമാണ് നമ്മുടെ ആദ്യം ആകർഷിക്കുക. അദ്ദേഹ ത്തിന് താല്പര്യമില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളില്ല. കാക്കയും കാണാമുണ്ടാവും, പാറയും, പുച്ചയും, എയിഡ്സും, ഗ്രീസ്ഹൗസ് പ്രഭാവവും, ന്യൂഡോസ് ബോംബും ഒരേ ഉത്സാഹത്തോടെ ചർച്ച ചെയ്യും. ബോധമണ്ണാധനങ്ങളിലെ വിപുലമായ ശേഖരണത്തിൽ നിന്ന് അങ്ങയറ്റുതെ വിവേചനത്തോടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുതകളോടൊപ്പം സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങളും നിഗമനങ്ങളും ചേർക്കാനും മടിക്കാറില്ല. എന്നാൽ, മുഖ്യാരയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാത്ത ഒറ്റവാക്കുപോലും ലേവനത്തിൽ കാണില്ല. അടുക്കേണ്ടും ചിട്ടയോടും ശാസ്ത്ര തത്ത്വങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന അതിലളിത്തമായ ശശ്ലിയും. ഇവയെല്ലാം ചേരുമ്പോഴാണ് പാറയുടെ അതിജീവനക്ഷമതയും ചിത്രശലഭങ്ങളുടെയും സപുഷ്പികളുടെയും സമാനര പരിണാമവും അനായാസമായി നമ്മുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു സഹൃദയൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ച് ‘കൂഷ്ഠണൻ ഇഫക്ട്രിന്റെ’ ഒരുഭാഹരണമാണ് ഈ വൈദ്യം.

ഒരു ചെറുപക്ഷിയുടെ പ്രതിശേധം

ശാസ്ത്രസാഹിത്യത്തിന് മൂലിക്കമായ സംഭാവനകൾ ലഭിക്കുന്നില്ലെന്ന വിലയിരുത്തലിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ ഈ ലേവനം ആരംഭിച്ചത്. ശരിയാണ്. ഇന്നനേത്ത മോശമായ സ്ഥിതിയുടെ കാരണാവധി നമ്മുണ്ടും വ്യക്തമാണ്. ശാസ്ത്രസാഹിത്യമേഖലയിൽ നല്ല സംഭാവനകൾ ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ നല്ല ശാസ്ത്രപരമാരുണ്ടാവണം. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളും, ശവേഷണ സ്ഥാപനങ്ങളുമാണ് പ്രതിഭകളെ കണ്ണുപിടിക്കേണ്ടതും പതിഗില്ലപ്പിക്കേണ്ടതും. ഇന്നനേത്ത സ്ഥിതിയിൽ അസാധ്യമായ കാര്യം എൻ. വി. ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷ, ശവേഷണവും പഠനവും സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന തന്നെ നയിക്കുമായിരുന്നു. നന്മുകില്ലെങ്കിലും ‘വിശ്വമനനത്തിനെത്തിരായി ഒരു ചെറുപക്ഷിയുടെ പ്രതിശേധ ശബ്ദം’മെങ്കിലും ഉയരുമായിരുന്നു.

* പി. ഗോവിന്ദപിള്ള: ‘സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുടെ’
ഡി. സി. ബുക്ക് 1998.

നാടോടിവിജ്ഞാനീയം

വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിൽ

ഡോ. രാമവൻ പരുന്നാട്

ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നോൾ മുന്ന് കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. എന്ന്: എന്നാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം. ഒക്ക്: വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം എന്ന നിലയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ അതിന്റെ വികാസം. മുന്ന്: വിലയിരുത്തൽ. ആദ്യമായി എന്നാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം എന്ന് ചുരുക്കി വിവരിക്കാം.

നവോത്ഥാനത്തിനെന്നതുടർന്ന് വ്യവസാധികരണവും നഗരീകരണവും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നു. ശ്രാമിണ ജീവിതത്തിന്റെ പാര സര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട വ്യവസാധനത്തിന് മനുഷ്യശേഷി നല്കാനും വ്യവസാധം പുറത്തെത്തുക്കൊഴുക്കുന്ന ഉത്പന്നങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താക്കളോകാനും മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ടവരായിത്തീർന്നു ശ്രാമിണർ. ശ്രാമിണജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗം മനുഷ്യർ നഗരങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറുകയും പുതിയ ജീവിതരീതി സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ ചുറുപാടിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യാകുലത അവയെ സമാഹരിക്കുന്നതിനും അവയുടെ നയയെ വാഴ്ത്തുന്നരീതിയിൽ പഠനങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിനും പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങ നെയാണ് ജനകീയപഴമ (Popular Antiquities) എന്ന ഒരു വിഷയം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ജനമം കൊള്ളുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന ഏതുപറമ്പവും അന്ന് ഈ വിഷയത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വന്നിരുന്നു. ശാസ്ത്രമേന്നോ മാനവികവിഷയമേന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ഏതു റോഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരും ജനകീയപഴമ എന്ന വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീട് 1846 ആഗസ്റ്റ് 22-ാംനു ആണ് വില്യം ജേ. തോംസ് ആദ്യമായി ജനകീയ പഴമയ്ക്കു പകരം ഫോക്ലോർ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ സാംഗത്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ‘അമീനീയം’ എന്ന മാസികയുടെ പത്രാധികാരിയിൽ കത്തിലാണ് ആദ്യമായി അദ്ദേഹം ഈ കാര്യം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചത്. തുടർന്ന് ഈ പേര് പ്രചാരം പ്രചാരം നേടി.

ഒരു അക്കാദമികവിഷയമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നോഴ്യേയ്ക്കും ഈ വിഷയം ‘വാമോഴിവഴകം’ (Oral Tradition) മാത്രമായി ഒരുപ്പെണ്ണാണെന്നു. പിന്നീടെങ്കാട് ഒരു നൃറാജ്യകാലം നാടോടിസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും

വാങ്ങമയത്തെക്കുറിച്ചും മാത്രമുള്ള പഠനമായിത്തീർന്നു, ഹോക്സ്ലോർ. ഈ കാലാലട്ടതിൽ പാശ്വാത്യരാജ്യങ്ങൾ തമിൽത്തമിലുണ്ടായ കിട മത്സരവും തുടർന്നുണ്ടായ ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളും ദേശീയബോധത്തെ തട്ടിയുണ്ടാക്കുകയും പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾക്കും അതുവഴി പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെന്നൊന്ന് ദിർഘാഞ്ചലും വൈവിധ്യപൂർണ്ണങ്ങലുമായ നാടോടിസാഹിത്യങ്ങൾ സമാഹരിക്കപ്പെടുകയും തുടർന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തത്. പിന്നീട് പണ്ണിതനായ കാർലൈ ഫ്രേംഹാൾഡ്, ‘കലേ വാലയും’ സർവാർട്ടുൾ സ്കോട്ട് ‘ബാലധ്യസ്സ് ഫ്രെം സ്കോട്ടിഷ് ബോർഡ്യറും’ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് ഇതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ്. ഈ കാലാലട്ടം വരെയ്ക്കും നാടോടിവിജ്ഞാനിയം നാടോടിഭാഷാരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമായിരുന്നു; പ്രധാനമായും നാടൻപാട്ട്, കമാഗാനം, പുരാവസ്ത്വം, ഏതിഹ്യം, നാടോടിക്കമെ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം. എന്നാൽ, പിൽക്കാലത്ത് വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിലെ പാരമ്പര്യജന്മമായ എന്നും ഈ പഠനത്തിന്റെ വിഷയമാണ് എന്ന് ക്രമേണ അംഗീകരിക്കപ്പെടുത്തുട്ടുണ്ട്.

അപ്പോഴും ഉള്ളാൺ ലോർ ‘അമവാ, പഠനത്തിന് വിധേയമായിത്തീരുന്ന വസ്തുതകളിലായിരുന്നു; അല്ലാതെ, കുട്ടായ്മയിലല്ല. നാടോടിയായ എന്നിനെനക്കുറിച്ചും ഏതുരീതിയിലുമുള്ള പഠനവും നാടോടി വിജ്ഞാനിയും പഠനമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ‘ലോറി’നെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു അഭന്നാക്കേ കുട്ടായ്മയെ നിർവ്വചിക്കാൻ പൂർപ്പുട്ട്. അങ്ങനെ, ‘ലോറി’ എന്ന് അടിസ്ഥാനത്തിൽ ‘ഹോക്കി’നെ അമവാകുട്ടായ്മയെ നിർവ്വചിക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്നിലേറെ കാര്യങ്ങൾ, പാരമ്പര്യമായി പരസ്പരം പങ്കുവെയ്ക്കുന്ന ഒന്നിലേറെ ആളുകളുടെ സംഘം തന്ത്ര കുട്ടായ്മ എന്ന് വിളിക്കാമെന്നും ഇവർ കുട്ടായി പങ്കുവെയ്ക്കുന്ന എന്നും നാടോടിവിജ്ഞാനിയത്തിന്റെ വിഷയമാണെന്നും തിരുമാനമുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ, നാടോടിസ്വഭാവമുള്ള എന്നിനെനക്കുറിച്ചുള്ള പഠനവും നാടോടി വിജ്ഞാനിയമായി പരിശൃംഖലപ്പെട്ടു. പഠനപദ്ധതിയോ അടിസ്ഥാനമായി സരികരിക്കുന്ന പഠന തന്ത്രങ്ങളോ ആയിരുന്നില്ല നാടോടിവിജ്ഞാനിയം എന്ന വിഷയത്തിനുള്ള നിയാമക്കതും; മരിച്ച്, പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടുന്ന വസ്തുതകളായിരുന്നു. നാടോടിയായ എന്നിനെനക്കുറിച്ചും ഏതുരീതിയിലും ഉള്ള പഠനം നാടോടിവിജ്ഞാനിയ പഠനമായി പരിശൃംഖലപ്പെട്ടു. ഈ ഒരു അവസ്ഥ എൻപതുകളിലും തൊണ്ടുനുകളിലും തുടർന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ നാടോടിവിജ്ഞാനിയം മറ്റു പല പ്രവണതകളും കാണിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അതുവരെ പാംത്തിലായിരുന്നു, പഠനത്തിന്റെ ഉള്ളാൺ. സമാഹരിക്കപ്പെടുന്ന പാഠം സ്വന്തം ഇപ്പോൾക്കൊത്ത്

വ്യാവധിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. അങ്ങനെന്നയാണ് നാടൻപാട്ടുകളെ കുറിച്ചും ക്രമാശാനങ്ങളും നാടോടിനാടകങ്ങളും മറ്റും എത്രയോ പഠനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധികരിക്കുമ്പോൾ. നാടോടിയായ വസ്തുത കളുക്കുവിച്ചുള്ള പഠനമാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം എന്ന ധാരണ യുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഈഞ്ചേര സംബന്ധിച്ചത്.

എന്നാൽ, ജൈവമായ ചുറ്റുപാടിൽനിന്ന് അടർത്തിയെടുക്കുന്ന നാടോടിയായ എത്രതാരു പാഠവും ജീവം മാത്രമാണെന്നും തന്ത്രാധികാരി ചുറ്റുപാടുകളിൽ നില്ക്കുവോൾ മാത്രമാണ് ഒരു പാഠ ധർമ്മപരമായി തത്തീരുന്നതും ജീവിക്കുന്നതും, അതുകൊണ്ട് സന്നിഹിതവും വിശാ ലഭ്യമായ സന്ദർഭങ്ങളെ പഠിഗണിക്കാത്ത പാഠപഠനങ്ങളും അർഥ നിവേദനത്തിന് പര്യാപ്തമല്ല എന്നും അതുകൊണ്ട് സന്ദർഭത്തെ മുൻ നിർത്തി മാത്രമേ നാടോടിവിജ്ഞാനീയപഠനം സാധ്യമാക്കു എന്നും വാദമുണ്ടാകുന്നു. രോജർ അബ്രഹാമും ഡാൻ-ബെൻ ആമോസും മറ്റും ഈ വാദത്തെ പിന്തുടർന്നുവരാണ്.

ഈ ആവസ്ത്രത്തിൽ മറ്റാരുകുട്ടം പണ്ഡിതനാർ വസ്തുതകൾ നിലനില്ക്കുന്ന സന്ദർഭത്തെ വളരെ ശരിവമായി കാണുകമാത്രമല്ല, പാഠമെന്നത് ഒരു ഫോക്സ്ലോർ രൂപത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ആവസ്ത്രത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന രൂപമാണെന്ന് (അതിന്റെ സന്നിഹിതവും വിശാ ലഭ്യമായ സന്ദർഭം അടക്കം) കരുതുകയും നാടോടി വിജ്ഞാനീയ പഠനത്തെ പ്രകടനസിദ്ധാന്തത്തിലേയ്ക്ക് (Performance Theory) വലിച്ചട്ട പ്രിക്കുകയും ചെയ്തു. സന്ദർഭസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ (Contextual Theory) വക്താകൾ തന്നെയാണ് പ്രധാനമായും പില്ക്കാലത്ത് ഈ ഭാത്യം ഏറ്റു ടുത്തത്. വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്ന വ്യത്യസ്ത പാഠങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് നിയാമകമായി വർത്തിക്കുന്ന ഒരു പൊതു പാഠം കൂട്ടായ്മയുടെ മനസ്സിലുണ്ട്. ആ പാഠത്തെയാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം അനേകിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വ്യത്യസ്ത പാഠങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത ചുറ്റുപാടുകളുടെ സാമാന്യവത്കരണത്തിലൂടെയാണ് മേൽസുചിപ്പിച്ച പൊതുപാഠസന്ദർഭത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പ്രകടനസിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു പാഠത്തിന്റെ വിശദമായ ചുറ്റുപാടുകളുമാത്രം പതിഗണിക്കുന്നു.

നാടോടിവിജ്ഞാനീയ പഠനത്തിൽ ഫോക്സ്ലോർ രൂപം നിലനില്ക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ലഭിച്ച പ്രാധാന്യം ഈ പഠനമേഖലയിൽ പുതിയ ഒരു ശാഖയ്ക്ക് വഴിവെച്ചു. അതാണ് ‘ഫോക്സ്ലോറിസം’. കൂട്ടായ്മയും കൂട്ടായ്മയുടെ സൃഷ്ടിയായ ഫോക്സ്ലോറും പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ഫോക്സ്ലോർ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടാൻ ഇടയാകുന്നു. അങ്ങനെയാണല്ലോ തെയ്യത്തെയും പടയണി

യെയ്യും മറ്റും നാം തെരുവുകളിലും അരങ്ങുകളിലും കണ്ണംതുന്നത്. ഹോക്ലോർ അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പ്രാഥമിക ചുറ്റുപാടുകൾ വിച്ച് ദിതീയമോ തൃതീയമോ മറ്റൊ ആയ മറ്റു ചുറ്റുപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് ഹോക്ലോറിന് സംഭവിക്കുന്ന പരിണാമമാണ്. അങ്ങനെയാബാക്കിൽ പ്രാഥമികമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഹോക്ലോർ രൂപങ്ങൾപ്പോലെതന്നെ പ്രധാനമാണ് അതിന്റെന്ന് അനുസ്മായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഹോക്ലോറും. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് ഹോക്ലോറിനും. ഈ ആശയം മറ്റാരു ശാഖയിലേയ്ക്കുകൂടി ഹോക്ലോറിനെ കൊണ്ടുപോയി. ഈതേപോലെ, പ്രാഥമികത്തിന്റെന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഹോക്ലോർ രൂപങ്ങളാബാക്കിലും ചിലത് സ്വാഭാവിക പരിണാമത്തിന്റെ ഭാഗമല്ലാതെ, അടിച്ചേപ്പിക്കപ്പെടുന്നവയായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഹോക്ലോർ രൂപങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനെന്നാണ് “പ്രായോഗിക ഹോക്ലോർ” (Applied Folklore) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്.

ഈതോടൊപ്പം യുറോപ്പിൽ, കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഫിൻലാൻഡിൽ വ്യക്തിക്രൈക്കുതമായ നാടോടിവിജണാനീയ പഠനങ്ങൾ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരു വ്യക്തി വ്യത്യസ്ത അവസരങ്ങളിൽ സുഷ്ടിക്കുന്ന ഹോക്ലോർ രൂപങ്ങളെയും അയാളുടെ ബോധതലങ്ങളെയും പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യക്തിക്രൈക്കുതമായ പഠനമാണിത്. ഈതിന് നേതൃത്വം നല്കുന്നത് ലാറി ഹോക്കോ ആണ്.

നാടോടിവിജണാനീയ പഠനരംഗത്ത് ഈത്തരത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പഠനപദ്ധതികൾ രൂപപ്പെടുവരുന്നതിനിടയിൽ തന്നെയാണ് അലൻ ഡാൻഡ് ‘ഹോക്’ന് ഒരു പുതിയ നിർവ്വചനം നല്കുന്നത്. ആരോക്കൈയാണ് ‘ഹോക്’ എന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം “മറ്റുള്ളവരുടെ കുട്ടത്തിൽ ഞങ്ങളാണ്” എന്നഫേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ എന്ന ബോധം ആർക്കോക്കൈ ഉണ്ടോ അവരുടെ സംഘാതമാണ് കൂട്ടായ്മ. ഈ നിർവ്വചനം നാടോടിവിജണാനീയത്തിന്റെ ദിശയെയും പഠന പദ്ധതിയെയും മാറ്റിക്കുറിച്ചു.

ജനകീയ പഴമയിൽ ആരംഭിച്ച നാടോടിവിജണാനീയപഠനം ഈതുവരെ ചെയ്തുപോന്നത് പുരിയുന്നിന് അക്കൗമയ്ക്കു നോക്കുകയും തന്റെ ഇച്ചുത്തുക്കാരത്ത് ഹോക്ലോറിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയുമാണ്. ഹോക്ലോർ രൂപം എന്നത് അക്കാദമിഷൻ പഠനത്തിനുള്ള ഒരു വസ്തു മാത്രമായി രൂപീകൃതമായ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ഹോക്ലോർ രൂപം എന്നത് അവരെ ഓന്നാക്കിത്തീർക്കുന്ന ശക്തിയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. ഒരു ഹോക്ലോർ രൂപം എന്നത് കൂട്ടായ്മയിലെന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നോ, കൂട്ടായ്മ അതിനെ എങ്ങനെ കാണുന്നു എന്നോ ഈതുവരെ നാടോടിവിക്കവനക്കുമ്പോൾ

അണ്ടാനീയം പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല. സാർവലാകിക സത്യങ്ങളുടെ പുരികെ ആയിരുന്നു, നാടോടിവിജണ്ടാനിയവും. എന്നാൽ, കുട്ടായ്മയ്ക്ക് മേൽസു ചിപ്പിച്ച ഒരു നിർവചനം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതോടെ സാർവലാകികസത്യ അള്ളുടെ അനേഷണമല്ല, വ്യതിരിക്തതയുടെ അമവാ, കുട്ടായ്മയുടെ സ്വത്രതിന്റെ അനേഷണമാണ് നാടോടിവിജണ്ടാനിയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് വന്നുകൂടി. അത് സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുനേതാടെ സാർവലാകിക സത്യ അള്ളേതേതടിയുള്ള മാമുൽ ഗവേഷണരീതി നാടോടിവിജണ്ടാനിയത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലെന്നുവന്നു. വ്യതിരിക്തതയെ കണ്ണടത്തുന്നതിന് സമർപ്പിക്കാനുള്ള പദ്ധതി പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ഈ നാടോടിവിജണ്ടാനിയം. സാർവലാകിക സത്യങ്ങൾക്കുപകരം വ്യതിരിക്ത സത്യ അള്ളേതേതടം ഒരു ഒരു വിജണ്ടാനശാഖയാണ് ഈ നാടോടിവിജണ്ടാനിയം.

||

നാടോടിവിജണ്ടാനിയത്തിന്റെ ആഗോളകമായ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കുറിച്ചാണ് ഒന്നാം ഭാഗത്ത് വിശദിക്കിച്ചുത്. ഈനി, മലയാളത്തിൽ ഈ വിജണ്ടാനശാഖ ഏതു രീതിയിലാണ് വളർന്നുവന്നത് എന്ന് വിശദിക്കിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കാര്യമായ ബാഹ്യ ഇടപെടലുകൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ലാതെ, സ്വസ്ഥ മായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു ജനതയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടെന്നൊളം ഹോക്ലോർ, അബോധ്യമായി അവർ കുടെ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന കുട്ടായ സ്വഭാവങ്ങളാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് ആലോച്ചിച്ച് വേവലാതിപ്പെടാനോ അതിനെ മാറ്റിമറിക്കാനോ അവർ ഒരുബേദാറില്ലാ. ബൈട്ടിഷുകാരുടെ കോളനിവാഴ്ചയെ അംഗീകരിക്കുകയും പാശ്വാത്യർ മുന്നോട്ടുവെച്ച് ആയുനികതയെ രണ്ടുക്കെയും നീടി സ്വീകരിക്കാൻ വെന്നുൽക്കാളുകയും ചെയ്ത ഭാരതീയർക്ക് പാരമ്പര്യം പലപ്പോഴും അനധികാരിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗവും ഒരു ഭാരവും ആയി തോന്തി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവയെ കുഴിച്ചുമുടാനും ആയുനികമായ മറ്റാരു ജീവിതം സ്വപ്നം കാണാനും തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് തൊട്ടുമുഖ്യമായ കാലാലട്ടം വരെ നാടോടിയായ എല്ലാം വിഴുപ്പായി കണക്കാക്കിപ്പോന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാടോടിവിജണ്ടാനിയം എന്ന ഒരു വിജണ്ടാനശാഖയ്ക്ക് ഭാരതീയമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ പരിഗണന ലഭിച്ചതുമില്ല. പാരമ്പര്യത്തിനിന്ന് അകന്ന ആയുനികമായ എല്ലാറിനെയും സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് നന്ദ എന്നും കരുതിപ്പോന്നു. അതേ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ കാലാലട്ടത്തിലെണ്ണും നാടോടിവിജണ്ടാനിയത്തിന് മലയാളത്തിൽ മുളപൊട്ടാതിരുന്നത്.

ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു പരിണാമം സംഭവിക്കുന്നത് മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനത്തിലുണ്ടാണ്. ഫോക്ലോറിലെ ആദ്യകാല സമാഹാരങ്ങൾക്കും ഇവരുടെ സംഭാവനകളാണ്. മതപ്രവർത്തനത്തിന് ജനങ്ങളുമായി ഇടപെടേണ്ടതായും അതിന് ജനതയെ അടുത്തരിയേണ്ടതായും വന്നു. അതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് മിഷനറിമാർ ഫോക്ലോർ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും ഫോക്ലോർ രൂപങ്ങളുടെ സമാഹരണത്തിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും താൽപര്യം കാണിച്ചത്. പഴളിതോസ് പാതിരിയും ഗുണഭർട്ടും മറ്റും ഈ രംഗത്ത് കാട്ടിയ താൽപര്യം എടുത്തുപറയത്തക്കു താണ്; വിശേഷിച്ചും ഗുണഭർട്ടിന്റെ സേവനം. വടക്കൻപാട്ടുകൾ, പഴഞ്ചോ ലീകൾ, കേരളോത്സ്വത്തി എന്നിവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുപുറമെ നാടോടിഭാഷയുടെ മേഖലയിൽ ഗുണഭർട്ടിന്റെ നിഖലങ്ങു നല്കുന്ന അറിവ് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

മിഷനറിമാർക്കുപുറമെ, വിദേശീയരായ ഇവിടത്തെ ദേശാധികാരികൾ ഈ മേഖലയിൽ കാണിച്ച താൽപര്യവും സുചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ലോഗനും പർസിമാക്കിനും നാടൻ പാട്ടുകളോട് കാണിച്ച താൽപര്യത്തിന് തെളിവില്ലാണ് അവർ സമാഹരിച്ച നാടൻപാട്ടുകളുടെ സജ്ജയം. ഏറ്റവാൻ മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഈ രൂപെടുത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കൃത്യത തുലോം കുറവാണ്. കാരണം, മിഷനറിമാർ, അവരുടെ പ്രവർത്തനത്തിനുതക്കുന്ന ഒരു കാര്യമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെടുത്തുകയിൽ ഒരോധാരിക പദ്ധതിലിരുന്ന വിദേശിയർ ഒരു കൂതുകത്തിന്, ആശ്രിതരെ ഉപയോഗിച്ചാണ് മുവു മായും, സമാഹരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചത്.

ഈ ഐട്ടങ്ങളിലൊന്നും നാടോടിവിജ്ഞാനിയം ഒരു പഠനമേഖലായി മാറിയിരുന്നില്ല. മരിച്ച് എല്ലാവരും താൽപര്യം കാണിച്ചത് സമാഹരണത്തിലും അവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും ആയിരുന്നു. ദേശീയരായ പണ്ഡിതന്മാർ ചെയ്തതും ഈതിൽനിന്ന് ഭിന്മാധികല്ല്. സമാഹരിക്കപ്പെട്ട പാട്ടുകൾ പല മാസികകളിലുമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെപ്പസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഏതിഹ്യങ്ങൾ സമാഹരിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ് കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഏതിഹ്യമാല. ഇത്തരത്തിൽ പഴഞ്ചോല്ലുകളുടെ സമാഹാരങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ഈ ഒരു ഐട്ടമാവുമ്പോഴേയ്ക്കും ജനത സ്വന്തം സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും ഫോക്ലോറുകളെക്കുറിച്ചും ഒരു പരിധിവരെ, അവബോധമുള്ള വരായിരത്തിരിക്കുന്നതായി കാണാം. നാടൻസംസ്കാരങ്ങളാക് മിഷനറിമാരുടെയും വിദേശപണ്ഡിതന്മാരുടെയും നാഗരിക സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദേശീയപണ്ഡിതന്മാരുടെയും സമീപനങ്ങളിൽ വന്ന മാറ്റമായിരിക്കണം ജനതയ്ക്കും അവയോട് പ്രതിപത്തിയുണ്ടാവാൻ കാരണം. അവ

രവർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഫോക്ലോറിനെ, താൻ പ്രസവിച്ച കുഞ്ഞിനെ അമ്മ എന്നതുപോലെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഒരു സ്വഭാവം പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. ഈ മനോഭാവത്തെ മുതലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് ആ കാലത്ത് ധാരാളമായി നാടൻപാട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഇടയായതും അവശ്യാക്കേ ചുട്ടപ്പും പോലെ അസ്വലപ്പിംസുകളിൽ വിറ്റഴിഞ്ഞതും. റിച്ചാർഡ് എം. ഡോർസൻ, ഈ റീതിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന പാട്ടുകളെയും മറ്റു ഫോക്ലോർ രൂപങ്ങളെയും ‘ഫോക്ലോർ’ (Folk Lore) എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ, ഈത് നാടോടിവിജ്ഞാനിയ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു ഘട്ടമായിട്ടു വേണം കരുതാൻ. കാരണം, ഈ ഒരവസ്ഥയാണ്, ഗൗരവമായ ഒരു പഠനം ‘ബാലധർശി ഓഫ് നോർത്ത് മലബാറി’ എന്ന ആമുഖമായി എഴുതാനും തുടർന്ന് നാടോടിവിജ്ഞാനിയത്തെ പുതിയ ഒരു ഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് തജ്ജി വിടാനും സി. അച്യുതമേനോനെ പ്രാപ്തനാക്കിയത്.

സ്വാത്രന്ത്യസമരം ശക്തിപ്പെട്ടുവന്ന ഈ കാലത്ത് ദേശീയഭോധം ഫോക്ലോറിനെയും ഫോക്ലോർപാനത്തെയും തരിതപ്പെടുത്തി. മലയാളത്തിൽ അപ്പോഴും ഗൗരവപൂർണ്ണങ്ങളായ പഠനങ്ങളാനുംതന്നെ വന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ‘ബുള്ളറിൻ ഓഫ് ശ്രീ. രാമവർമ്മ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്’-ൽ, നാടോടിവിജ്ഞാനിയം അന്ന് കേരളത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും തദ്ദീപ്പിച്ച സംബന്ധികളായ ഒട്ടരി ഇംഗ്ലീഷ് ലേവനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

സി. ആർ. കേരളവർമ്മയുടെ ‘മന്ത്രവാദവും മതവും’, അച്യുതമേനോൻ്റെ ‘കേരളത്തിലെ കാളിസേവ’ എസ് കെ. നായരുടെ ‘കേരളത്തിലെ നാടോടിനാടകങ്ങൾ’ എന്നിങ്ങനെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ സാഹിത്യതരമായ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുകൂടിയും നാടോടിവിജ്ഞാനിയൽക്കൂട്ട് പഠനമേഖല പ്രധാനമായും ഉള്ളനിന്നിന്ന് നാടോടി സാഹിത്യത്തിലാണ്; തെളിച്ചുപറഞ്ഞാൽ നാടൻപാട്ടുകളിലാണ്. അറുപതുകൾക്കു മുമ്പുള്ള കാലം സമാഹരണത്തിൽക്കൂടുതലമായി പൊതുവെ പറയാമെങ്കിലും പരിക്കപ്പെടുണ്ടുന്ന വിഷയമാണ് ഫോക്ലോർ എന്ന ആശയത്തിന് പതുക്കെ അംഗീകാരം ലഭിച്ചുവരുന്നതായി കാണാം.

അറുപതുകളോടെ നാടോടിവിജ്ഞാനിയത്തിൽക്കൂടുതലാവത്തിന് കാര്യമായ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. അതുവരെ സസ്യാദകൾക്ക് പേരും വെച്ച്, സമാഹരിച്ച നാടൻപാട്ടുകളും മറ്റും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പിന്നീട് ആമുഖമായി നീണ്ട ഒരു പഠനം എഴുതിച്ചേർത്തതിട്ടാണ് പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ പഠനങ്ങൾ നാടോടിവിജ്ഞാനിയം എന്ന അക്കാദമിക് വിഷയത്തിൽക്കൂടുതലും തത്ത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളവയായിരുന്നില്ല; മിക്കപ്പോഴും, സാഹിത്യാസ്ഥാനത്തിൽക്കൂടുതലും പിടിച്ചുപറിച്ചുള്ള വയായിരുന്നു. അറുപതുകളാവുന്നോഴേയ്ക്കും

പാശ്വാത്യ രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്കയിലും നാടോടിവിജന്താനീയം അതിന്റെ ഉച്ചിയിലെത്തിയിരുന്ന ഐടനാവിശകലനവും മന്ദിരങ്ങൾത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുള്ള വ്യാവധാനങ്ങളും, എൻഡൈനേറേ, സന്ദർഭസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അവതരണവും പ്രചാരം നേടികഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോഴും കേരളത്തിൽ ആസ്വാദനപരങ്ങളോ പാരമ്പര്യത്തെ പൊക്കിപ്പിടിക്കുന്നതോ ആയ പം നങ്ങളാണ് നടന്നത്. എഴുപതുകളിലും എൻഡൈനുകളിലും ഈ പ്രവണത തുടർന്നുവന്നതായി കാണാം. അപ്പോഴേയ്ക്കും കേരളത്തിലെ പ്രധാന ഷൈട്ട് ഫോക്ലോർ രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചൊക്കെ മേൽപ്പറഞ്ഞതരീതിയിലുള്ള പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായികഴിഞ്ഞു. തെയ്യം, കോതാമുരി, തിര, മുടിയേറ്റ്, പാണ പ്ലാട്ടുകൾ, പുരാട്ടുനാടകം, കാക്കാരിപ്പുരിനാടകം, വടകൾ പാട്ട്, തെക്കൻ പാട്ട്, ആദിവാസികളുടെ പാട്ട് എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം വിഷയങ്ങളിൽ പുസ്തകങ്ങളിരിഞ്ഞി. എന്നാൽ, ഫോക്ലോറിനെ താത്തവികമായി സമീ പിക്കുന പുസ്തകമോ ഫോക്ലോറിലെ സിഖാനങ്ങളെ പരിചയപ്പെട്ടു തന്നുന്ന പുസ്തകങ്ങളോ ഉണ്ടായില്ല. 1986 - ലെ മാത്രമാണ് ഫോക്ലോർ എന്ന വിജന്താന ശാഖയെ സമഗ്ര മായി പരിചയപ്പെട്ടു തന്നുന്ന ‘ഫോക്ലോർ’ എന്ന ശ്രൂതം കേരള ഭാഷാ ഹന്ത്രീറ്റുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. ഇതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം ഈ കാലംവരെ നാടോടിവിജന്താനീയത്തെ പണ്യിതലോകമോ സർവകലാശാലകളോ അംഗീകരിച്ചില്ല എന്നതാണ്. അക്കാദമിക്കബാഹ്യമായ പ്രേരണകളായിരുന്നു, പ്രധാന മായും ഫോക്ലോർ പഠനങ്ങളുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

ഡോ. ചുമ്മൻ ചുണ്ടൻ, ഡോ. എറം. വി. വിഷ്ണുനബുതിൽ, ഡോ. എ. കെ. നമ്പ്യാർ, ജി. ഓർഗവൻ പിള്ള, രാമവർണ്ണ പാളനാട് തുടങ്ങിയവരുടെ പഠനങ്ങളാണ് ഈ കാലാലട്ടത്തിലെ നാടോടിവിജന്താനീയത്തിന്റെ ദിശയെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ, ‘ഫോക്ലോർ’ എന്ന, ഭാഷാ ഹന്ത്രീറ്റുക്ക് ശ്രൂതിയെ പ്രസിദ്ധീകരണത്താട്ടയാണ് നാടോടിവിജന്താനീയം എന്ന വിഷയത്തിന് മലയാളത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു അടിത്തറ ഉണ്ടാവുന്നത്.

എൻഡൈനുകളുശേഷം താരതമ്യേന ഗൗരവമുള്ള പഠനങ്ങൾ രംഗത്തുവരാൻ തുടങ്ങി. എങ്കിലും, ഈ പഠനങ്ങളിലെല്ലാക്കെ നാടോടിവിജന്താനീയത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും സിഖാനങ്ങളുടെ പ്രയോഗമോ ഫോക്ലോർ എന്ന വിഷയത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള പഠനമോ അല്ല നടന്നത്. ഓരോരുത്തരും, സേച്ചുപരമായ രീതിയിൽ സ്വാംഖ്യം പ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. അതോടൊപ്പം പഴയകാലം മുതല്ലക്കെ തുടർന്നുവന്ന രീതിയിൽ ആമുഖങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്ത സമാഹാരങ്ങളും പുറത്തിരിഞ്ഞിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഫോക്ലോർ ഒരു അക്കാദമിക് വിഷയമാണെന്നും അതിന് അതിന്റെതായ പഠനരീതിയുണ്ടെന്നും

കവനക്കുമ്പണി

അംഗീകരിക്കാതെ എത്രവിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും മോക്ലോർപ്പനം നടത്താം എന്ന ഒരവസ്ഥ മലയാളത്തിൽ നിലനി ച്ചക്കുന്നുവെന്നതും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സവിശേഷതയാണ്. അതിനുള്ള തെളിവുകളാണ് പല പുസ്തകങ്ങളും. സിഖാന്തങ്ങളുടെയോ പഠനപദ്ധതിയുടെയോ സഹായമില്ലാതെ നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിൽ പഠനങ്ങൾ ചുതാൻ സാധിക്കും എന്ന് തോനിക്കുന്ന പഠനങ്ങളാണ് ഈവ. ഈ ധാരണയ്ക്ക് മാറ്റം വരികയും അക്കാദമികവും അക്കാദമിക്കേതരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പുതിയ മാനന് ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സുചന സമീപകാല മോക്ലോർ പഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

|||

നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ആദ്ദോളകമായി നടക്കുന്ന പഠനപരിണാമികളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മലയാളത്തിൽ പഠനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഇതുവരെയുള്ള ചർച്ചയിൽനിന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നിർവ്വചനത്തിലും പഠനലക്ഷ്യത്തിലും കാലാകാലങ്ങളായി ധാരാളം മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, മലയാളത്തിൽ ഈ മാറ്റങ്ങളുടെ അലായോലികൾ എന്നരെയൊന്നും ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. സമ്പാദനത്തിനും അതിൽ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും തന്നെയാണ് ഇന്നും മലയാളത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം. 1943 - തെ അച്ചുപ്പുതമേനോൻ ‘ബാലഡൻ ഓഫ് നോർത്ത് മലബാറിന്’ എഴുതിയ പഠനത്തെ അധിക നികുന്ന പഠനങ്ങൾ ഇന്നും മലയാളത്തിൽ വിരുദ്ധമാണ്.

‘ലോറി’ നെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം എന്നും കുട്ടായ്മ എന്നും പരിയുന്നത് ശ്രാമിണരാണ് എന്നും ഉള്ള പഴയ സങ്കലപ നങ്ങൾ പുർണ്ണമായി മാറുകയും പാരമ്പര്യാലടകങ്ങൾക്കൊണ്ട് വർത്തമാക്കാല ജീവിതത്തിൽ പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരുടെ സഖ്യയാൽ കുട്ടായ്മ എന്ന് വിളിക്കാമെന്നും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമുണ്ടായപ്പോഴും മലയാളത്തിൽ ശ്രാമിണരാണ് കുട്ടായ്മ എന്ന് ഇന്നും കരുതിവരുന്നു. കുട്ടാതെ, പഴമയാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന് വിഷയം എന്ന് ഇന്നും ഒരു ധാരണ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. നാഗരികപ്രോക്ലോറും വ്യാവസായികമോക്ലോറും മറ്റും നാടോടിവിജ്ഞാനീയത്തിന് വിഷയമായി തീരുമ്പോഴും മലയാളത്തിൽ നാടൻപാട്ടുകളെല്ലാം നാടൻകലകളെല്ലാം കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് അത്തരം പഠനങ്ങളാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം എന്ന ധാരണ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, 1986- തെ കേരള മോക്ലോർ അക്കാദമി സർക്കാർ രൂപവത്കരിച്ചപ്പോൾ അതിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പേരിന് തർജ്ജമയായി, മലയാളത്തിൽ നാടൻ കലാഞ്ചക്കാദമി എന്ന് ചേർക്കാൻ ഇടവന്നത്.

മാക്സ്മൂളജ്ഞരുടെ സഹരസിഖാനം മുതൽ ഇങ്ങോ അറ്റത്ത് ഉത്തരാധികാരിപഠനം വരെ ഫോക്സോറാറിൽ സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞും, സിഖാനത്തലത്തിൽ നടന്ന ഈ പരിശാമത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പഠനങ്ങളാണും മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. മലയാളത്തിലെ നാടോടി വിജ്ഞാനീയം ഇന്നും അതിന്റെ വഴി തന്നെയാണ് തുടരുന്നതെന്നർഹം. ഒരു അക്കാദമിക് വിഷയം എന്ന നിലയ്ക്ക് മലയാളത്തിന്റെ വഴി തുടരുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അത് അഡിക്കാമുവുമാണ്. എന്നാൽ, അതുരെ തിലിപ്പിച്ചു സ്വന്തമായ പാതയിലല്ല മലയാളത്തിലെ നാടോടിവിജ്ഞാനീയം സഖവർക്കുന്നത്. പാശ്വാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നടന്ന പഠനങ്ങളുടെ ആദ്യ ഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധിയാം ചെയ്യുന്ന പഠനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംഭാവമാണ് കൂടുതലായും ഇവിടത്തെ പഠനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്.

നാടോടിവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇന്നനാലിലും കാര്യമായ മാറ്റം സംഭവിച്ചു. ആ മാറ്റവും മലയാളക്കരയിലെത്തില്ല. ഇതുവരെ പഠിച്ചത് ഫോക്സോറിലുപാഡേളക്കുറിച്ചാണകിൽ ഇന്ന് ഫോക്സോറിലുപാഡേളക്കു കൂട്ടായ്മയെ അറിയാനുള്ള ഉപാധി എന്ന നിലയിലേയ്ക്കു മാറിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, ഏതൊരു ഫോക്സോറിലുപാഡേളക്കു മറ്റൊരൊരു സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രത്തിനും മാനവിക പഠനത്തിനും ഉള്ള ദിതം (data) കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് പഠനത്തിനാധാരമായി നില്ക്കുന്ന വിഷയം ഏതെന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പഠനമേഖലയ്ക്ക് നിലനില്ക്കാനാവില്ല. ഈ ഒരു ചുരുപാടിലാണ് കൂട്ടായ്മയെ അറിയാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഫോക്സോറിലുപാഡേളക്കു ആശയം ശക്തി കൈവരിക്കുന്നത്. കൂട്ടായ്മയെ അറിയുന്നതാകട്ടെ, ‘ലോറി’ലുടെ ആയിരിക്കുകയും വേണം. ചുരുക്കിപ്പിറഞ്ഞാൽ, ഫോക്സോറിലുപാഡേളക്കു പഠനത്തിലുടെ ആ രൂപങ്ങൾക്ക് ആധാരമായി നില്ക്കുന്ന കൂട്ടായ്മയെ അറിയാനുള്ള ശ്രമമാണ് നാടോടിവിജ്ഞാനീയം. ഈ രീതിയിൽ ഈ പഠനമേഖലയെ കാണാൻ മലയാളത്തിൽ ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാവേണ്ടതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ശില്പശാലകളിലുടെയും സൗമിനാറുകളിലുടെയും ഇത്തരം ഒരു അവബോധം ഈ രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. മറ്റ് സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിന്റെ ഫോക്സോറി പഠനങ്ങൾ മികവുറ്റതാണ്. എങ്കിലും ഈ രംഗത്ത് കാലുറപ്പിച്ച് ലോകത്തിലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന പഠനങ്ങൾക്കൊപ്പം തലയുറ്റത്തി നില്ക്കണമെങ്കിൽ ഇനിയും ഏറെ മുന്നോട്ടേപോക്കേണ്ടതുണ്ട്. പഠനരംഗത്തെ കൊള്ളാണിയൽ ആധിപത്യത്തിനെ തിർന്നിനുകൊണ്ട് സ്വന്തമായ പഠനപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ച് സമർപ്പിച്ചതെക്കവരിക്കുക എന്നത് എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ, ഫോക്സോറി പഠനരംഗത്ത് അത് സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ കൂട്ടായ്മയുടെ സ്വത്രബോധം തേടുന്ന ഈ പഠനമേഖല ഒരു അനാവശ്യമായിത്തീരും.

BEAUTIFUL LOFTY THINGS

William Butler Yeats (1865-1939)

“ഉദ്ഘരമണിയങ്ങൾ”

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പ്യതിരി

ଭୂମି କମନୀଯବୁଂ ମହନୀଯବୁଂ ଅରେଣାଙ୍କ କାଳିଆସଙ୍କ ଉପରିଲୋକ ଅଣ୍ଣାଳୀତିକିନ୍ତୁ କଣାଏ. ଅରତରଂ ରାନ୍ଧୁଲେପତ୍ର କଷମାଣ ଯେଦ୍ର୍ଗୁ ସିରେ ବାଞ୍ଚମୟ ସାକଷ୍ୟ ପ୍ଲେଡ଼ଟ୍ ତତ୍ତ୍ଵାନ୍ତ. ଆଫ୍ରିହାଂ ହୃଦାତକାଶ ଶ୍ରେଷ୍ଠମାଯ କବିତକଶ ଏଥୁତୀର୍କୁଣ୍ଡ. ଏଣ୍ଟାରିକ୍ଟୁ ହୁବିର ହୃଦୟରେ ତରରଣରକ୍ତକୁ କବୁ ନାହିଁ ଚେରୁତାଯତ୍ତୁକେବାଳ୍ଯମାତ୍ରମଣ୍ଡି, ଅ ବୃକତିସତରେ ନନ୍ଦାଯି ପ୍ରତିନିଧାନ ଚେରୁନାତ୍ମକେବାଳ୍ଯ କୁଟିଯାଣ୍ଙ୍କ.

നിത്യകാമുകനും പോരാളിയും ഇഷ്ടിയുമായിരുന്നു യേറ്റ്‌സ്. ആ മുന്ന് അനുസന്ധാനങ്ങളും (സ്കേഹം, സ്വാത്രത്വം, ആധ്യാത്മം) ചേർന്നതാണ് ജീവിതം എന്ന മഹായോഗം. കവിയെ ഇതിലേക്ക് ഉപനയിച്ചത് വൈദിക നിർവ്വിശേഷമായ പുരാതന കൈൽത്തിക് സംസ്കൃതിയാണ്. തന്നെ പ്രസാരിച്ച ആ സംസ്കൃതിയുടെ പുത്രനും പോൾക്കനും പരിഷ്കർത്താവും ആയി, കവി തന്റെ അർമ്മവത്തായ വാക്കിനെ എന്നും

വിനിയോഗിച്ചു. ചരിത്രാർമ്മമായ ആ ജീവിതത്തെ നോബൽ സമ്മാനം തേടിവന്നപ്പോൾ യേറ്റ്‌സ് താക്കിത് ചെയ്തു: സമ്മാനത്തുക ഞാൻ അയർലണ്ടിന്റെ സ്വാത്രത്വം സമരത്തിന് ഉപയോഗിക്കുമെന്നുള്ള വ്യക്തമായ ധാരണയിൽമേൽ മതി പൂർസ്ത്താരം! എത്രപേർക്കിങ്ങനെ പറയുവാൻ കഴിയും?

ഈന്ത്യയുടെ സഹോദരരാഷ്ട്രമാണ് അയർലണ്ട്. വേദസംസ്കാരത്തിന്റെ മദ്ദാരു അശ്വിശിവയാണ് കൈൽത്തിക് സംസ്കാരം കാലഗതിയിൽ യുറോപ്പിൽ നിന്ന് വടക്കോട്ട് തുരത്തപ്പെട്ട്, യുവസമുദ്രം തൊട്ടു കിടക്കുന്ന കിൽത്താർത്തൻ പ്രദേശത്തും (അയർലണ്ട്) മറ്റും ചെന്നടിഞ്ഞെ ആ പ്രാചീന ജനത്തുടെ പുരാണവും ജനകമയും നൃത്തസംഗമിതാദികളും ഗൈലിക്ക് ഭാഷയിൽ ഇന്നും സുഗന്ധമണ്ണച്ചു നിലക്കുന്നു. ഫ്രൈൻഷ്ചോം റൂൾ ലിഗിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ഈന്തുൻ ഹോംറൂൾ ലിഗിതുടങ്ങിയത്. ആനിബസന്റെ, ഭഗവിനി നിവേദിത, അരവിന്ദൻ, സരോജിനി നായിയു, ടാഗോർ, യേറ്റ്‌സ്, ശ്രീപുരോഹിതസാമി തുടങ്ങിയവർ തൊട്ട് നമ്മുടെ ‘താടക്കാവധി’ കമകളി ഏഴുതിയ വി. കുപ്പണിൻ തന്മി വരെ തുടർന്നുപോകുന്നു, ഭാരതവും അയർലണ്ടും തന്മിലുള്ള ആത്മീയവിശയം, യേറ്റ്‌സ് ഔദിതത്ത് വള്ളത്തോളിന്റെ “ബധിരവിലാപ” അതപ്പറ്റി സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. “യുറോപ്പിനുവേണ്ടി പുതിയൊരു ഭേദഭർത്ത” രചിക്കുക ആയിരുന്നു ആ വർഷംകവിയുടെ ആൺമിവാഞ്ചൽ ആത്യ നടന്നില്ല കിലും.

ഫ്രൈൻഷ് ദേശീയ സമരത്തെ സംസ്കൃതിയുടെ നവോത്ഥാനമായി കണ്ട യേറ്റ്‌സ് ഡാസ്റ്റിനിലെ തിയോസഫി സമിതിയിൽ അംഗമായിരുന്നു. നാടകവും കവിതയും ഗൈലിക് (ഭാഷാ) ലിഗിലെ പ്രവർത്തനവും വഴി ജനഭൂമിയുടെ സിരകളിൽ വെവദ്യുതി പായിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അഗസ്ത്യാ ശ്രദ്ധാ ഏന്ന പ്രബുഖയായ പ്രഭി തന്റെ സർവ സ്വവും ഈ നവോത്ഥാനത്തിന് ആഹൃതിചെയ്ത് യേറ്റ്‌സിന്റെ വലംകളായി നിന്നു. അസാധാരണമായ വിവേകവും ധീരതയും അവരുടെ വ്യക്ത്യം ശമായിരുന്നു. യേറ്റ്‌സിനെ വഴീകരിച്ച മദ്ദാരു മഹാവ്യക്തി ദേശീയ സമരത്തിന്റെ ആദ്യ പടനായകനായ ഓലിയൻ ആയിരുന്നു. അയർലണ്ടിന്റെ കാലപ്പനിക ധീരനായകൻ, ഹീനിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാവ്, തീവ്രവാദികളുടെ ആരാധ്യപുരുഷൻ, നാടുകടത്തലും കാരാഗ്യപ്രവാസവും കൊണ്ട് തളരാത്ത ചേതന. സർവോപരി, യേറ്റ്‌സിനുള്ള ഒരു സന്ദേശം കയ്യിൽ കൊടുത്തയയ്ക്കുക വഴി, കവിയുടെ പ്രണയ മഹാരാജ്ഞിയായ മോധ്യഗോണിനെ കവിക്കാദ്യം പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ

‘നിമിത്തം’ ആയത് ഓലിയറി തന്നെ ആയിരുന്നു. ‘മനുഷ്യമാംസത്തിൽ ഇത്രമേൽ സൗന്ദര്യം തിങ്ങിനിറയും’ എന്ന യേറ്റ്‌സ് കരുതിയിരുന്നില്ല, മോധഗോണിനെ കാണുംവരെ തലചുറ്റിക്കുന്ന ദുരന്തപ്രശ്നയമായി അത് വളർന്നു. കവിയെ അവൾ കാലേ തിരസ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് “പോരാ ശ്രിയുടെ പാരുഷം” പോരാ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ മതം. നീണു പതി ദാണ്ഡുകൾ, ഭർത്താവും പിതാവും ഗൃഹസമന്വയമാക്കു ആയതിനുശേഷം ഷവും ഏതാണ്ക് ചരമദിനം വരെ, ഈ മധുരമായ നീറ്റം കവിയെ അലട്ടി ക്കൊണ്ടിരുന്നു. യേറ്റ്‌സ് സ്വതന്ത്ര അയർലണ്ടിന്റെ സെന്റ് അംഗം എന്ന നിലയിൽ, അന്ന് ബധിനസ്ഥയായിരുന്ന പഴയ നായികയെ തുറന്നുവിട്ടു വാനും തുണയ്ക്കുവാനും ആവുംമട്ടാക്കു പയറ്റിനോക്കി. പകേഷ ഞൻ കല്ലും അവളുടെ ശിലാഹ്വദയം തന്റെ നേർക്ക് ഉരുകി ഒലിച്ചില്ല. രണ്ട് ദുർഗ്ഗയെപ്പോലെ, അമീനാ ശ്രവതിയെപ്പോലെ, ആണ്ണലോ അവൾ ഈ “ഉദഗരമണിയ്” രചനയിൽ തീവണ്ടി കാത്തു നിൽക്കുന്നത്!

ഗ്രഗറി പ്രഭി തന്റെ ഐതകനുവേണ്ടി ജനാലയ്ക്കൽ കർട്ടൻ ഉയർത്തി ശാന്തയായി അനിമയക്കത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക. ഓലിയറി യുടെ മുവംഗി യേറ്റ്‌സിനെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഒരൊറ്റ ചെറുവാക്കുത്തിൽ കവി ധനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. യേറ്റ്‌സ് തന്റെ ജീവചത്ര രചനകളിൽ ഒരു കാര്യം നിർഘ്ഘാജമായ സത്യസന്ധ്യതയോടെ കുറിച്ചിട്ടുണ്ട് താൻ ഏതു പ്രസ്മാനത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, രാഷ്ട്രീയമായാലും വേണ്ടില്ല, ആത്മീയമായാലും വേണ്ടില്ല, നാടക സംഘമായാലും വേണ്ടില്ല അതെല്ലാം മുവംഗികൊണ്ടു തന്നെ ഹംാറാകർഷിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാസ്മരപ്രചോദനം കൊണ്ടാണ് തുടക്കം കുറിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആജോടുള്ള ഇഷ്ടം ആണ് ആശയത്തിലേക്ക് തന്നെ കൊണ്ടത്തിക്കാറുള്ളത് ആദർശത്തിലേക്കും. സ്വതെ ബുദ്ധി മാൻമാരായ നമ്മളാരും ഇക്കാര്യം അങ്ങനെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാറില്ലല്ലോ.

രോർക്കുടി ഈ രചനയിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട് സംസ്കൃതിയുടെ ചരിത്രമെഴുതിയ റൂഡാൻഡിഷ്ച് ഓഗ്രേഡി. കവികൾ പ്രിയങ്കരരായ പല പുരാണ കമാപാത്രങ്ങളെയും കാല്പനിക പ്രവൃപ്പങ്ങളെയും പ്രതീകപ്രവൃത്തിയാണ് രേഖയും സംഭാവന ചെയ്ത സുവർണ്ണ വനി ആയിരുന്നു ഓഗ്രേഡിയുടെ ഭാവന. ആ കടപ്പാട് ഇവിടെ രേഖയിൽപ്പെടുന്നു. ഇന്തി അവഗേശിക്കുന്നത് കവിയുടെ തന്നെ അപരവ്യക്തിയും ആയ സ്വന്തം അച്ചുണ്ടാണ്ടെന്നെല്ലാം ആണ്. ചിത്രകാരൻ, നിരീശവാദി, കുസൃതി നിറങ്ങൾ ചിന്തകൾ. പ്രാചീന പുണ്യവാളയാർ വെറും കുമ്മായ പ്രതിമകളാണെന്ന ആ പരിഹാസത്തിന്റെ ക്രൂരത, സ്വതെ അന്തർമുഖനും കാല്പനികനും

മുൻകൂറി

എന്ന് പരക്കെ അറിയപ്പെടുകഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ഒരു സമാഹാരംകൊണ്ട്, അമവാളനിയും സമാഹരിക്കപ്പെടാതെ, ഏതാനും സമകാലികങ്ങളുടെ താളുകളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചില രചനകൾകൊണ്ട്, ‘എന്നും എന്നും ചോദ്യം കേന്ദ്രപ്രകാരായ എഴുത്തുകാരുണ്ട്, നമ്മുടെ ഭാഷയിലും – കവിതയിൽ, കമയിൽ, നിരുപണത്തിൽ, അങ്ങനെ മൂലം വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യരാഖ്യജീവകളിലും. ഗൗരവബോധത്തോടു കൂടി അവരുടെ രചനകളിലെ ആന്തരികചെതനയുണ്ടെങ്കിൽ ഇത് പേരെത്തുടർത്ത് അപഗ്രാമിക്കന്നോ വിലയിരുത്താനോ, ‘കാലമായില്ല’ എന്നു കരുതിയാശാം, നമ്മുടെ നിരുപണം മുതിർന്നു കണ്ടില്ല. പക്ഷേ, അത്തരം യുവപ്രതിഭകളെ അവരുടെ പ്രശ്നപരിസരങ്ങളിൽ വെച്ച് പഠിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും നിരുദ്ധേഷ്മാകാത്ത മനസ്സാടെ സാഹിത്യത്തെ സമീപിക്കുന്ന സുമന്ത്രികളുടെ മുൻപിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് രണ്ടുതരത്തിൽ പ്രാധാന്യം ഉള്ള താണ്: വായനക്കാരന്റെ താല്പര്യം കുടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടും തെളിച്ചതോടുംകൂടി അവരുടെ രചനകളെ സമീപിക്കാനിടയാ വുന്നു; ആ യുവപ്രതിഭകൾക്ക് ആത്മവിശ്വാസം വളരാനും, ആത്മപരിശോധനനടത്താൻ പ്രേരണനല്കാനും കാരണമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ നാളെയുടെ വിധിയെത്തിൽ ഇതു രണ്ടുവശത്തിനും കാതലായ പക്കുണ്ട് എന്ന് എങ്ങൻ കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ട്, “യുവപ്രതിഭാവത്തണ”മെന്ന പംക്തി.

പത്രാധിപസമിതി

ആത്മദർഘണത്തിൽ തെളിയുന്ന ദ്രവ്യത്രിമാനതകൾ

ഡോ. കെ.പി. മോഹൻ

സി.എച്ച്. രാജരൻ പ്രമുഖകാവുസമാഹാരമാണ് ‘വിപരീതം’ ഈ തല കൈച്ചേറു രാജരൻ ‘മഹാത്മാഗാന്ധി’ എന്ന കവിതയിൽനിന്നു കടം കൊണ്ടതാണ്. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ മുഴുവൻ പരുഷയാമാർമ്മങ്ങളും സ്വപർശക്ഷമമായ മുർത്തതയോടെ, സുതാരുമായ ത്രീമാനരൂപങ്ങളിൽ അവയുടെ എല്ലാ ദ്രവ്യമാനതകളോടു കൂടി മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിന്റെ രൂപകാവിഷ്കാരങ്ങളാണ് സി.എച്ച്. രാജരൻ ‘വിപരീത’ത്തിലെ കവിത കളിൽ കാണുന്നത്. രണ്ടു പതിറ്റാബന്ധങ്ങളായി രാജൻ കവിതകൾ എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചിട്ട് ഏകില്ലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ആദ്യസമാഹാരത്തിൽ താണ്ട്രിക്കളിൽ എഴുതിയ കവിതകളാണ് എറിയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ജീവിതം തന്നെ കൊണ്ടുചെന്നതിച്ച് എറുവും പുതിയ നില പാടുകൾ വായനകാരരെന്തെ മുൻപിലെത്തിക്കാനാണ് കവിയുടെ ശ്രമം. പുരാണലോകവുമായി പിണ്ണങ്ങി നിൽക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട കവിയുടെ മുല്യ ബോധങ്ങളെച്ചാല്ലിയും ആത്മദ്വാരങ്ങളെച്ചാല്ലിയുമുള്ള ഉത്കംഞ്ഞകൾ വിപരീതം എന്ന ഗ്രന്ഥമാം മുതൽ തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു. ഇല്ലാവഴികളിലേയ്ക്കും, ചൊല്ലാമൊഴികളിലേയ്ക്കും തന്നെ ത്രസിപ്പിക്കുന്ന, കാണാമ്പാംങ്ങളിലേയ്ക്കും, തേടാക്കയങ്ങളിലേയ്ക്കും തന്നെ ഭ്രാന്തനാക്കുന്ന പ്രണയങ്ങളിലും പ്രണവങ്ങളിലും തന്നെ സുര്യനാക്കുന്ന തന്റെ കവിത രയക്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി രൂപകങ്ങൾ ഈ സമാഹാരത്തിലെ കവിതകളിൽ നിരീയ ചിത്രരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽനിന്ന് രൂപകങ്ങളിലേയ്ക്കും രൂപകങ്ങളിൽനിന്ന് തിരികെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും ഈ കവിതകൾ ആദ്ദോളനും ചെയ്തുകൊണ്ടെന്നെന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സമാഹാരത്തിലെ കവിതകളുടെ എറുവും വലിയ സവിശേഷത അവയിൽ തെളിയുന്ന രൂപക സമൃദ്ധിയാണ്. തന്റെ കളിപ്പിരികളെയും, കൂടുംബവാസങ്ങളും, പ്രണയത്തയും, പാരമ്പര്യത്തയും ഈ രൂപകസമൃദ്ധികളിലുടെയാണ് രാജൻ തെളിയിച്ചുകൊടുന്നത്.

“ ജീവിതം കൈക്കുടന്നയിലെ ജലത്തിലേറ്റിയ സുര്യനാണെങ്കിൽ
ജലം ഉംതുകളയുന്നതാവും ഭംഗി
ജീവിതം പട്ടം തേടുന്ന ആകാശവിന്റുത്തിരെയകിൽ
നൂലുത്തു കളയുകയാവും ഭേദം”

എന്നീ വരികളുടെ മാതൃക നോക്കുക. രൂപകത്തെ സുഷ്ടിക്കുന്നതും നിരാകരിക്കുന്നതും താൻ തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടോരും ‘അസം ബന്ധമായ ഒരു രൂപകത്തിലോതുക്കാവുന്ന ഓലപ്പ ജീവിതം’ എന്നു തിരിച്ചറിയുവോൾത്തന്നെ കവിതയിൽ ജീവിതം അസംബന്ധമുണ്ട്. തന്റെ കളിപ്പിരികളെയും, കൂടുംബവാസങ്ങളും, പ്രണയത്തയും, പാരമ്പര്യത്തയും ഈ രൂപകസമൃദ്ധികളിലുടെയാണ് രാജൻ തെളിയിച്ചുകൊടുന്നത്.

തുറക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നു. ‘പേടിയാൾ പാസിനെ’ ‘ആട്’ തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ പ്രവൃത്തരുപക്ഷങ്ങളെ സംശയിക്കുന്ന ഒരു സംശയാ തമാവിനെ കാണാം. കവിതയിലായാലും, ചരിത്രത്തിലായാലും, ദൈവംദിന ജീവിതവുവഹാരങ്ങളിലായാലും പ്രതീകവത്കരണങ്ങളിൽ സത്യം ചോർന്ന പോകുന്നതായി കവി തിരച്ചിറയുന്നു. രൂപക്ഷങ്ങളിലൂടെ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ജീവിതത്തെ രൂപക്ഷങ്ങളിൽത്തന്നെ തളച്ചിടേണ്ടിവരുന്ന വൈപരീത്യമാണ് “വിപരീത” തിരെ പ്രമാ പ്രഹോളിക “രൂപങ്ഞർത്തൻ പകൽ മാണതിരുളായ് നേരുകളറ്റതായ്തീർന്ന ജീവിത” മാണ് ഈ കവിതകളിൽ തെളിയുന്നത്.

നിഷ്കരണമായ ഒരു ആത്മവിച്ചാരണയിലൂടെ താൻ ഉയിർക്കുന്ന ചരിത്രസ്ഥികളുടെ വിപരീതത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മു നയിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ കൃതികളുടെ മറ്റാരു പ്രത്യേകത. ‘കണ്ണാടിക്കാഴ്ച’ യിലെ ഈ വരികൾ ;

‘ഞാൻ കണ്ണാടിനോക്കുമ്പോൾ
അതെന്നിലേയ്ക്ക് നടന്നു വരുന്നു
ഒരു വഷളൻചിരിയോടെ എന്നെ കണ്ണിറുക്കുന്നു
അവഗണിക്കുമ്പോഴാക്കേയും
ശല്യക്കാരനായ അഭ്യന്തരംപൂർത്തായി
തോളിൽച്ചാണ്ട് ഓരോനോർത്തെടുത്ത്
എന്നിലേയ്ക്കുതെന്നെ നടന്നുവരുന്നു’
നിഷ്കൃഷ്ടമായ ആത്മപരിശോധനയുടെതാണ്. എന്നാൽ
‘കാലത്തെയോ അകാലത്തെയോ
രേവപ്ലൂടുതിക്കാഞ്ച്
കണ്ണാടിക്കാഴ്ചതെന്നൊന്നായിരിക്കുന്നു
എനിക്ക് ജീവിതം, മുതി’

എനിടത്തെത്തുമ്പോൾ ആത്മവിമർശനങ്ങളെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്നതുകാണാം. കണ്ണാടിയിൽ സത്യത്തോടൊപ്പം ഒരു വിപരീതവും ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കാഴ്ച കാണാൻ വെച്ചു അഞ്ജനത്തിൽ എല്ലാമെല്ലാം കരുപ്പായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അഞ്ജനം ഒരു അടക്കത കണ്ണായിമാറുന്നു. അഞ്ജനത്തിൽ കാണേണ്ടാത്തതെല്ലാം അയാൾ കാണുന്നു. അഞ്ജനകാഴ്ചപകൾ അയാൾ വണിക്കുന്നു. കളജനെ കാണാൻവെച്ചു അഞ്ജനത്തിൽ ‘കവിതനെ കളജനും കൊലപാതകിയും ബലിമുഗവുമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.’ അഞ്ജനത്തിൽ നോക്കിയിരിക്കേ കവിയുടെ ആത്മാവിൽ കൊലക്കയർ മുറുകിക്കൊണ്ടെയിരിക്കുന്നു. “സുസ്ഥിതിയുടെ മറുപുറം തപ്പിനു മർത്ത്യരിതി” കവിക്കങ്ങളെന്ന ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിയും? ഇതെ പോലെതന്നെ ‘കൊന്ന്’ എന്ന കവിതയിൽ ചുമരിറങ്ങിയെത്തിയേ കാവുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിൽ വന്നുമോഹണങ്ങളുടെ ചുള്ളി വിഭ്രാം പ്രകടമാകുന്നു. ചുമരലക്കരിക്കുന്ന കാട്ടുപോത്തിൽന്റെ ഒറ്റക്കാന്ത് മറ്റേക്കാനിനിന്നെയോഷിച്ച് ചുമരിറങ്ങി നടന്നേക്കാം എന്നു കവി ആശക്കകാളുന്നു. കാടിന്റെ ഹരിതസമൂഖികളിലേയ്ക്ക് ചുമരാന്തി അശ്വവേഗത്തിൽ ചുമരിറങ്ങിപ്പോയെക്കാവുന്ന ആ കാട്ടുകൊഡബന്ധു മറ്റേ കൊന്ന് തന്റെ സുഹൃത്തിൽ, പിന്നെ തന്നില്ലും കവി ദർശിക്കുന്നു.

‘നിരുളി ഒറ്റക്കാമ്പിൽ ഞാൻ കോർത്തുപിടയുന്നതിനുമുമ്പ് എന്തെങ്കിലും മറ്റൊരുവാങ്ങുക പ്രിയമിത്രമേ’

എന്ന ഒരു വിപരീതത്തിലാണ് കൊന്ന എന്ന കവിത അവസാനിക്കുന്നത്. പരിഷ്കൃതിയുടെ പിരകിലെബാളിക്കുന്ന വന്യതയടക്കം, മനുഷ്യമനസ്സിലെ അന്വാനതകളെ (Ambivalence) തിരിച്ചറിയുന്ന എന്നതാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ മിക കവിതകളുടെയും പ്രത്യേകത. വാക്കും അർമ്മവും തമ്മിലുള്ള വിപരീതം, വാക്കും പ്രവൃത്തികളും തമ്മിലുള്ള വിപരീതം, എന്നിങ്ങനെ പടലപിണ്ണങ്ങില്ക്കുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലം ഈ കവിതകളിൽ കാണാം. ജീവിതം നല്കുന്ന ചുട്ടേരിയ അനുഭവങ്ങൾ എവിടെ നിക്ഷേപിക്കണമെന്നറിയാത്ത ഒരു തീവിഴുങ്ങിപ്പുകൾഡിയായി കവിതനെ സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്നു.

‘തീ വിഴുങ്ങിയ പക്ഷി -

യുള്ളിലെ ധനിച്ചവെമ്പിടെ വിതയ്ക്കുവാൻ ?

തുപ്പുവാൻവയ്ക്കുവെള്ളു ഭൂമിയെരിഞ്ഞെ പോയെക്കിലോ

ഹരികാൻ വയ്ക്കുവെള്ളു സ്വയമണഞ്ഞതെതിരെനെക്കിലോ?

ഇരണ്ണാതുയരാതെ നീലിച്ച തൊണ്ടയ്ക്കുള്ളി

ലെരിയും തുപ്പണം, ഹിരൺമയമാം ദുഃഖത്തിന്റെ കനൽ’

(കമാസാരം എന്ന കവിത)

പേരിനടക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിട്ടാണ് തന്റെ ജന്മത്തെ കവി തിരിച്ചറിയുന്നത്. ‘സന്തം വീഡേതന്നെ ഉശരുതെണ്ണുന്ന കവികൾ, തന്നെതന്നെ തിരിച്ചറിയാൻ സഹായകമായി ലഭിക്കുന്ന വരദവും അയ്യെവുമായ ഒരു ശിലാവണിയമായി തന്റെ പാരമ്പര്യത്തെ, തന്റെ കവിതയെ കവി തിരിച്ചറിയുന്നതു കാണാം(കല്ല് എന്ന കവിത) ‘മണഞ്ഞമുതി’ എന്ന കവിതയിലാകട്ടെ ‘കാലം നിലച്ചുപോയ ദരിദ്രത്, മണഞ്ഞപ്പരപ്പിന്റെ ഏകകാന്തസമ്പദിയിൽ, ആരോഗ്യമറിയാതെ ഒരോർമ്മയായി തങ്ങിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ കവിതയുടെ ഏകാക്കിത പകിടാൻ, തന്റെ മുവം നോക്കി നന്ദുവിപ്പിടാൻ വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ ഒരാൾ വന്നെത്തിയേക്കാം എന്ന പ്രതീക്ഷയും കവിപ്പുലർത്തുന്നുണ്ട്.’

‘മണഞ്ഞമുതി’, ‘മഹന്തതിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ’, ‘പുഞ്ച പരയാനുള്ളത്’ തുടങ്ങിയ ചില കവിതകളിലെവകിലും കെ. ജി. ശക്രപ്പിള്ളയുടെ ശൈലിസംസ്കാരം ഈ കവിയുടെ ഒരു ബാധ്യതയായിത്തീരുന്നുണ്ണെന്ന് തോന്നും. പക്ഷേ കെ. ജി. ശക്രപ്പിള്ളയുടെ കവിതകളിൽ കണ്ണെത്തുന്ന വർത്തമാന കാലജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത രാജന്ന് ചിലേടെത്തെക്കിലും നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്. മഹനവും പ്രണയവും കൂടുംബാന്തരീക്ഷവുമായി ചുരുങ്ങുന്ന ഒരു ലോകത്തിലെ ഏകകാകിയുടെ നില്ലുഹായമായ ചെറുതുന്നില്ലപ്പെടുന്നുണ്ടോ തന്റെ കവിത എന്ന് രാജൻ അനേകിക്കേണ്ണെസമയമായെന്നു തോന്നുന്നു. വേദനയിലും വിഷാദത്തിലും മഹനത്തിലും അവസാനിക്കാനുള്ളതല്ല രാജനെപ്പോലുള്ളവരുടെ കവിതകൾ; അതുരം കാരുങ്ങൾ കവിതയുടെ തുടക്കം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു എന്നും രാജൻ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

(സ്)മാരകപ്രഭാഷണങ്ങൾ

ശ്രീഹരി

കല്ലുരും കാരുരും

ആവധിയാനങ്ങളിലെ കല്ലുർ പലതാണ്. കല്ലുരിനെ കല്ലുരി, കാർമ്മിൽ എന്നാക്കേ വിളിക്കാനാണ് മാധ്യമങ്ങൾക്കിഷ്ടം. അടിനാലും കാരുതേത കുറിച്ച് ആട്ട അഭിപ്രായമൊന്നും പറയാത്തതുകാണാണ് ആട്ടങ്ങളെന്ന തിരിക്കണമെന്ന് നമ്മൾ അഭിപ്രായം പറയുന്നത് എന്ന് എം.എൻ. വിജയൻ മാപ്പ് പറഞ്ഞത് കല്ലുരിനെകുറിച്ചും ശരിയാണ്. കോർപ്പുശയ്ക്കു വടക്കോട്ടു സഹിത്യമില്ലെന്നാണ് തുശുരുകാരുടേയോ തിരുവനന്തപുരത്തുകാരുടേയോ തീർപ്പ്. കല്ലുരിനെ കലാപഭ്യമിയായി നമ്മൾ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. - ജനങ്ങളെ സാമ്പാദനികമായും പട്ടിണിക്കിട്ടുന്നോഴാണ് കലാപമുണ്ടാകുന്നത്. കലയും.

സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നാടാണ് കല്ലുർ. എഴുത്തുകാരുടെ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന് രഘുകം കുട്ടിയ കാരുരിനെ അനുസ്മർത്തിക്കുന്ന സമേളനം ഈ വർഷം കല്ലുരിലായത് അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസക്തമാണ്. കേസരിനായനാരും മുവ്വുമത്രിനായനാരും കല്ലുരിന്റെ ഉത്പന്നങ്ങൾ. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ അവിക്കെത കല്ലുരിലെ (പി) കേത കവിയാണാല്ലോ. ചെറുഗൃഹിയും ചന്തുമേനോനും കല്ലുരുകാർ. കല്ലുർ ട്രാൻഷില്ലിൽ 98 ഏക്കോബർ രണ്ടിനു കാരുരനുസ്മരണ സമേളനം പക്ഷേ എതിർവശത്തു ദ്രോഡിയം കോർണാറിലെ പയ്യാവുർ നിരാഹാരിലേ സമരത്തിന്റേയോ, കുടക്കാലകളുടേയോ അതു മാധ്യമ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചട്ടതില്ല.

ടി. പത്മനാഭൻ കാരുർപ്രഭാഷണത്തിന്റെ അല ഇപ്പഴും അടങ്കിയിട്ടില്ല എന്നാണാദ്ദേഹത്തിന്റെ നില. സകരിയയുടെ പ്രഭാഷണം ബുദ്ധിജീവികളേയും വികാര ജീവികളേയും ഒന്നടക്കം ഇളക്കിവിട്ടു. - എന്നാൽ സ്ഥാരക പ്രഭാഷണത്തിന് - പി.ടി. കുമാരനായാലും കുമാരനാശനായാലും - സകരിയയിൽ കുറഞ്ഞ ഒരാളേയും സ്വീകാര്യമല്ലെന്നാണോ ഡോ.കെ.പി. മോഹൻൻ നടത്തിയ ശ്രദ്ധയമായ പ്രഭാഷണം കേട്ടില്ലെന്നു നടച്ച മാധ്യമങ്ങളുടെ നിലപാട് !

എഴുത്തുകാരും മാനവികമുല്യങ്ങളും

പട്ടണതാറൻ ആധുനികതയും അത്യാധുനികതയും ആധുനികോത്തരതയും, അവയുടെ പ്രാന്തസ്ഥലികളിൽ പ്രതിരോധത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് കേരളീയർ അനുഭവിച്ചത്. കാരുർക്കമ്പകളിൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ കവനക്കത്തും

ആദ്യകാലത്തെ പട്ടിഞ്ഞാറനുവേണ്ടജോട്ടുള്ള ചെരുതതുനിൽപ്പുകാണാം. “നമ്മെയെത്തുന്ന നാഗരികതയുടെ കാലം, നാട്ടികെട്ട് ആളുകൾ” എന്ന (ഉതുപ്പാർഡ് കിണർ) കാരുൾ പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധിക്കുക.

സത്യങ്ങളും ആപേക്ഷിക്കുന്നവളായിരിക്കേ പ്രത്യയശാസ്ത്ര സമീപനങ്ങളിലുടെയല്ലാതെ ഒരേശുത്തുകാരനും തന്റെ ദർശനം രൂപപ്പെടുത്തിയെങ്കാൻ സാധ്യമല്ല. തന്റെ പക്ഷപാതിത്വങ്ങളെ സോപാധികമായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ എഴുത്തുകാരന് കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. അന്ത്യാണിയോഗ്രാംഷി വിഭാവനം ചെയ്ത അധ്യാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന ‘ഓർഗാനിക് ഇൻലക്ചർസി’ന് മാത്രമേ എന്നെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയു എന്ന അവന്മ സംജാതമായിരിക്കുന്നു. (ഡോ. മേഹനൻ)

ചർച്ചയുടെ തടങ്ങളും തടസ്സങ്ങളും

പ്രഭാഷണത്തെ സമേളംമുറിയുടെ പുറത്തേക്ക് വളർത്തേണ്ടിയിരുന്നു. ചരികീകരിച്ചപ്പുമാത്രമേ അതിന് ഒരുബൈബ്രാംജ്യം.

മാനവികതാവാദത്തിന് യുറോപ്യൻ നവോത്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് തുടങ്ങുന്ന ചരിത്രമുണ്ട്. മാധ്യകാല ദൈവശാസ്ത്രത്തേയും ഹ്യൂഡിസ്ട് ഭക്തയും എതിർക്കുന്ന ബുർഷ്യാ പ്രത്യയശാസ്ത്രം പുരോഗമനപരമായ ഭാതികവീക്ഷണമുള്ള ഒന്ന് എന്ന തുടക്കചെതിത്തിൽ നിന്ന് അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടിലുംതന്നെ വന്നുചേർന്ന മാറ്റങ്ങൾ, വന്നുചേരേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ - ഈവ പരിഗണിക്കുവേണ്ടാണ് ഈ പ്രഭാഷണം അധികഗ്രാമപരമുന്നുന്ന നന്നായിത്തീരുക. അനുഭവജ്ഞാനത്തെ ശാസ്ത്രീയ നിയമങ്ങളുടെ അറിവാക്കി ഉയർത്താനും ശാസ്ത്രീയനിയമങ്ങളെ അനുഭവജ്ഞാനപരമായി പരിക്ഷിക്കാനും ശ്രമിച്ച് വിജയിച്ച് ഇ.എം.എൻ., എം.എൻ. വിജയൻ തുടങ്ങിയവരെക്കു കാരുംനേപ്പോലെ ഓർഗാനിക്കുതന്നെ. (ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ)

ശിഹാസ്യഭൂതിന് പൊയ്തത്തുംകടവ്, ടി.എൻ. പ്രകാശ് തുടങ്ങിയ പലരും പങ്കെടുത്തിട്ടും ശക്തമായ ഒരു സംബാദം വിവാദമാക്കാതെ (!) കെട്ടണ്ടഞ്ചുകയാണ്. സകരിയയുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളാകെ ിസ്സൈബേസ്ഡ് ആണ്. തന്നിക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു സർഗ്ഗാത്മക ധിക്കാരം കാണാം. ടി. പത്മനാഭൻ പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കും ഈ പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ഇവരേക്കൊണ്ടെന്നു പ്രയോജനം എന്ന് തുനിയും പറയാറിട്ടില്ലതാനും.

ഉത്തരാധ്യനികമ

ആഗോളവർക്കരണത്തിന്റെയും ശിമിലമുല്യങ്ങളുടേയും കാലത്തിൽ പുതിയ എഴുത്തുകാർ നമ്മുടെ തന്നിമകാക്കുന്ന വ്യത്യസ്തതയിലാണ്. ഈ പഴമയിലേയ്ക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്കല്ലും സ്വന്തം വഴികൾ കണ്ണഭത്തി യാത്ര

ചെയ്യലാണ്. ഒരു സാഹിത്യമാത്ര പ്രശ്നമല്ല ഉത്തരാധികാരിക്കത്. നമ്മുടെ എല്ലാ നിർമ്മികളും നമ്മുടെ വരുതിയിൽ നിർത്താനാവില്ലെന്ന ആശങ്ക മനുഷ്യനെ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിതം സക്രീണമാവുകയും എക്കമുഖത്വം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ചെറുകമാണ് ബഹുരൂപിയാകുന്നതിനാലാണ്. അത് സ്വന്തം ചുറ്റുപാടുകളെ കണ്ണഞ്ഞുന്നു. വൈവിധ്യമാർന്ന വീക്ഷണ കോൺക്ലിലും അതിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. (വത്സല).

കമ, കാരുരിനുശേഷം

കമയെ പ്രശ്നവത്കരിച്ച് എഴുത്തുകാരനാണ് കാരുർ. അനുഭവ ത്തിന്റെ പരിത്രപരവും സുക്ഷ്മവുമായ എഴുത്താണ് കാരുരിൽ കാണുക. കാരുർ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വക്താവല്ല എന്ന പ്രസ്താവം പ്രത്യയ ശാസ്ത്രത്തെ കേവലമായ ആശയമായി കാണുന്നവരുടേതാണ്. നിഹിതമാണ് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ ശാംപം. ‘മോതിരം’ ഇന്നു വായിക്കു നേബാൾ അത് കേവലസ്നേഹത്തേക്കുറിച്ചുള്ളതല്ല, രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളുടെ വിശ്വേഷത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ഇടപെടലാണെന്ന് വ്യക്തമാകും. കമയിൽ കിട്ടുന്നത് ഒരു സാരോപദേശമല്ല. ഒരു പ്രശ്നമാണ്. വിജയനും മുകുന്ദനും മറുപിലരും വഴിമാറി നടന്നു. എൻ.എസ്. മാധവൻ്റെ ‘തിരുത്തി’ൽ വീണ്ടും പ്രശ്നവത്കരണം വരുന്നുണ്ട്. (ധോ. ആസാദ്)

കാരുരിന്റെ മകൾ

ഈന്നതെന്ന കമാകാരൻമാരെ കാരുരിന്റെ മകൾ എന്നു വിളിക്കാം. ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ അധിനിവേശനകാലത്ത് അതികുകളിലേക്ക് മാറ്റി നിർത്തപ്പെട്ട വത്സല, വൈശാവൻ, സി.വി. ശ്രീരാമൻ തുടങ്ങിയവർ വായനയുടെ വിവിധ വക്കിളിൽ തിരിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ തുടർച്ചയാണ് ഇന്നെഴുതുന്നവർ. (ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ)

കാരുരും കണ്ണുരും

എഴുത്തുകാരുടെ സഹകരണത്തിന്റെ ഉത്പന്നങ്ങളാണ് കണ്ണുരും ശുത്തുകാരുടെ മുതിർന്ന നിര സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. എൻ. പ്രഭാകരൻ, അംബികാസുതൻ, എൻ. ശശിധരൻ, ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ, വി.സി. ശ്രീജൻ, രാജൻ സി.എച്ച്, കെ.സി. ഉമേഷ് ബാബു തുടങ്ങി കമ, കവിത, നാടകം, നിരുപണം - എല്ലാ മേഖലകളിലും ഉത്തരമലബാറിന്റെ ഉത്തരാധുനികതയുടെ ഉത്തരവാദികളെ കാണാം. വായനക്കാരടക്കമുള്ള ‘എഴുത്ത്’കാർ ഓർഗാനിക്കേന്നും ഇന്നോർഗാനിക്കേന്നും തരം തിരിയാതെ, സെസ്റ്റാന്റികമായ തിരിച്ചറിവുകളോടെ, എഴുത്തിന്റെ സാധ്യതകളെയും പരിമിതികളെയും തിരിച്ചറിയുന്നു. കാരുരിനുശേഷം കണ്ണുരിലുകളിലും നടക്കുന്നുണ്ട് കലാപം - കലാപരമായിത്തന്നെ.

മഹാകവി വള്ളതേജാളിന്

ജനനാട്ടിൽ സ്മാരകം

ഡോ. അനീൽ വള്ളതേജൻ

മഹാപുരുഷമാരുടെ ജീവിതാദർശങ്ങളും കർമ്മപദ്ധതികളും സംഭാവനകളും വനകളും കാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന ശാശ്വത സ്മാരകങ്ങളാണ്. എന്നിരിക്കു, കവികൾക്കും മറ്റും വേറെ സ്മാരകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കേണ്ട തുണിക്കാണോ? മാത്രമല്ല സ്മാരകനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്ഥാപിത താൽപര്യപൂരണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുകയും പല സ്മാരകങ്ങളും മാമുഖ്യചടങ്ങുകളിൽ അധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെന്ന്. മഹാകവി വള്ളതേജാളിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനാട്ടിൽ ഒരു സ്മാരകം പണിയാനുള്ള പരിശേമങ്ങൾ ഇത്തരം ചിന്തകൾക്ക് കാരണമാവുന്നു.

ദേശീയ മഹാകവി എന്ന നിലയ്ക്കും, കേരളിയ കലകളുടെ സമുദായ രക്കന്നന നിലയ്ക്കും വിശ്വവിശ്വൗതമാണ് വള്ളതേജാളിന്റെ നാമധൈയം. കേരള കലാമണ്ഡലവും വള്ളതേജാൾ മുൻസിഫവും പുരംകായപ്രതിമയും സമാധിസ്ഥാനവും ആ മഹാകവിയുടെ സ്മരണ സഹ്യദയരുടെ മനസ്സിൽ ചിറ്റപ്രതിഷ്ഠിതമായി നിലനിർത്താൻ പര്യാപ്തമാണ്. മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ തന്നെ പ്രമാണം ശാശ്വതയശിഖംങ്ങൾ. ആ നിലയ്ക്ക് വള്ളതേജാളിന്റെ ജനനാട്ടായ ചേന്നരയിൽ ഇനി ഒരു സ്മാരകം കൂടി വേണ്ടോ?

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരുത്തിനടുത്തുള്ള ചേന്നരയിൽ മഹാകവി വള്ളതേജാളിന് ഉച്ചിതമായ ഒരു സ്മാരകം നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി നാട്ടുകാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ, ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു സ്മാരകസമിതി രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി. പുറത്തുൽ പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡന്റ് രക്ഷാധികാരിയും ഗോപിനാഥ് ചേന്നര സെക്രട്ടറിയുമായി രൂപീകൃതമായ ഈ സമിതി വള്ളതേജാൾ ജയന്തി ദിനമായ നവംബർ കവി സമേളനവും പൊതുയോഗവും സംഘടിപ്പിച്ചു.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ ഉദ്ഘാടകനും സി. എ. വാതിയൻ അധ്യക്ഷനുമായി സമാരംഭിച്ച കവിസമ്മേളനം പി. എം. പള്ളിപ്പാട്, ചാത്തനാത്ത് അച്ചുപ്പത്തുണ്ണി, മലയത്ത് അസ്സുണ്ണി, മണംപുർ രാജൻ ബാബു, പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, സുജയിൽ പരുർ, വിശ്വനാഥൻ വള്ളിക്കുഷ്ണൻ പൊന്നാനി തുടങ്ങിയവരുടെ കാവ്യമാധ്യരിയാൽ അനുഗ്രഹിതവും വള്ളതേജാൾ മഹാകവിയോടുള്ള ആരാധനയാൽ ധന്യവുമായി. ഇ.ടി. മുഹമ്മദ് ബഷീർ, നസീം ഭാനു, എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ, കൊള്ളാടി ശോഭി അൻകുട്ടി, കുറ്റിപ്പുറത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, എ. എം. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

സകുൾ ഫോഡ്മിസ്ട്രസ് സുമതിക്കുട്ടിച്ചർ, കെ. പി. ഓഫീസർമത്തുള്ള എന്നിവർ പൊതുയേധഗതിലും സംബന്ധിച്ചു. വള്ളത്തോർക്കവിതയുടെ സമകാലിക പ്രസക്തിയിൽ ഉളന്നിനിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു മികപേരും സംസാരിച്ചത്. വള്ളത്തോർക്കവിതയോടുള്ള സമീപനത്തിൽ ചില തിരുത്തലുകൾ അനിവാര്യമാണെന്നും കവിത പുനർവായനയ്ക്കുവിധേയ മാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പൊതുവെ വിലയിരുത്തി.

മഹാകവിക്ക് ജനനാട്ടിൽ സ്ഥാരകം നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യ സംഗതികൾ. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, ചാതനാത്, സി.എ. വാരി യർ, ചൈദ്രശ്വരൻ തുടങ്ങി പലരും ഉള്ളിപ്പിണ്ടു.

മഹാകവി വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ ബാല്യകാല ജീവിതവുമായി വളരെയെറം ബന്ധപ്പെട്ടുന്നിൽക്കുന്ന ഗ്രാമമാണ് ചേന്നര. 1878 ലെ ചേന്നരയിലെ കൊണ്ട യുർ ഭവനത്തിലാണ് വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ ജനിച്ചത്. പരമരാഗതരീതിയിലുള്ള പ്രാംമിക വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയതും ആയുർവേദം അഭ്യസിച്ചതും വെദ്യ വ്യത്തി നടത്തിയതും പരിഷ്കാരാഭിവർദ്ധിനിസ്യേരും ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നാടകങ്ങളിലിന്നിച്ചതും തന്റെ കവിതകളുടെ ഹരിഗീ കുറിച്ചതും ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽവെച്ചാണ്. കിരാതശതകം, വ്യാസാവതാരം, ത്രിയാമാ, ചൈദ്രികാസാധാരം കൈകൊട്ടികളിപ്പാട്, പേരഷ്യാ വിജയം നാടകം തുടങ്ങിയ ഒട്ടറോ കൃതികൾ ഇവിടെ വെച്ചുതുതിയവയാൽ. പ്രശസ്തമായ 'വള്ളത്തോർക്കവന്നി'യുടെ ആധ്യാത്മികവും ഈ പുണ്യഭൂമിതന്നെ. മഹാകവിയെക്കുറിച്ചു പറിക്കുന്ന ഏതൊരാളും ഈ വസ്തുതകൾ കാണാതിരുന്നുകൂടാ. കവിയേയും കവിതയേയും കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു പഠനത്തിലും കവിയുടെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്ക് നിർണ്ണായക പങ്കുണ്ട്. വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ ജനദേശം ചെറുതുരുത്തിയാണെന്നാണല്ലോ നാമിന് പ്രചരിപ്പിച്ചു പോരുന്നത്. ഈ ധാരണ തിരുത്തി വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ ജനദേശം ചേന്നര യാണെന്ന് ജനത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതും ഭാവിതലമുറയെ സന്തൃതിലേയ്ക്കു നയിക്കേണ്ടതും സഹൃദയരുടെ കർത്തവ്യമാണ്.

വള്ളത്തോർക്കുതികളേയും അദ്ദേഹം പോഷിപ്പിച്ചെടുത്ത കലാരൂപങ്ങളേയും അർഹമായ ഗൗരവത്തോടെ പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള ബാധ്യത സമിതിക്കുണ്ട്. കേരളകലാമണ്ഡലവും വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ ഭവനവുമായി സഹകരിച്ച ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതുചെയ്യാവുന്നതാണ്. വെട്ടതുനാടിന്റെയും വള്ളാവനാടിന്റെയും സാഹിത്യസാംസ്കാരികപെട്ടുകം വരും തലമുറയ്ക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്താൻ ഉതകുന്ന തരത്തിലായിരിക്കണം സ്ഥാരക സമിതിയുടെ പ്രവർത്തനം. മഹനീയമായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ശക്തി ദ്രോണസാത്യാധി വർത്തിക്കുന്ന വള്ളത്തോർക്കുന്നേൻ സാഹിത്യം ഏതുവിധത്തിലെല്ലാം ആധുനിക മലയാളകവിതയെ സാധിപ്പിക്കുമെന്ന് തെളിയിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് ഈ സ്ഥാരക കൈദ്രാത്മിന്റെ ബാധ്യതയാണ്.

ദേവസ്യം

എ.എ. സചീവൻ

എൻവി അനുസ്മരണ സമേളനവും സാഹിത്യ പുരസ്കാര സമർപ്പണവും ഇക്കുറി ചിറ്റുരിൽ വെച്ചായിരുന്നു, ഒക്ടോബർ 10,11 തിയ്യതികളിൽ. ഡോ. എ. ലീലാവതിയുടെ “ആദിപ്രരൂപങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ - ഒരു പഠനം” എന്ന പ്രഖ്യാതമായ കൃതിക്കാണ് ‘98ഈലെ എൻവി സാഹിത്യ പുരസ്കാരം ലഭിച്ചത്. മുൻവർഷങ്ങളിൽ പുരസ്കൃതരായ മഹാകവി ഒളം പ്രമണി ('ജാലകപ്രക്ഷി' - 1993) പ്രോഫ: എ. പി. ശങ്കുല്ലിനായർ ('ചര്ത്രവും ചാമരവും' - 1994) എ. മുകുന്ദൻ ('ദൈവത്തിന്റെ വികൃതികൾ' - 1995) മാധവികുട്ടി ('നഷ്ടപ്പെട്ട നിലവാംബരി' - 1996) ബാലാമൺ അമ്മ ('നിവേദ്യം' - 1997) എന്നീ എഴുത്തുകാർക്കും കൃതികൾക്കുമൊപ്പം, ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തകർക്കും, സഹ്യദയർക്കും അഭിമാനത്തോടെ എടുത്തു പറയാവുന്നതാണ് ഇത്തവണയും എൻവി പുരസ്കാരത്തിന് അർഹത നേടിയ കൃതിയും കർത്താവും.

വേദമന്ത്രങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽ ഉറവെടുത്ത കവിതാമർമ്മം ഈവേർപ്പെ ടുത്തിക്കാണിച്ചു, ഡോ: കുമ്മുല്ലി രാജയാണ് രണ്ടു ദിവസത്തെ സമേളി നത്തിന്റെ ഉൽ‌ലാടനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചത്. “വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ” എന്ന വിഷയപരിധിക്കുള്ളിൽ വളരെയേറെ പ്രസക്തമായ ചില കൈവഴികളിലേയക്ക് ആഴത്തിൽ കടന്നു ചെല്ലുന്ന പഠനങ്ങളാണ് ഇത്തവണ അനുസ്മരണ സമേളനത്തിൽ മുഖ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. ചരിത്രം, ഭർഷനങ്ങൾ, ഭാഷാശാസ്ത്രം, നാടോടിവിജ്ഞാനീയം, ശാസ്ത്ര സാഹിത്യം എന്നിവ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യ മേഖലയിൽ - എന്ന വിഷയത്തെ കൂറിച്ചു ഡോ: രാജൻ ഗുരുക്കൾ, ഡോ: കെ.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പ്യതിരി, ഡോ: രാഖവൻ പത്മനാഥ, ഡോ: എ.എൻ. നമ്പ്യതിരി എന്നിവർ പ്രഖ്യാതങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. (ഈ പ്രഖ്യാതങ്ങളാണ്, ഈ ലക്ഷം കവനക്കുമുണ്ടിയുടെ മുഖ്യ ചർച്ചാവിഷയം - പത്രാധിപർ) “വികസനം - സമാനര സങ്കൽപങ്ങൾ” എന്ന ഡോ: ആർ. വി. ജി. മേനോൻ എൻവി അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം ഒറ്റപ്പെടുത്തിനു. അത്, കേരളത്തിന്റെ വർത്തമാനകാല വികസന സംസ്കാരത്തിന് കൂടുതൽ കരുതുന്നതായി.

കേരളത്തിന്റെ തത്ക്ഷേയറ്റം മുതൽ വടക്കേയറ്റം വരെയുള്ള ദേശങ്ങൾക്കിന് എത്തിയ കവികൾ - മുതിർന്ന തലമുറയിലെ ഒളപ്പമല്ലോ, അക്കിത്തം, സുഗതകുമാരി, വിഷ്ണു നാരാധാരൻ നമ്പുതിരി, എം.എൻ. പാലുർ തുടങ്ങി ഇളമുറക്കാരായ ശ്രീഹരിയും മധുവുംവരെ - ഇരുപത്തി അഞ്ചിൽപ്പരം പേര് പങ്കടുത്ത കവിയരങ്ങ് എല്ലാ കൊല്ലത്തെയും പോലെ ഇക്കുറിയും അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിന്റെ ധന്യതയായി. അതിലേരെ ധന്യമായി, ചിറ്റുരിലെ സഹ്യദയരുടെ നിറഞ്ഞ പകാളിത്തം, ചിറ്റുർ തുഞ്ചൻ സ്മാരകത്രസ്യും "മാത്യഭാഷ"യും ഒരുക്കിയ സാംസ്കാരികാവബന്ധം, ഇരു നിറഞ്ഞ സദസ്സിന്റെ പിരകിലെ പ്രേരകശക്തിയായിട്ടുണ്ട്. വൻനഗരങ്ങളിൽ, മാധ്യമങ്ങളും സ്പോൺസർമാരും നിലത്തും തലയിലും വെക്കാതെ കൊണ്ടാടുന്ന പല 'മാമാങ്ക'ങ്ങളിലും കേൾവിക്കാരായി സംഘാടകരും, പ്രാസാധികരും, മെമക്ക് ഓപ്പറേറ്ററുമൊഴിച്ച് ആരും ഉണ്ടാകാറില്ല എന്ന് ഓർക്കുമ്പോഴാണ്, ചിറ്റുരിലെ സഹ്യദയ സദസ്സിന്റെ സാംസ്കാരിക പ്രസക്തി ബോധ്യപ്പെടുക.

അക്കിത്തം, ഒളപ്പമല്ലോ, കെ.പി. ശക്രൻ, സുഗതകുമാരി, തെരുവത്ത് രാമൻ, വിഷ്ണുനാരാധാരൻനമ്പുതിരി, എം. ആർ. രാഹവവാരിയർ, കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങി, ലീലാവതിടിച്ചുറുടെയും, മലയാളഭാഷയുടെയും സുഹൃത്തുകളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നടന്ന പുരസ്കാര സമർപ്പണം നിറഞ്ഞ സദസ്സിന്റെ പകാളിത്തംകൊണ്ട് ഉജ്വലമായിരുന്നു. പുരസ്കൃതമായ കൃതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കെ.പി. ശക്രൻ പ്രസംഗം ഏറ്റവും കുറുകിയതും, പ്രസക്തവുമായിരുന്നു.

"എൻ്റെ ഗൃഹവും സുഹൃത്തും വഴികാട്ടിയും ഒക്കെയായിരുന്നു എൻവി. എൻവി യുടെ പേരിൽ നല്കുന്ന ഇരു പുരസ്കാരം ഞാൻ സന്നോധ്യത്താടെ സീരിക്കരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവാർഡ് തുക എന്നിക്ക് സീരിക്കരാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നെല്ലംബന്ധിച്ചിട്ടെന്നൊളം ഇത് ദേവസ്ഥംബക സ്വത്താണ്. അതുകൊണ്ട് ഇരു തുക എൻവിട്ടസ്സ് നടത്തിവരുന്ന വിവിധങ്ങളായ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് - വിശിഷ്ടം പ്രസിദ്ധീകരണ രംഗത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കണം." ലീലാവതിടിച്ചുറുടെ മറുപടിപ്രസംഗം ആത്മാർമ്മതകൊണ്ടും വികാരസാന്നിദ്ധനകൊണ്ടും സുന്ദരമായ കവിതപോലെ അസ്വാദ്യമായിരുന്നു. മൊത്തം ചടങ്ങുകൾക്കുമേൽ എൻവി നന്ദുകിൽത്തോട് അനുഗ്രഹിച്ചതുപോലെ നിറവും തുപ്പത്തിയും തെളിഞ്ഞുനിന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ എൻവിയുടെ പുണ്ണി വീണ്ടും പ്രസക്തമാകുന്നതുപോലെ.

ഭാവത്തിന്റെ താളം

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

രോസർട്ട് ഫ്രോസ്റ്റിന്റെ ഒരു വാചകമുണ്ട്, മുക്തച്ചുദായ്നിൽ (Free-Verses) കവിതയെഴുതുന്നത് എറ്റില്ലാതെ എന്നീസ് കളിക്കുന്നതുപോലെയാണ് എന്ന്. രണ്ടു പേര് മുവത്തോടുമുണ്ട് നിന്ന് ഒരു പത്ത് അങ്ങാട്ടും ഇങ്ങാട്ടും തട്ടിക്കളിക്കുന്ന കളി എന്നീസ്. ശക്തമായും സഹലമായും പത്ത് എതിരിൽ നിൽക്കുന്നവൻ്റെ നേരെ അടിച്ചുവിടുക എന്നത് ഓരോ രൂത്തെന്നേയും ലക്ഷ്യം. അതിനു തടസ്സമാവുന്നു എന്നു തോന്നുന്നത് - ഈ തോന്നലിൽ സന്തം അപാഗത്യുത്തിനിരിക്കാനിടമില്ല. - എല്ലാം ഒഴി വാക്കുക. അപ്പോൾ, മുന്നിലെ എറ്റും കളിക്കളുത്തിനു പരിധി കുറിക്കുന്ന വരകളും ഒക്കെ ഇല്ലാതാവും. കളി എററെ ചാരിതാർമ്മ ജനകവും. ഈ അടിച്ചുകളിക്ക് എന്നീസ് എന്നു തന്നെ പേര് വിളിക്കണമോ എന്ന് സംശയിച്ചാൽ, ഇതാണ് ശരിയായ എന്നീസ് എന്നും ഇതാണ് 'ആയുനിക്' എന്നും, എറ്റുകെട്ടിക്കളി പഴയുന്നാണെന്നും വാദിക്കാം. ഈ വാദിച്ചുറപ്പിക്കേണ്ട വിഷയമല്ലാത്തതിനാൽ, നാലുപാടുമുള്ള വരകൾക്കു പുറത്തു വിഴാതെയും എറ്റിൽത്തട്ടാതെയും പത്തടിച്ച്, എതിർവശത്തുള്ള ആളെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ വേണ്ട പാടവവും പരിചയവും സാമർമ്മവും സാധാരണമാക്കിയിട്ടുള്ളവർ അവ്വിധം കളിച്ചുകൊള്ളുടെ; വരകളും വലയും തടസ്സങ്ങളാണ് എന്ന് വലയുന്നവർ, പത്ത് കിട്ടിയേണ്ടതെങ്കെന്നു തോന്നും പോലെ അടിച്ച് പ്രാഗത്യം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുടെ.

ഫ്രോസ്റ്റിന്റെ വാചകത്തിന് മറ്ററാരു തലം കുടിയില്ലോ? എറ്റില്ലാതെയുള്ള എന്നീസ്‌കളി എന്ന പ്രസ്താവം, കൺമുന്നിൽ എറ്റുണ്ടായിട്ടും, അത് ഒരു തടസ്സമാണ് എന്ന ബോധമോ അമവാ അങ്ങനെയെന്നവിടെയുണ്ട് എന്ന തോന്നൽ പോലുമോ ഇല്ലാതെയുള്ള കളി എന്നർമ്മതിലും വ്യാവ്യാനിക്കാം. അപ്പോൾ അത് സാമാന്യതരമാവുന്നു. കളിയിൽ ചലനം നിയന്ത്രിക്കുന്ന വരകളും എറ്റും എല്ലാം തന്നെ, അപ്പോൾ പുറത്തല്ല, കളിക്കുന്നവൻ്റെ ഉള്ളിലാണ്. ഉൾക്കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്ന എറ്റിൽ ഏകലെയും പത്തുകൊള്ളുകയുമില്ല. മാത്രമല്ല എറ്റ് അപ്പോൾ ഒരു തടസ്സവുമല്ല. അമവാ, കളിയുടെ താളസംവിധാനത്തിലെ ഒരു പ്രാമാഖ്യാനികളടക്കം മാത്രമാകുന്നു എറ്റ്.

ഈ ഉൾക്കണ്ണ് തുറന്നു കിട്ടുന്നത് കവിതയിലാവുണ്ടാണ് കവിതയുടെ ഭാവതാളത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഭാവതാളം കവിതയുടെ ആത്മാവാണ്. ഭാഷയുടെ താളം കവിതയുടെ പുറത്താണ്ടും. ഈ പുറംതൊണ്ടിന്പുറി നേതയ്ക്ക് കണ്ണുമിഴിക്കാതവർക്ക്, എറ്റ് തടസ്സമായിതേന്നും. ഉൾക്കണ്ണുതുറക്കാനുള്ള ധ്യാനമേ അവർക്ക് ആശംസിക്കാനുള്ളൂ.

ശ്രീ മധുഞ്ഞലപുട്ടമിന്റെ കവിത ("കവിതയുടെ നിർവ്വചനം") നമ്മുടെ ഇളംതലമുറയിൽ കവിതാവിമുഖതയുടെ അടിവേദിലേയ്ക്ക് ദൗളിച്ചു വിശുദ്ധനും അവർ കലാലയപാംജാളിലേയ്ക്കെത്തുന്നതിനുമുൻപുതനെ, സ്വത്ത്യൂഖമായ താളഭോധം കുന്നുകരിഞ്ഞുപോയിരിക്കും. അതിനു തക്ക ചെന്നകളും ശിക്ഷാവിധികളും കൊണ്ടാണമ്പ്ലോ അവർ ശിക്ഷിക്ക പ്രേടുന്നത്. കലാലയ പാംജാളിൽ ചടങ്ങുകൂടിക്കുന്ന പിത്തരോഗികളിൽ എല്ലാ കൂതുകവും വേരുറുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ കവിത ഉറയോ സാനിറ്ററിനാപ്കിനോ മാത്രം - ഉപയോഗിക്കുക- സ്വന്തം വിസർജ്ജം കൊണ്ട് മലിനമാക്കപ്പെടുവോള്ളം. പിന്നെ വലിച്ചേരിയുക. പാംജ പദ്ധതിയോട്, പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തോട്- പൊതുവെ വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധം തോന്തരാക്കുന്നതെന്ന പുതിയ തലമുറയുടെ സമീപനം ഇവിടെ വ്യഞ്ജിതമാവുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ എന്നു കവിത ?

ശ്രീ വി. പി. ഉള്ളിയുടെ "വേദാധനം" എന്നു അക്ഷരാർമ്മത്തിൽ കൂഴി കലിക്കുന്നതു. 'വേദാധനം' താനാവർത്തിച്ചുവായിച്ചു, പലതവണ. വിന യഞ്ഞോടെ തുറന്നു പറയുടെ: എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. അനുവേദ ത്തിന്റെ തലത്തിലേയ്ക്ക് വികസിക്കുന്നതിനുമുൻപ്, പ്രാമാഖ്യിക തലത്തിൽ അർമ്മഭോധം ഉണ്ടാവണമ്പ്ലോ. ഉള്ളി ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകൾ ചേർത്തു വെച്ച് ഒരു അർമ്മഭോധയോ, വോച്ചിത്രമോ ഉരുത്തിരിച്ചെടുക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ എന്നാണ് അർമ്മമാക്കുന്നത് എന്ന്, പ്രകരണം കൊണ്ട്, ഏകദേശമായെങ്കിലും തെളിഞ്ഞുകിട്ടുണ്ടോ? ഒരീട്ടി വായനക്കാരനോട് എന്നെന്നുകിലും മെമന്ന് 'മിണിപ്പിപ്പിറയണ്ണേ' ആദ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ എടുക്കുക- "പ്രേതജനങ്ങളിൽ കാനീനഗർഭങ്ങൾ വേർപ്പും മുലപ്പുലുമായലണ്ടിവേ." പ്രേതജനം നില്ക്കുന്നതു . കാനീനഗർഭമോ? തുടർന്നുള്ള വർക്കളിലും കുരുക്കഴിഞ്ഞു കിട്ടിയില്ല എന്നതാണ് അനുഭവസത്യം. തികച്ചും വ്യക്തിപരവും അതിമാത്രം ശോപ്പുമായ എന്തോ വേദനയകുറിച്ചാശാം കവി പാടുന്നത്. കേൾവിനോവ്, കാലനോവ്, കുടിച്ച നോവ്, വിളർത്ത നോവ്, കറുത നോവ് എന്നിങ്ങനെ ആവർത്തിക്കുന്നോൾ വായക്കാരനിലുംകൈകുന്ന നോവ്, കവിതയുടെ ഭാവത്തിലേയ്ക്ക് കൊള്ളത്തിപ്പിടിക്കുന്നതാവണേ? വൃത്തത്തിന്റെ ചടക്കുടിലോതുകൾ വാക്കുകളുപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം കവിതയാവുകയില്ല. ഉപയോഗിച്ച പദസംഘാതത്തിൽ നിന്ന്, വായനക്കാരന്റെ അനുഭൂതി മണ്ണയലത്തിലേയ്ക്ക് ജൂലിച്ചുപടരുന്ന ഒരു തീനാളംകൂട്ടി കവിതയിലുണ്ടാവണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ കവിത എന്ന മുന്നക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു നില്ക്കുന്നോൾ ചരിതാർമ്മങ്ങളാവുന്നുള്ളൂ.

വാക്കുകൾ നിയതാർമ്മ ഭോധകങ്ങളാണ് എന്നും പ്രകരണ പുർണ്ണി മക്കാണ്ട് അവയിൽ സവിശേഷാർമ്മ സന്നിവേശം സാധ്യമാണ് എന്നും തിരിച്ചേരിയുന്ന കവിയാണ് ശ്രീ. ചായം ധർമരാജൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാവു മണം വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളിൽ എറിഞ്ഞു നീറുന്നു. ●

കവിതയുടെ നിർവ്വചനം

മധു ആലപ്പട്ടമ്

എന്താണ് കവിതയെന്ന
നിശ്ചി ചോദ്യത്തിന്
സുഹൃദ്ദേത,
എന്തുതെരമാണ്
ഞാൻ തരേണ്ടെന്ത് ?
കവി മനസ്സിൽ തുടിപ്പാണ് കവിത
കാലപ്രവാഹിന്റെപറമാണ് കവിത
കലാപത്തിന്റെ വിത്താണ് കവിത
-ഇനിയുമിത്തരം
നിർവ്വചനങ്ങളാൽ
നിന്നെ കബജിപ്പിക്കുവാൻ
എനിക്കാവുനില്ലല്ലോ.
വിതയ്ക്കാതെ കൊയ്യുന്ന വിളയാണ്
കവിതയെന്ന്
ഒരിക്കൽ ആരോ പരിഹസിച്ചപ്പോൾ
വിതച്ച പാടത്ത്
കവി നടത്തുന്ന
അച്ചടക്കരഹിതമായ പ്രവർത്തനമാണ്
കവിതയെന്ന്
നീ തർക്കിച്ചതെനിക്കോർമ്മയുണ്ട്.
പ്രണയസാഹല്യവേദ്യങ്ങളും
കാമിനി പുജകളും
രാജസ്തുതികളും
കവിതകളാണെന്ന്
ആചാര്യവചനങ്ങൾ
രികലേഡും നിന്നെ തുപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ലല്ലോ.
കലാലയ പാംങ്ങളിൽ
പിത്തരോഗിയെപ്പോലെ
ചടങ്ങു കിടക്കുന്ന കവിതയെ
ആർക്കും പാകംപോലെ ഭോഗിക്കാം.
ഉപയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉറപോലെ,
സാനിറ്ററി നാപ്പകിൻ പോലെ
കൂസുമുറികൾപോലും
കവിതയെ വലിച്ചറിയുന്നോൾ
സുഹൃദ്ദേത,
ഈ തിരക്കു പിടിച്ച ജീവിതത്തിൽ
നമ്മളെന്തിന്
കവിതയെക്കുറിച്ചാരായാണോ ?

വേദാധനം

ഡി.പി. ഉള്ളി

പ്രേതജനങ്ങളിൽ കാനിനഗർഭങ്ങൾ
വേർപ്പും മുലപ്പാലുമായലണ്ടീടേവ
കണ്ണുകൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചുരുതിയിൽ
വിഞ്ഞും കട്ടം ശുതി വേദമായ് മുള്ളുന്നു
എങ്ങുനിന്നാരാണുതോരാത്ത കണ്ണുനീ-
രന്നിലെച്ചോലയിലുറ്റിയൊഴുക്കുന്നു
എന്നിൽ വിതുവുന്ന ദ്രോധമലരിയിൽ
ഇന്നലെകൾ പെയ്തബാഷ്പം വിതരുന്നു.
ഓരോയുഗത്തിലോധുക്കേണ്ട ദുഃഖങ്ങൾ
ഭാവിക്കുവേണ്ടിത്തിണായേറ്റിവെച്ചവർ
മഹനമേറ്റല്ലോ വിളറിക്കരിഞ്ഞുപോയ്
മാരിതെട്ടും മണംക്കാറ്റായലണ്ടുപോയ്
എന്തിനേ വല്ലാർക്കുമായ് ഞാൻ വശംകെട്ടു-
ചൊല്ലിക്കഴിക്കുന്നതീവർഷനൊന്നരം
എന്തിനായെന്നയക്കുടി ചെയ്യുവോർ
കണ്ണുമോഹിച്ചു കുരുതിക്കിനാവുകൾ
എകാക്ഷരത്തിൽ ഫൂദയം പിളരുമാ-
റാരാർത്തു പാടുന്നു മണ്ണിന്ത്യേ കാമിതം
വിണ്ണിലേപോയ പിതാക്കൾ കനിഞ്ഞന്ത്യു-
സമ്മാനമായ്ത്തന നൊന്നരക്കെട്ടുകൾ
എല്ലാവഴിയിലുമുൻമാറിയെപ്പോലെ
ചിന്നിച്ചിതറിപ്പിനുവോ ജീവിതം.
നോവാൺ നോവിന്റെ നീതിയാണീമനിൽ
നോവറിയാതെ പുലർന്നത് നിത്യവും.
ഇന്നുനോവായിച്ചുള്ളച്ചേളക്കുത്തുന
കൊറ്റുനോവായ്, കേശവി തീർത്തനോവായ്
കണ്ണുനിന്നാരാത്ത കാഴ്ചനോവായ് സേവ
സിന്നുക്കളുറ്റിക്കുടിച്ചുനോവായ്
കാരണമില്ലാത്ത കാരിയം പോങ്കു ഒജ്ജതെ
കാമനനെന്നത് വിളർത്ത നോവായ്
ചാകാതെ ചാകുന്നിടങ്ങളിൽ ചാരുത-

യേദ്ദിക്കിതയ്ക്കും കരുതനോവായ
 വാഴവിൻ നിംജങ്ങളെപാരിക്കൊള്ളുന്ന
 സ്നേഹപ്രാവാഹപ്പുരപ്പിലെങ്ങും
 ചൊട്ടയിലെല്ലാചൊടികൾക്കുമായതി-
 നിറുമാത്രം കൊടുക്കുന്നു മാതർ
 കെട്ടമോഹങ്ങൾ കരിന്തിരിക്കത്തുന്നു
 കുതൽയൊഴുകുന്നു ദുർഘടമങ്ങും
 അത്തവിലല്ലോ ചളിപിളിച്ചപ്പിളി-
 കൊട്ടിപ്പുലസ്യുന്നു മൃത്യുകാമം
 ചാവേർപ്പടയിൽക്കിളിർത്തനോവനുമേ
 ചാകാതിരിക്കുവോർക്കുള്ളതല്ലോ
 ചാവുനിലങ്ങളിൽക്കാത്തനോവിക്കാലം
 ചാർനോർക്കുമാത്രം വിധിച്ചതല്ലോ
 ഇല്ലാത്ത പെങ്ങൾക്കുള്ളിരുനോവോർക്കുകിൽ
 വല്ലാത്ത വല്ലാത്ത പൊല്ലാപ്പല്ലോ
 എന്തിനെ പണ്ണുപരിന്നു തുടികരു-
 തത്തന്തിനു നാം നെന്തിലാർന്നുണ്ടനു
 എന്നാകുമെന്നു നിന്നിരുന്നുള്ളിലെ-
 തന്ത്തികൾ നീറിയതിന്തിട്ടുണ്ടാൾ
 പങ്കുവെക്കാമെന്നു വീനിളക്കുന്നവ-
 രന്തിച്ചു കയ്യും കടിച്ചിരിക്കേ
 ഇന്നിരേ തീമല നാളേയ്ക്കു വേണ്ടതാം
 കണ്ണിരുമുപ്പും കവർനെടുക്കേ
 ആരെയോർത്തുള്ളരുക്കിക്കലികേറിയ-
 കാലത്തെ നമ്മൾ ശപിച്ചിട്ടുന്നു ?
 വേവായി നോവിരേയീരടിപ്പാടുകൾ
 ചുടിനാം ചേറിൽത്തിമർത്തിട്ടുന്നു.

3

എന്ത് ? വേദങ്ങളിലില്ലയെന്നോ നിം-
 മൻപായത്തെല്ലിന്തെവെള്ളത്ത പുവിൻസ്വനം ?
 എന്തിതെൻ മജയിലുള്ളിപ്പിടിക്കുന
 കണ്ണിർക്കിനാക്കൾക്കുമന്നും പുനർജ്ജനി ?
 ഒന്നായിരുളിൽപ്പോലിഞ്ഞുപോം താരങ്ങൾ
 ഇന്നിൻ ഹ്രദങ്ങളിൽ തുർന്നുതീരുണ്ടാണും
 മെയ്യാർത്തിരുന്നവർക്കെന്തുകിനാവുകൾ
 എണ്ണുമോക്ഷം ശസ്തിച്ചുണ്ണും ശവങ്ങൾക്ക് ?

ചാവുമണം

ചായം യർമരാജൻ

ആരുമരിച്ചുമണക്കുന്നു,
പാഴിരുശമുടിയ പാതിരയിൽ ?
ആരോ നീറിപ്പടരും ഗന്ധം
കാറ്റിലുലഞ്ഞു പുലസ്വന്നു.

അണായാതാളുകയാണെങ്കാം
പ്രണയച്ചുന്തീനാളങ്ങൾ
വീടുവിളിക്കുന്നതിദ്ദേര,
ആരു മരിച്ചു മണക്കുന്നോ ?

കരിയില കാല്ക്കിഴിൽ എതരിയുന്നോൾ
പേടി കുരുത്തിലപൊടുന്നു
കാലുകളിരുളിൽ തെന്നുന്നോൾ
പടപട നെഞ്ഞു പിടയ്ക്കുന്നു.

വീംണയുന്നതുവരെയുമൊരാൾ
കുട്ടിനുപോരാനില്ലല്ലോ.
ആരോ കാറ്റായ്‌പ്പടരുന്നു,
രാത്രിയ്‌ക്കൈന്താരു ചാവുമണം !

എറേപ്പരിചിത ഗന്ധമിൽ,
വേണ്ടപ്പെട്ടവരാരാനും
ഞാനറിയാതെ മരിച്ചുന്നോ,
എന്നെനക്കാത്തു പുകശെന്തനോ ?

അറിയില്ലാരാണവിട്ടുനോ-
ണാളുന്നക്കെത്താരു തീക്കുണ്ണം
വീംണത്തുന്നോളവുക്കതയുട
തേങ്ങൽപ്പതിക്കുന്നെന്നാറിൽ
പരാതിചൊല്ലാൻ പടിയിലിന്നെം

പാതിമയങ്ങിയ ദൃഗസപ്തനം
 അവസ്വന്തരിക്കാളളിയുരയ്ക്ക
 ഇരുളിൻതാഴാരു നെടുവിർപ്പായ്.
 അമ്മയുറങ്ങിയ തെങ്കെയരയുടെ
 മുലയിലുള്ളാരു മൺകുടമേ
 കനിയുകൊരിത്തിൻ, നിൻതണുവാലേ
 ദേഹാഴിയച്ചനുടെ സ്വന്നാസം.
 എകാന്തതയുടെ കവിതകടവിൽ
 സകടമെറ്റിയലക്കുബോൾ
 ആശാസക്കെയ്തനിട്ടിയുദിപ്പി
 കവിതയ്ക്കെത്തകളിയച്ചൻ.
 ഓരോ വാക്കിലുമോരോ കണ്ണിലു-
 മാരോ വെന്തു പിടയ്ക്കുന്നു.
 കാണാമരിയച്ചുറുകളാലെൻ
 കാലും തലയും പൊടുബോൾ
 വീണ്ണും കാറ്റിൽ ചാവുമണം,
 വിടിനുചുറും തീനാളം
 ഞാനറിയുന്നിറ്റിയതിൻ
 ഉറവിടമെന്നുടെ ഹൃദയതടം,
 പുതിയെയാരു പിറവിക്കാത്താവായ്
 നീറിപ്പുടരുകയാണീ ഞാൻ.

ക്യാമ്പുകവിതകൾ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് 1995,96,97 വർഷങ്ങൾ
 ജിൽ നടത്തിയ കവിതാക്യാമ്പിലവത്രിപ്പിച്ച കവിതകളുടെ സമാഹാ
 രണ്ടൾ :

1. ഇളംചുവടുകൾ
2. ചുവടുകൾ
3. പടവുകൾ

ആവശ്യപ്പെടുക :

സെക്രട്ടറി,

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്,
 കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

**മുട്ടമന മലയാളവിമർശം - ആർ. ഗോപിനാഥൻ
അനിയാവ സാഹിത്യസംഘം, വർക്കല. വില : 20.00**

'മലയാളവിമർശത്തിന്റെ തായ്വേരൻഡിയാതെ, പാശ്ചാത്യവും പത്രസ്ത്യവുമായ വിമർശസങ്കേതങ്ങളും സമീപനങ്ങളുമാണ് മലയാളസാഹിത്യവിമർശത്തിനുള്ളത് എന്ന തെറ്റി'ൽ ഉണ്ടിയാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യവിമർശനം ചുവടുവെയ്ക്കുന്നത് എന്ന് വിളിച്ചു പറയുകയും, 'മലയാളസാഹിത്യ വിമർശമന്നാൽ പാശ്ചാത്യമോ പാരസ്ത്യമോ അയ വിമർശസിദ്ധാന്തങ്ങളോ അവധൈപൂർണ്ണമുള്ള പഠനങ്ങളോ' അല്ല എന്നും, മലയാളത്തിന് മലയാളത്തിന്റെതായ ഒരു തനതു വിമർശപാരമ്പര്യം ഉണ്ട് എന്നും ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശ്രദ്ധയമായ കൃതിയാണ് "മുട്ട മറന്ന മലയാള വിമർശം" ചീരാമൻ, നിരണം കവികൾ, ലിലാതിലകം, എഴുത്തച്ചൻ, ഉണ്ണായിവാരിയർ എന്നിവരുടെ സാഹിത്യവിമർശനങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ധാരയും നാടൻപാട്ടകൾ, തോലൻ, പാക്കനാർ, കുഞ്ഞൻ നന്ദ്യാർ, വെഞ്ഞാൻ തുടങ്ങിയവർലുടെ വികസിച്ചുവന്ന മറ്റാരുധാരയും മലയാളസാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ പ്രേരണ ചെലുത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട് എന്ന് ശ്രദ്ധകാരൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇതു തിരിച്ചറിയാൻ, ചിന്തപരമായ അടിമത്തം നമ്മുടെ നിരുപക്കനാരെ അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഏടുത്തുപറയാനും അദ്ദേഹം മടിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ നിരുപണരം ഗതതക്കുറിച്ച് വഴിവിട്ടു ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരണ നല്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ ലാല്പുകൃതിയുടെ വ്യതിരിക്ത മുഖമുദ്ര.

"അതിനുമുൻപ് ഭാഷയുടെ ബാല്യദശയിലെ വേറും കുറും ചേരിപ്പാക്കരണാലൂടെ തെളിയിച്ചത് ലി.തി. മാൻ" ആദ്യത്തെ തുടർന്നിട്ടുള്ള ഇത്തരമൊരു ശ്രദ്ധി, കൃതിയുടെ ഭാവാലൂടെയും തോജിച്ചതായി അനുവദപ്പെട്ടില്ല.

||

"ശതാബ്ദങ്ങളുടെ ശബ്ദം"- ജി. കുമാർപിള്ള പുർണ്ണാദയ ബുക്ക് ട്രസ്റ്റ് കൊച്ചി. വിതരണം : കറൻസ് ബുക്സ്, കോട്ടയം വില : 30.00.

അമാവാസിരാവുകൾക്ക് അനുഭിനം നീളമേറിയേറി വരുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, "എകനായ്, സത്യത്തിന്റെ സാക്ഷിയായ് കല്ലേഞ്ഞാത്ത ഭാവിതൻ കവനക്കുമ്പി

സുർഗം തെടിപ്പാണ്ടുപോം ധാത്രാക്കാർ" നാണ്യ് ജി. കുമാരപിള്ള. കവിതയിൽ, അധ്യാപനരംഗത്ത്, സാമുഹിക പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ- എവിടേയും അദ്ദേഹം 'പ്രകടനായി' നടക്കുന്നു- എല്ലാ അപ്രിയസത്യങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായി; വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും. "ജീവിതസ്വപ്നത്തിന്റെ താഴികക്കുടങ്ങളിൽ കാളകുടത്തിൻ ജാല" അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പുലരിയിൽപ്പോലും ആളുഡാദത്തിമർപ്പോടെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുവോൾ, തടങ്കുന്നിർത്തി അദ്ദേഹം ചോദിക്കും: "നിയതമാം ലക്ഷ്യത്തിന് സകലപ്പമേവർക്കും തെളിയാതെയെന്നിനീ യുദ്ധഭോഷം?" എന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമണ്ഡപം, "ഒരു പോലെയേവർക്കും മേജിക്കാൻ പോരു"നന്നാവണമെന്ന് അദ്ദേഹം. വിശ്വസിക്കുന്നു. 1949-ൽ തന്നെ അദ്ദേഹമിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അരനുറ്റാണ്ടിനിപ്പുറം വന്നുന്നിന്, ഈന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോഴോ? ക്രാന്തികൾഡിയായ കവിയുടെ ഉള്ളം കേഫുന്നുണ്ടാവണം, "ന തുക്കമ്പിച്ചുണ്ടാതിമാം" എന്ന് ഗാന്ധിമാർഗ്ഗസ്വർഗ്ഗമുള്ള ഇരുപത്തെബുകവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ്" ശതാബ്ദിങ്ങളുടെ ശബ്ദം "-. കാരുള്ളവർക്ക് കേൾക്കാൻ.

III

"കെ.ആർ. നാരായണൻ - ഇന്ത്യയുടെ വിശുദ്ധി" - സുരേന്ദ്രൻ ചുനക്കര. പ്രസാ: ഇംപ്രീസ് ബുക്സ്, കൊല്ലം. വില: 70.00

കേരളത്തിലെ ഒരു കുറ്റാമത്തിൽ, സാധാരണക്കാരിൽസാധാരണക്കാരനായി പിരിന്ന്, സ്വപ്രത്യയസെമ്പര്യംകൊണ്ടും ആത്മശുഖികൊണ്ടും, കറിനായ്യാ നം കൊണ്ടും ഇന്ത്യയിലെ പ്രമമപ്പുരനായിരുന്ന ശ്രീ.കെ.ആർ. നാരായണൻ അപുർവ വ്യക്തിത്വം അകൂത്രിമ സുന്ദരമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്ന കൃതിയാണ്, "കെ.ആർ. നാരായണൻ - ഇന്ത്യയുടെ വിശുദ്ധി". ഒന്നാറ റാങ്കുകാരൻ ലക്ചറർ ഉദ്യോഗം നല്കുന്ന പതിവുതെ റിച്ച്, ഓഡാര്യംപോലെ കേവലം ഗുമസ്തപ്പണി വെച്ചുനീട്ടിയ ഉഗ്രപ്രതാപിയായ സർ സി.പി. യുടെ മുൻപിൽപ്പോലും മുട്ടുമടക്കാരെ, ആ ഉദ്യോഗമോ, തന്റെ ഡിഗ്രി സർട്ടിഫിക്കററുപോലുമോ വാങ്ങാതെ നാടുവിട്ട, നിസ്വന്നകിലും ആത്മാഭിമാനിയായ നാരായണൻ തെളിഞ്ഞ ബാല്യകാലചിത്രം ശ്രീ. സുരേന്ദ്രൻ ചുനക്കര തെളിമയോടെ വരഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രപതിയായ ശ്രേഷ്ഠമുള്ള ആദ്ദേഹത്തിന്റെ പല തീരുമാനങ്ങളുടേയും അടിവേർ, ഇന്ന് ആരുംബലത്തിലാണ്. ദയപ്പണിക്കത, അക്കാദമിക് കഴി

വുകൾ, നേത്യത്രശക്തി, വിവേചനശീലം, സദാചാരനിഷ്ഠം, സൗമ്യവും വിനയപൂർണ്ണവുമായ പെരുമാറ്റം, ദൃഡചിത്തത, അന്താരാഷ്ട്ര രംഗങ്ങളിലെ പരിപയം ഇങ്ങനെ, ആത്മാഭിമാനത്തിന് ക്ഷതമേറ്റ് നാടുവിട്ട ഈ അപ്പർവ വ്യക്തിയെ, ജീവിതത്തിൻ്റെ നാനാ തുറകളിലൂടെ കടന്ന് രാഷ്ട്രപതിവേദിനിലെത്തിച്ചു അസാധാരണഗുണങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. ഈ ഗുണ വിശേഷങ്ങളെ വേർത്തിരിച്ചറിയാനും സമഗ്രഗോമായി അവതരിപ്പിക്കാനും ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിൽ, ശ്രീ സുരേന്ദ്രൻ ചുന്നകരയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഇംഗ്ലീഷ്'ന്റെ കമനീയമായ പ്രസാധനം ഗ്രന്ഥത്തെ ഹൃദയമാക്കുന്നു.

- കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ.

- 74 തെ നിന്ന്

മായ മകനെ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഒട്ടാനുമല്ലു ശല്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അച്ചുന്തേ മാനിസികാധിപത്യമാണ് ചെറുപ്പക്കാരനായ കവിയെ നേരെ എതിരിൽലെ ത്രക്കലേയ്ക്ക്, ആധ്യാത്മിക രഹസ്യങ്ങളിലേക്കും കുടവിദ്യകളിലേക്കും, ഉത്തിവിട്ടത് എന്നു വ്യക്തം. എക്കിലും, സൗഖ്യവും കാവ്യമയവുമായ മകൻ ആത്മിയ ധിക്കാരം പിൽക്കാലത്ത് നമുക്ക് ഉദാത്തമായൊരു സാര സത സന്ദർഭത്തിന് വഴി ഒരുക്കിത്തന്നു. വ്യക്തി ബന്ധത്തിൽ യേറ്റ്‌സ് എക്കാലത്തും, ആശയപരമായി അകല്പിച്ച് നിലനിൽക്കേതെന്നെ, പിതാവിനെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുകയും ആരാറിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. അച്ചുന്നും തന്റെ പുത്രവാസലയുത്തിൽ ഒരു ഇളവും ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ജീവിതത്തിന്റെ അപരാഹ്നത്തിൽ സന്നതമായ കാവ്യദർശനവും പ്രപഞ്ചദർശനവും കൊണ്ട് ധന്യമായൊരു മുഹൂർത്തത്തിൽ യേറ്റ്‌സ് തന്റെ ശതകാല ദിനങ്ങളിലേക്ക് പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കി, എറ്റവും വിലപ്പെട്ട ചില തിനെ എടുത്തു നിരത്തുകയാണ് ഈ കവിതയിൽ. ഇവിടെ വ്യക്ത്യം ശവും കാവ്യാശവും കലർന്ന് സാത്യം പ്രാപിച്ചു കാണുന്നു. ആർഡപ്പേരു കളുടെ സമുച്ചിത സന്നിവേശം കൊണ്ട് കവിതയെ മുർത്താനുഭവം ആകി മാറ്റുന്ന യേറ്റ്‌സിന്റെ കലാത്രന്മാം ഇതിലും കാണാം. ഒളിസിയൻമാരായ ആ ദേവശശം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ അയൽക്കാരായിട്ട് മാറ്റുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. മുഹമ്മദ് അബ്ദുറഹിമാനെന്നയും, വി. ആർ കുഷ്ണനെനശു തച്ചചരണയും, നാരായണർജ്ജിയെന്നയും, ആർത്താരിമാനോവിനെന്നയും, അഴിമാവിലെ സുഗന്ധി വിശ്വൗതിന്മാരെയും കവിതയിലൂടെ ശശ്രത്കരിച്ച ജി. കുമാരപിള്ള സ്നാൻ ഈ കലാത്രന്മാം വശമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നു.

- 6 തേന്

തന്റെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളും തനിമയും നവീനതയും നിലനിർത്താൻ നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്ന എൻ. വി. യുടെ പേരിലുള്ള ട്രസ്റ്റ് ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം തുടങ്ങുമ്പോൾ തീർച്ചയായും ഒരു പുതിയ പേര് കണ്ണഡനേതണ്ടതായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും കേരളത്തിൽ സാംസ്കാരികരംഗം ഹിന്ദു ത്രാത്തിൻ്റെ അഴുകുതൊഴുത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഭൂർജ്ജം പിടിച്ച കാലാലട്ടത്തിൽ, നിർദ്ദോഷമായി തിരഞ്ഞെടുത്തതാണെങ്കിൽ കൂടി “കവനക്കൗമുഖി” എന്ന പേര് തെറ്റിഭാരണകൾക്ക് ഇടവരുത്തിയേയ്ക്കും.

ചരിത്രം ഒരു തിരിച്ചുപോകിൻ്റെ പാതയിൽ എത്തിനില്ക്കുന്ന ഈ വിഷമസന്ധിയിൽ പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് ഏറെ ശ്രമകരമായ ബാധ്യതകളാണ് ഏറ്റുടക്കുവാനുള്ളത്. അതിനുള്ള കരുതൽ ആശംസിക്കുന്നു.

വേണു, ഇടക്കഴിയുർ.

സർ :

കവനക്കൗമുഖി കിട്ടി. ഈ സംരംഭം സാർമ്മകമാണ്. മനസ്സിരുത്തി വായിക്കേണ്ട കുറേ വിഭവങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്. നല്ല കവിതകൾ മനസ്സിന് ഉണ്ടെങ്കം നല്കുന്നു. മാസികയുടെ പേരിൽ ഒരു സാംസ്കാരികചരവി പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. കവനക്കൗമുഖിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മലയാള വായനക്കാർ കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാകും.

ഡോ. ആർസു

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ

കവനക്കൗമുഖി കിട്ടി. വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. വായിക്കാൻ യാരാളം വിഭവങ്ങൾ. എല്ലാം വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ. അതിനാണ്ണോ ഇപ്പോൾ ക്ഷാമം.

കെ. വി. രാമനാഥൻ
ഇതിങ്ങാലക്കുട്

കവനക്കൗമുഖി കിട്ടി. നാജി. സമകാലിക സാഹിത്യ സംബന്ധങ്ങളും മറ്റും സാഹിത്യ കൃതുകികളിലേയ്ക്കെത്തിക്കാൻ ഇത്തരം സംരംഭങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. പത്രക്കാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ പിശുക്കുകാണിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. അവർക്ക് പയ്യാവുരോ തലമുറയിലേയോ സുര്യനെ ഓണിയോ കൈക്കാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴെന്തെ സുഖം ഇതിലില്ലാണോ.

ഇ. കെ. ശ്രീനിവാസൻ
മല്ലിന്ദ്ര

യർമലേമിപോല്യും ☆

എ. സി. ഗോപിങ്ങൻ ഡി.എ.

പെരുമാറിചൊരിഞ്ഞിട്ടുന്നു; വല്ലോ-
തിടിവെട്ടുന്നു; നടുങ്ങിട്ടുന്നുലോകം;
ഇതുകണ്ണു യേനിടാതെ റോട്ടി-
നാരികത്താരിവൾ ഭിക്ഷയാർന്നിരിപ്പു!

ഒരു കീറിനമുണ്ടരയ്ക്കുചുറ്റി-
ടിവജ്ഞാ നശിത തീർത്ഥതായ് നടിപ്പു !
കൊടുതായൊരു വാതരോഗമുണ്ട-
നിവർത്തനപേഷ്ടകൾ കൊണ്ടു തീർച്ചയാക്കാം -

മലകുടി വിറച്ചിട്ടുന്ന കാറ്റം
മഴയും കൊണ്ടു വിറങ്ങലിച്ചു കഷ്ടം
ഒരുപെത്രലോരസ്ഥിമാത്രമായി-
ടിവർത്തനമാറിനു ഭാരമായിരിപ്പു !

ചെറുകുഞ്ഞിനെയധനക്കു കാട്ടി-
ക്കരയുന്നുണ്ടിവൾ; കാരുമില്ല പക്ഷേ,
ഒരു മർത്ത്യുനുമുള്ളിഞ്ഞു കാശോ-
നരുളുന്നി, ട്രിതുധർമലേമിപോല്യും !!

അമവാ നിജദാനയർമമെല്ലാം
മനുജൻ പേരിനു മാത്രമല്ലി ചെയ്വു !
ഒരുക്കാ, ശഗതിക്കു നൽകിടാതേതാ-
നൊരു ലക്ഷം കളയുന്നു പേരിനായി.

വലയുന്നവനൊട്ടുകണ്ണിനൽക്കാൻ
മടികാട്ടുന്ന ധനാധ്യനാം പിശുക്കൻ
ഭൂവി പേരിനു വേണ്ടി 'ധിന്' രേതും
മടികുടാതെ കൊടുത്തിട്ടുന്നതില്ല ?

ഇരരത്നം നടന്നിടുന്ന പക്ഷ-
വേജമേ ! നിങ്ങളെതീവ് ഭാഗ്യവാഹാർ !
മനുജരെ പിശുക്കുപെട്ടി പൊട്ടി -
ചീതറും നെന്മണി നിങ്ങളേല്പതില്ല.

അപരഞ്ച കഴുത്തരുത്തുപോല്ലും
ധനമാർജ്ജിക്കണമെന്ന ദുർവിചാരം
മനുജായമ ! നീ മനസ്സില്ലെന്നു -
നന്തുപോൽ പക്ഷികളോർത്തിടുന്നതില്ല.

ങ്ങൾ ചാണ്ടിവയറിന്നു വേണ്ടി മർത്ത്യൻ
പെടുമപ്പാടുകളജുതാവഹണ്ടി !
കളവും കൊലപാതകങ്ങൾ തട്ടി-
പുരിയും മർത്ത്യന്നു വേണ്ടതായ്വരുന്നു.

ചുടുചോര സദാപി വൈഷ്ണമാക്കി-
പ്ലാനിച്ചെയ്യോന്നുപജീവനത്തിനൊടും
വഴിയില്ലിഹ; മേഡയേറിവാഴും
മടിയന്നാണു സൃഖാനുഭൂതിനിത്യം

ഇതുമട്ടാരുപാടു ‘വൈപരീത്യം’
ക്ഷിതിയിൽക്കാണ്ടു “ദൈവയോഗ” മല്ല;
അതിനാലവയോട്ടിർത്തു നമ്മൾ-
ക്കതിയാം വിപ്പവമിങ്ങുകൈവരുത്താം

☆ കവനക്കൗമ്യം പുസ്തകം 23, 1103 കുംഭം,
സമർ 5 റൂ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ഭിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘ അർശനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ⦿ ഇവിടെ മാറാരോഗ്യകൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർണ്ണിക്കുന്നു.
- ⦿ നവീന സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവിടെത്തെ നഷ്ടസിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്പും മുതലായ പദ്ധകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഴി മുതലായ മറ്റു സ്നേഹ-സേദ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- ⦿ അവഗർഹകൾ ആശാസകേന്ദ്രമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദ ക്ഷോജികൾ നടത്തിപ്പിന്റെ ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചകാഡി ആയുർവ്വേദസെമിനാറുകളും പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തകങ്ങളും “ആര്യവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലൈഖൻസികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ⦿ കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യ സംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുവ്, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മട്ടിരാൾ, കണ്ണൂർ, കോയമ്പുത്തുറ, നൃഥ്യാലൂപി, കല്പകത്ത, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം ഏജൻസികളും